

«Λόγοι διδακτοί Πνεύματος» (1Κορ.2:13)
Διακονία πνευματικών μηνυμάτων μέσω διαδικτύου προς δόξαν Θεού

Σειρά μηνυμάτων επί του θέματος:
Η ΠΙΣΤΙΣ ΣΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ και Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ
«...Ο δε δίκαιος θέλει ζήσει εκ πίστεως.» (Ρωμ.1:17)

Ιωάννης ΜΠΑΛΤΑΤΖΗΣ
baltatzis@skynet.be

«Λόγοι διδακτοί Πνεύματος» (1Κορ.2:13)

Διακονία πνευματικών μηνυμάτων μέσω διαδικτύου προς δόξαν Θεού

Σειρά μηνυμάτων επί του θέματος:

Η ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ και Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ

«...Ο δε δίκαιος θέλει ζήσει εκ πίστεως.» (Ρωμ.1:17)

«Αληθώς αληθώς, σας λέγω, Ο πιστεύων εις εμέ έχει ζωήν αιώνιον.» (Ιωάν.6:47)

Κεφάλαιον 1^{ον} (043 – GR)

Η σημασία της πίστεως και η σπουδαιότητά της

Εισαγωγή

Πρόθεσή μου είναι, Θεού θέλοντος, να σας παρουσιάσω μία σειρά μηνυμάτων επί του θέματος της πίστεως εν Χριστώ. Η σειρά αυτή επικεντρώνεται σε μία απλή και πρακτική εξέταση τριών εδαφίων:

- «Αληθώς αληθώς, σας λέγω, Ο πιστεύων εις εμέ έχει ζωήν αιώνιον.» (Ιωάν.6:47)
- «Αλλ' εάν και προσφέρω εμαυτόν σπονδήν επί της θυσίας και λειτουργίας της πίστεώς σας, χαίρω και συχαίρω μετά πάντων υμών.» (Φιλιπ.2:17), και
- «Εαυτούς εξετάζετε αν ήσθε εν τη πίστει, εαυτούς δοκιμάζετε. Η δεν γνωρίζετε εαυτούς ότι ο Ιησούς Χριστός είναι εν υμίν; εκτός εάν ήσθε αδόκιμοι κατά τι.» (2Κορ.13:5)

Με το πρώτο εδάφιο Ιωάννης 6:47 εξετάζεται το «ΑΒΓ» της χριστιανικής πίστεως και ζωής αλλά που είναι, ναι μεν πολύ απλό αλλά συγχρόνως, **ΠΟΛΥ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟ!** Πολύ σημαντικό, τόσο για τους μη πιστεύοντας όσο και για τους πιστούς. Δεν μπορώ να ξεχάσω ότι, πριν από τη επιστροφή μου στον Χριστόν, ζούσα στην αθεΐα. Δεν ήμουν ένας απλός άπιστος αλλά, στην πραγματικότητα, εν αγνοία μου, ήμουν ένας άθεος. Από τη στιγμή που επεστράφην στον Χριστόν δεν σταμάτησα να ομιλώ για Εκείνον που με έσωσε. Λέγω ότι Εκείνος είναι που με έσωσε! Δεν έχω σώσει τον εαυτόν μου. Καυχώμαι ταπεινά σ' Αυτόν! Με έσωσε από την αμαρτία μου και από τις θλίψεις μου. Με θεράπευσε από την ασθενεία μου αλλά Αυτός, επίσης, με έσωσε, κατά κύριον λόγον, από την κόλαση προς την οποίαν κατευθυνόμουν εξ αιτίας της αμαρτίας μου και της απιστίας μου. Πρόθεσή μου ήταν από τότε, είναι, και θα είναι πάντοτε μέχρι το τέλος των ημερών μου, εδώ σ' αυτήν την γη του πόνου, της ταραχής και της απογοητεύσεως, να τιμήσω και να δοξάσω:

- Τον Ιησούν Χριστόν, ο Οποίος, με τον λυτρωτικόν θάνατόν Του, έγινε προσωπικός Σωτήρας μου και Κύριος της ζωής μου,
- Τον λόγον του Θεού, την πολύτιμη και αξία πάσης αποδοχής Αγία Γραφή, η οποία είναι το μοναδικό βιβλίο σε όλον τον κόσμο που μπορεί αληθινά να φωτίσει τα μάτια της ψυχής και που μπορεί να ... μας σοφίση εις σωτηρίαν διά της πίστεως της εν Χριστώ Ιησού... (2Τι.3:15-17). Κάποιος είπε: **«Μελέτα τη Βίβλο για να γίνεις σοφός, πιστευsé την για να είσαι ασφαλής· εφάρμοσέ την για να γίνεις άγιος.»** και
- Τον ρόλον του Αγίου Πνεύματος για την αναγέννηση, τον αγιασμόν και την υπηρεσία του πιστού.

Με το δεύτερο εδάφιο Φιλιπησίους 2:17 και συγκεκριμένα με τη φράση «**λειτουργία της πίστεως**» εξετάζονται οι πλέον διαδεδομένες πεπλανημένες διδασκαλίες, ερμηνείες και

γνώμες που αφορούν τη «**λειτουργία της πίστεως**». **ΕΑΝ η πίστη δεν λειτουργεί καλώς**, θα υπάρχουν προβλήματα, όχι μόνον στον πνευματικό τομέα αλλά επίσης και στη φυσική καθημερινή ζωή. Δεν αρκεί ο άνθρωπος να έχει πίστη στον Θεόν αλλά η πίστη του πρέπει να λειτουργεί καλώς συμφώνως προς τις πνευματικές διατάξεις του νόμου του Χριστού που περιλαμβάνονται μέσα στην Αγία Γραφή. Πραγματεύεται το θέμα της πίστεως κατά **τρόπον πρακτικόν** αναφερόμενον στην εφαρμογήν της χριστιανικής πίστεως στην καθημερινή ζωή του πιστού. Τη φράση αυτή χρησιμοποίησε ο Παύλος γιατί ήθελε οι αποδέκτες της επιστολής του να καταλάβουν ότι είχε θυσιάσει και θυσιαστεί, προκειμένου να τους μεταδώσει πνευματικές αρχές και αλήθειες που θα μπορούσαν να τους βοηθήσουν στην καλή λειτουργία της πίστεώς τους (Ρωμ.15:29).

Τέλος, με το τρίτο εδάφιο 2 Κορινθίους 13:5 θα εξετάσουμε τους λόγους για τους οποίους ο απόστολος Παύλος τους προέτρεψε να κάνουν ενδελεχή αυτοεξέτασή τους. Ο Παύλος τους εκάλεσε (αφού αμέσως προηγουμένως τους είχε ελέγξει για χονδροειδείς αμαρτίες, για τις οποίες φοβείτο μήπως **πενθήσει** πολλούς εκ των προαμαρτησάντων και **μη μετανουησάντων**), να παύσουν να αμφισβητούν την αποστολικότητά του, να εξετάσουν τους εαυτούς τους εάν ζουν «εν τη πίστει» και αν έχουν καλήν εν Χριστώ διαγωγήν. Ένας από τους λόγους για τους οποίους ο Παύλος τους παρήγγειλε να εξετάσουν εαυτούς ήταν διότι αρκετοί ανάμεσά τους ευρίσκοντο σε πλάνη. Φοβείτο ότι οι άνθρωποι αυτοί είχαν χάσει όχι μόνον την ορθή διδασκαλία του Ευαγγελίου αλλά και τον έλεγχο του εαυτού τους και ότι **εκινδύνευαν να απολεσθούν**. Ο φόβος αυτός τον είχε κάμει να αναλάβει εκστρατεία επανορθώσεώς τους διά των επιστολών του. Γι' αυτό και τους προέτρεπε να εξετάσουν και να δοκιμάσουν τους εαυτούς τους. Τί θα έπρεπε να κάμουν; Οπωσδήποτε, **πρώτον** να εξετάσουν το **τί πιστεύουν** και **δεύτερον** να διαπιστώσουν αν η **συμπεριφορά** τους ήταν αξία των αληθειών του Ευαγγελίου του Χριστού! Αυτή η προτροπή ισχύει και για κάθε χριστιανόν. Θα την εξετάσουμε κι' εμείς για την ωφέλειά μας, διότι η αυτοεξέτασή μας είναι ένα από τα συνεχή καθήκοντά μας εν Χριστώ. Χωρίς συνεχή αυτοεξέταση **και συμμόρφωσή μας** προς τις αλήθειες του Ευαγγελίου δεν είναι δυνατόν να υπάρξει πραγματική πνευματική πρόοδος.

Ας εξετάσουμε τα εδάφια αυτά λεπτομερώς αρχίζοντας από το πρώτο:
«**Αληθώς αληθώς, σας λέγω, Ο πιστεύων εις εμέ έχει ζωήν αιώνιον.**» (Ιωάν.6:47)

1. «ΑΛΗΘΩΣ, ΑΛΗΘΩΣ»: διπλή επιβεβαίωση

Το εδάφιο που θα μελετήσουμε αποτελεί μια **δήλωση** που ο Ιησούς έκανε, αλλά που αποτελεί συγχρόνως, μια ένδοξη **υπόσχεση**. Θέλησε να εισαγάγει τη δήλωσή Του με μιά διπλή επιβεβαίωση, λέγοντας «**Αληθώς, αληθώς!**» Μιά επιβεβαίωση που εμπνέει τη βεβαιότητα και την πεποίθηση σε όλους εκείνους που την ακούνε. Αυτή η επανάληψη τονίζει τη δήλωση που ακολουθεί. Εάν ο λόγος Του, ακόμη και χωρίς οποιαδήποτε επιβεβαίωση θα μπορούσε να μας δώσει απόλυτη βεβαιότητα, πόσο μάλλον μπορεί να το κάνει με δύο επιβεβαιώσεις! **Εκείνο το οποίο λέγει και το κάνει.** Γι' αυτόν τον λόγον αντιμετωπίζουμε το μέλλον σαν παρόν και το αόρατο σαν ορατό διότι **«πιστεύω» σημαίνει «βλέπω»** (Ιωάν.11:40)

- Ο Κύριος Ιησούς Χριστός είπε: «**Ο ουρανός και η γη θέλουσι παρέλθει, οι δε λόγοι μου δεν θέλουσι παρέλθει**» (Ματ.24:35· Μάρκ.13:31 και Λουκ.21:33)·
- Το Άγιον Πνεύμα είπε: «**ο Θεός δεν είναι άνθρωπος να ψευσθή, ούτε υιός ανθρώπου να μεταμεληθή· αυτός είπε και δεν θέλει εκτελέσει; ή ελάλησε και δεν θέλει εμμείνει;**» (Αριθ.23:19)·
- Ο Θεός Πατέρας το επιβεβαίωσε με όρκον: **Ο Θεός ώμοσεν εις εαυτόν, γι' αυτό και γνωρίζομε ότι η υπόσχεσή Του είναι αμετάθετη** (Εβρ.6:13-17), και

- Ο απόστολος Παύλος, εμπνεόμενος από το Άγιον Πνεύμα, είπε: «**Διότι πάσαι αι επαγγελίαι του Θεού είναι εν αυτό, το ναι και εν αυτό το αμήν, προς δόξαν του Θεού δι' ημών.**» (2Κορ.1:20).

Συμπέρασμα: Ο λόγος του Θεού είναι **αμετάθετος**: μπορούμε, συνεπώς, να θέσουμε όλη την εμπιστοσύνη μας στον Θεόν! Αλλά, τι σημαίνουν ακριβώς οι δηλώσεις αυτές για σένα και για μένα προσωπικώς;

2. «ΕΚΕΙΝΟΣ που πιστεύει σ'Αυτόν:» Όλοι οι άνθρωποι συμπεριλαμβάνονται

Όταν ο Ιησούς λέγει «**εκείνος που πιστεύει σε Μένα**», σημαίνει ότι όλοι οι άνθρωποι συμπεριλαμβάνονται: εγώ, εσύ και κάθε άλλος: Ο άνδρας, η γυναίκα, ο νέος, ο γέρος, ο λευκός, ο μαύρος, ο μικρός ή ο μεγάλος αμαρτωλός, ο φτωχός, ο πλούσιος, ο μορφωμένος ή ο αγράμματος, **υπό την προϋπόθεση** ότι:

3. «ΠΙΣΤΕΥΕΙ ΕΙΣ ΑΥΤΟΝ»: Δηλαδή στα λόγια Του και στον χαρακτήρα Του.

Ας εξετάσουμε τί οι λέξεις «ΠΙΣΤΕΥΕΙ Σ'ΑΥΤΟΝ» δεν σημαίνουν και τί σημαίνουν.

3α) Τι οι λέξεις «ΠΙΣΤΕΥΕΙ ΕΙΣ ΑΥΤΟΝ» δεν σημαίνουν:

«Πιστεύω» δεν σημαίνει «βλέπω με τα μάτια μου»

Τότε τί η λέξη «πιστεύω» σημαίνει; Αυτός που βλέπει τη συγχώρεση των αμαρτιών του ή τη σωτηρία του; Απολύτως όχι: «**Διότι με την ελπίδα εσώθημεν· ελπίς δε ήτις βλέπεται δεν είναι ελπίς· διότι εκείνο, το οποίον βλέπει τις, διά τι και ελπίζει; Εάν δε ελπίζωμεν εκείνο, το οποίον δεν βλέπομεν, διά της υπομονής περιμένομεν αυτό.**» (Ρωμ.8:24-25). Η πίστη είναι «**...ελπιζομένων πεποιθήσις, βεβαίωσις πραγμάτων μη βλεπομένων.**» (Εβρ.11:1). Η πίστη κάνει τα αόρατα πράγματα ορατά, τα απόντα και απομακρυσμένα πράγματα παρόντα και πολύ πλησίον στην ψυχή! Ο απόστολος Παύλος μας λέγει: «**διότι περιπατούμεν δια πίστεως, ουχί διά της όψεως**» (2Κορ.5:7).

Κάποιος μου έστειλε τον ακόλουθο διάλογο μεταξύ δασκάλας και δύο μαθητών:

<<<Η δασκάλα επρόκειτο να εξηγήσει τη θεωρία της εξελίξεως στα παιδιά. Η δασκάλα ρώτησε ένα μικρό αγόρι: Tommy βλέπεις τα δένδρα έξω; TOMMY: Ναι.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Tommy, βλέπεις έξω τη χλόη; TOMMY: Ναι.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Πήγαινε έξω και ιδές επάνω και δες εάν μπορείς να δεις τον ουρανό. TOMMY: Εντάξει. (Επέστρεψε λίγα λεπτά αργότερα) Ναι, είδα τον ουρανό.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Είδες τον Θεόν; TOMMY: Όχι.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Αυτό είναι το θέμα μου. Δεν μπορούμε να δούμε τον Θεόν επειδή δεν είναι εκεί. Δεν υπάρχει.

Ένα μικρό κορίτσι μίλησε επάνω και θέλησε να υποβάλει στο αγόρι μερικές ερωτήσεις. Η δασκάλα συμφώνησε και το μικρό κορίτσι ρώτησε το αγόρι: Tommy, βλέπεις έξω τα δένδρα; TOMMY: Ναι.

ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ: Tommy βλέπεις έξω τη χλόη; TOMMY: Ναίαιαιαι (που άρχισε συγχρόνως να κουράζεται από τις ερωτήσεις).

ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ: Είδες τον ουρανό; TOMMY: Ναίαιαιαιαιαι

ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ: Tommy, βλέπεις τη δασκάλα; TOMMY: Ναι

ΜΙΚΡΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ: Βλέπεις τον εγκέφαλό της; TOMMY: Όχι.

ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ: Τότε, σύμφωνα με αυτό που διδαχθήκαμε σήμερα στο σχολείο, δεν πρέπει να έχει εγκέφαλο!>>>

«Πιστεύω» δεν σημαίνει «αισθάνομαι»

Τότε, τί η λέξη «πιστεύω» σημαίνει; Σημαίνει ότι αισθάνεται τη συγχώρεση των αμαρτιών του και τη σωτηρία του; Απολύτως όχι! Τα αισθήματα αλλάζουν όπως ο καιρός. Ο Θεός

υπάρχει είτε αισθάνομαι την ύπαρξη Του ή την παρουσία Του ή όχι! Οι υποσχέσεις του Θεού ισχύουν είτε τις αισθάνομαι είτε όχι. Τις δεχόμαστε απλώς βάσει του λόγου του Θεού, ο οποίος είναι πιστός και πάσης αποδοχής άξιος (1Τιμ.1:15). Η πίστη που στηρίζεται σε συναισθήματα στηρίζεται σε ένα πολύ ολισθηρό έδαφος. Ο Ιησούς απέθανε στο σταυρό για τις αμαρτίες μου είτε το αισθάνομαι είτε όχι είτε το πιστεύω είτε όχι. Το Άγιον Πνεύμα ζή μέσα στον πιστόν είτε το αισθάνεται είτε όχι! Τα γεγονότα δεν επηρεάζονται από τα συναισθήματά μας! Εάν ειλικρινώς μετανοούμε και πιστεύουμε ότι οι αμαρτίες μας έχουν συγχωρηθεί και ότι έχουμε σωθεί, τότε, συναισθήματα χαράς και ειρήνης επικρατούν στη ζωή μας!

Πρέπει, στο σημείο αυτό, να προσθέσουμε ότι αποτελεί μέγα λάθος να συγχέουμε την πίστη στον Θεόν με τη «**θετική σκέψη**» ή με κάποια αισιόδοξη άποψη ή με κάποια αόριστη αισιόδοξη ελπίδα γεγονότων ή περιστάσεων στη ζωή όταν η ζωή του ανθρώπου δεν έχει σχέση με τον Θεόν ή όταν υπάρχει γνωστή αμαρτία στη ζωή του. Η «θετική σκέψη» ή οι αισιόδοξες ελπίδες δεν μπορούν να σώσουν κανένα από την Κόλαση! Η αληθινή πίστη είναι πέραν των αισθημάτων, των περιστάσεων και της ανθρωπίνης λογικής (Ιωάν.6:6).

«Πιστεύω» δεν σημαίνει νομικίστικη ευσέβεια

Ο Νικόδημος, ένας ηγέτης των Φαρισαίων, ήταν ευσεβής άνθρωπος αλλά δεν είχε την εμπειρία της αναγεννήσεως που θα μπορούσε να τον ανανεώσει με το Άγιον Πνεύμα, να τον δικαιώσει με τη χάρη του Θεού και να τον καταστήσει κληρονόμον της ελπίδος της αιωνίου ζωής. Γνωρίζομε «...ότι δεν δικαιούται άνθρωπος εξ έργων νόμου ειμή διά πίστεως Ιησού Χριστού, και ημείς επιστεύσαμεν εις τον Ιησούν Χριστόν, διά να δικαιωθώμεν εκ πίστεως Χριστού και ουχί εξ έργων νόμου, διότι δεν θέλει δικαιωθή εξ έργων νόμου ουδείς άνθρωπος.» (Γαλ.2:16). Κανείς δεν μπορεί να ‘αγοράσει’ «τον ουρανό» με τις αποκαλούμενες καλές του πράξεις επειδή «...πάσα η δικαιοσύνη ημών είναι ως ρυπαρόν μάτιον· διά τούτο επέσαμεν πάντες ως το φύλλον, και αι ανομιαί ημών αφήρπασαν ημάς ως ο άνεμος.» (Ησα.64:6).

«Πιστεύω» δεν σημαίνει «ψάλλω, χορεύω και φωνάζω αλληλουσία και αμήν»

Το να ψάλλεις ύμνους, να κράζεις «αλληλουσία» και «αμήν» και να χορεύεις χορούς ή μπαλέτα ενώπιον του Κυρίου δεν εγγυώνται ότι λατρεύεις αληθώς τον Κύριον Ιησούν Χριστόν ‘εν πνεύματι και αληθεία’. Όχι! Η αληθινή λατρεία είναι να ζης «εν φόβω και τρόμω», με μετάνοια, με καθαρότητα, με ευγνωμοσύνη, με σεβασμό, με προσευχή, με περισυλλογή και με πλήρη εξάρτηση από τον Θεόν και κυρίως να υπακούεις στον λόγον Του! Ο πραγματικός Χριστιανός λατρεύει τον Θεόν είτε υπάρχει χριστιανική μουσική στην εκκλησία είτε όχι, είτε ευρίσκεται στην εκκλησία είτε όχι. Δεν έχει ανάγκη να διδαχθεί πώς να λατρεύει τον Κύριον επειδή η ειλικρινής πίστη του στον Θεόν και το Άγιον Πνεύμα που κατοικεί μέσα του τον ωθούν σε μια συνεχή υπακοή, σε μιά ατελείωτη λατρεία και σε συνεχή κοινωνία με τον Θεόν και με τους αδελφούς του! «...Θέλεις αγαπά Κύριον τον Θεόν σου εξ όλης της καρδιάς σου και εξ όλης της ψυχής σου και εξ όλης της δυνάμεώς σου και εξ όλης της διανοίας σου, και τον πλησίον σου ως σεαυτόν.» (Lu.10: 27). «Αγάλλεσθε, δίκαιοι, εν Κυρίω· εις τους ευθείς αρμόζει η αίνεσις.» (Ψαλ.33:1). Να αγαπάς τον Θεόν καί όχι το δικό σου συμφέρον, αυτό είναι αληθινή λατρεία! «Εάν με αγαπάτε, τας εντολάς μου φυλάξατε.» (Ιωάν.14:15). Ιδού η αληθινή λατρεία! «Πάντοτε χαίρετε, αδιαλείπτως προσεύχεσθε, κατά πάντα ευχαριστείτε· διότι τούτο είναι το θέλημα του Θεού προς εσάς εν Χριστώ Ιησού.» (1Θεσ.5:16-18). Αυτό είναι αληθινή λατρεία! «Δι' αυτού λοιπόν ας αναφέρωμεν πάντοτε εις τον Θεόν θυσίαν αιnéσεως, τουτέστι καρπόν χειλέων ομολογούντων το όνομα αυτού. Την δε αγαθοποιΐαν και το μεταδοτικόν μη λησιμονείτε, διότι εις τοιαύτας θυσίας ευαρεστείται ο Θεός.» (Εβρ.13:15-16). Αυτό είναι αληθινή

λατρεία! Το να αγαπάς την αλήθεια του Θεού και την αλήθεια που σε αφορά πάνω απ'όλα! Αυτή είναι η αληθινή λατρεία του πιστού!

3β) Τι οι λέξεις «ΠΙΣΤΕΥΩ ΕΙΣ ΑΥΤΟΝ» σημαίνουν:

Η λέξη «πιστεύω» σημαίνει:

Ότι ο άνθρωπος «ο πιστεύων εις αυτόν» έχει ΠΕΠΟΙΘΗΣΗ και βεβαιότητα, έχει πίστη στον λόγον του Θεού και εμπιστεύεται τον χαρακτήρα Του: Στην αγάπη Του, στη δικαιοσύνη Του, στην αγιότητά Του, στην παντογνωσία Του κ.λπ. Εκείνος που θεωρεί όλες τις δηλώσεις Του και τις υποσχέσεις Του άξιες πάσης αποδοχής και στερεές για ν'ακουμπάει και να αναπαύεται σ'αυτές. Η απιστία είναι, επομένως, μεγάλη αμαρτία διότι θεωρεί τον Θεόν ψεύτη και ότι δεν αγαπά τον άνθρωπον! Τουναντίον, ο πραγματικός πιστός έχει στάση εμπιστοσύνης έναντι του Θεού που έστειλε τον Υιόν αυτού Ιησού Χριστόν για τη σωτηρία του και το Πνεύμα του το Άγιον για να τον φωτίζει, να τον οδηγεί κ.λπ. Εμπιστοσύνη που σημαίνει την αποδοχή Χριστού ως Αυτρωτή αλλά κυρίως ΚΑΙ ως Κύριον της ζωής του. Εμπιστοσύνη, η οποία παρακινεί σε υπακοή που προέρχεται από αγάπη και οδηγεί σε καλά έργα. Ο λόγος του Θεού επιβεβαιώνει ό, τι μόλις προανέφερα:

- « Όστις πιστεύει εις τον Υιόν του Θεού έχει την μαρτυρίαν εν εαυτώ· όστις δεν πιστεύει εις τον Θεόν, έκαμεν αυτόν ψεύστην, διότι δεν έπίστευσεν εις την μαρτυρίαν, την οποίαν εμαρτύρησεν ο Θεός περί του Υιού αυτού.» (1Ιωάν.5:10)
- «Όσοι δε εδέχθησαν αυτόν, εις αυτούς έδωκεν εξουσίαν να γείνωσι τέκνα Θεού, εις τους πιστεύοντας εις το όνομα αυτού· οίτινες ουχί εξ αιμάτων ουδέ εκ θελήματος σαρκός ουδέ εκ θελήματος ανδρός, αλλ' εκ Θεού εγεννήθησαν.» (Ιωάν.1:12-13)

Η λέξη «πιστεύω» σημαίνει εμπιστεύομαι, εξαρτώμαι, στηρίζομαι στον Θεόν

Πιστεύω στον Κύριον Ιησούν Χριστόν σημαίνει ότι δέχομαι το γεγονός ότι είμαι αμαρτωλός, ότι ως αμαρτωλός μου πρέπει η ποινή της αμαρτίας. Και ότι ο Ιησούς Χριστός πέθανε στο σταυρό στη θέση μου, ετάφη, και ανέστη πάλιν την τρίτη ημέρα για να πληρώσει το ηθικό χρέος που όφειλα. Σημαίνει ότι έχω τελεία εμπιστοσύνη στον Χριστόν για να με σώζει και με φυλάττει, και ότι θα εξαρτώμαι από Αυτόν μόνον. Το Άγιον Πνεύμα είναι ο βοηθός μου σε κάθε τι προκειμένου να ζω αγία ζωή και να υπηρετώ τον Κύριον και τα σχέδιά Του.

Η σωτηρία δεν παρέχεται ως αμοιβή διά ασκηθείσαν πίστιν. Η πίστη είναι το όργανον με το οποίον αποδέχεται ο άνθρωπος την σωτηρίαν και οικειοποιείται πάντα τα εν αυτή περιεχόμενα. Απιστία σημαίνει απόρριψη και πίστη σημαίνει αποδοχή. Η πίστη είναι, λοιπόν, ο αγωγός. Η χάρη είναι η πηγή. Η λειτουργία της πίστεως ομοιάζει με τη λειτουργίαν των ματιών που φέρνει τα μακρυνά αντικείμενα πλησίον, του χεριού που πιάνει και παίρνει, με τα φτερά για το πουλί και με τα πανιά για τη βάρκα. Είναι το κλειδί που ανοίγει την πόρτα. Η πίστη μας λοιπόν κατευθύνεται προς τον Θεόν διά των Αγίων Γραφών και εις τον Κύριον Ιησούν Χριστόν, τον οποίον Εκείνος απέστειλεν (Ιωάν.1:12· 5:49· 6:29· 14:1). Η πίστη, συνεπώς, παραδέχεται όσα ο Χριστός είπε για τον Εαυτόν του, παραδέχεται ό,τι είπε πως θα κάμει και τέλος μπορεί να προσμένει με υπομονή την εκπλήρωση των επαγγελιών του Θεού.

Συνεπώς: Η πίστη δεν σώζει αλλά ο Θεός διά της πίστεως! Αν λοιπόν η πίστη δεν σώζει αλλά δι'αυτής σώζεσαι, τότε δεν θα πρέπει να την υψώνουμε υπεράνω της πηγής όλων των ευλογιών που είναι ο Θεός. Καλούμεθα να αποβλέπουμε στον Ιησούν και όχι στην προσωπική μας πίστη. Τα πάντα δυνάμεθα διά της πίστεως αλλά η δύναμή μας δεν είναι στην πίστη αλλά στον Θεόν επί του οποίου η πίστη αναπαύεται. Άξιον προσοχής είναι και εκείνο που η Γραφή λέγει πως εάν εμείς απιστώμεν Εκείνος μένει πιστός... Τούτο σημαίνει ότι, έστω κι'αν είναι αδύνατη η πίστη σου ο Θεός δεν δεσμεύεται από του να σε ευλογήσει σε ό,τι ευρίσκεσαι αρκεί να είσαι ειλικρινής απέναντι Εκείνου αλλά και του εαυτού σου.

Και κάτι άλλο: Η πίστη στην πλάνη δεν σε σώζει αλλά σε καταστρέφει ενώ η πίστη σου στον Χριστόν σε σώζει. Πίστεψε σε κάποιο ψέμμα και θα αιχμαλωτισθείς. Πίστεψε σε κάποια αλήθεια και θα ελευθερωθείς. Μονον η αλήθεια ελευθερώνει... Το αντικείμενο της πίστεως είναι εκείνο που έχει σημασία. Ο Μούντη έλεγε: «*Εμπιστεύσου στον εαυτόν σου και είσαι καταδικασμένος σε απογοήτευση. Εμπιστεύσου στους φίλους σου και αυτοί θα αποθάνουν η θα σε εγκαταλείψουν. Εμπιστεύσου στα χρήματα και αυτά μπορεί να σου αφαιρεθούν. Εμπιστεύσου στην καλή φήμη και κάποια κατάλαλος γλώσσα θα σου την ανατινάξει. Αλλά μπιστεύσου στον Θεόν και ποτέ δεν πρόκειται να καταισχνθείς ούτε τώρα ούτε στην αιωνιότητα.*»

Εξάλλου ας μη ξεχνούμε ότι υπάρχουν **διάφορα είδη πίστεως**:

- **Η αρνητική πίστη ή η πίστη των δαιμονίων**, τά οποία πιστεύουν μεν αλλά φρίττουν εμπροσθεν της αγιότητας του Θεού (Ματ.8:29 και Ιάκ.2:19).
- **Η θεωρητική ή ιστορική ή η νεκρά ή η αργή ή η κληρονομική πίστη** την οποίαν έχουν οι θεωρητικώς πεπεισμένοι για τις αλήθειες του Ευαγγελίου, χωρίς όμως ισχυρή πεποίθηση που να τους ωθεί εκ καρδίας σε αποφάσεις και σε δράση. Οι άνθρωποι αυτοί γνωρίζουν και αποδέχονται τα πάντα δια της λογικής, πλην φοβούμενοι μη χάσουν εκείνο που αγαπούν, δεν αφήνουν την καρδιά τους να ομιλήσει και να τους φέρει στο φως του σώζοντος ευαγγελίου.
- **Η πρόσκαιρη πίστη** περί της οποίας ομίλησε ο Κύριος για τη δεύτερη περίπτωση της παραβολής του σπορέως.
- Τέλος, **η σώζουσα ή ζώσα πίστη** που επιδρά επί της θελήσεως του αμαρτωλού ανθρώπου, ώστε τον πείθει για την αγάπην του Θεού γι'αυτόν εν Χριστώ Ιησού. Η πίστη που τον συμφιλιώνει με τον Θεόν, με αποτέλεσμα να συγχωρούνται οι αμαρτίες του, να αγνίζεται η καρδιά του και να νικά τον κόσμο και τις επιθυμίες του. Αυτή η πίστη εκδηλώνεται με αγία ζωή και καλά έργα. Αυτού είδους η πίστη αφενός μεν υιοθετεί όλες τις υποσχέσεις του Θεού και αφετέρου δέχεται με υπομονή και ειρήνη πνεύματος το κατ'επιθυμίαν ή το κατ'ανοχήν θέλημα του Θεού στις δύσκολες περιστάσεις της ζωής.

Η λέξη «πιστεύω» σημαίνει επίσης «μετανοώ»

Στο κατά Ιωάννην Ευαγγέλιον καθώς και στις επιστολές του η λέξη μετάνοια δεν υπάρχει. Όμως, συμπεριλαμβάνεται στην πίστη. Περιλαμβάνεται στην έννοια της πίστεως, επειδή η πίστη την περιέχει. Πίστη αξία του ονόματός της υποχρεώνει εκείνον που την έχει σε ομολογία των αμαρτιών του και σε πλήρη εγκατάλειψη τους... ως και σε απόλυτη παραχώρηση στον Θεόν και στο θέλημά Του... Αρκεί να διαβάσει κανείς το βιβλίο των Πράξεων των Αποστόλων ή την επιστολή του Ιακώβου ή την πρώτη επιστολή του Ιωάννου για να καταλάβει ότι η βιβλική πίστη δεν υπάρχει χωρίς μετάνοια, χωρίς πνεύμα **πένθους** για τις αμαρτίες του. Για να καταστήσω αυτήν την αλήθεια σαφέστερη αναφέρω το εδάφιο Πωάν.1:9 που λέγει: «**Εάν ομολογώμεν τας αμαρτίας ημών, είναι πιστός και δίκαιος, ώστε να συγχωρήση εις ημάς τας αμαρτίας και καθάριση ημάς από πάσης αδικίας.**»

Στο σημείο αυτό θα επανέλθουμε σχετικώς εκτενέστερα στη συνέχεια.

Η λέξη «πιστεύω» σημαίνει περιπατώ σύμφωνα με τις δηλώσεις του Θεού

Ο άνθρωπος περιπατεί συνήθως ή ζη δια της όψεως δηλαδή σύμφωνα με εκείνα που βλέπει. Βασίζει τις αποφάσεις της ζωής του στις περιστάσεις του, στις πέντε αισθήσεις του, στις φιλοδοξίες και τους στόχους του. Οι αληθινοί πιστοί, τουναντίον, περιπατούν ή ζουν τη ζωή τους επί τη βάσει μιας έκτης αίσθησης, που τους χορηγείται από το Άγιον Πνεύμα, που καλείται «πίστη» και που μπορεί να 'αισθάνεται' τον χαρακτήρα του Θεού και να είναι σε κοινωνία μαζί Του: Θέτει σε εφαρμογή μιά νέα πνευματική λογική. Περιπατώ δια της πίστεως σημαίνει, επίσης, ότι διεξάγω αδιάκοπο πνευματικό πόλεμο καθ' όλην τη διάρκεια της ζωής μου διά της πίστεως. Αυτός ο πόλεμος περιλαμβάνει πολλές μάχες: **«Και**

επισκέπτεσαι αυτόν κατά πάσαν πρωΐαν και δοκιμάζεις αυτόν κατά πάσαν στιγμήν;» (Ιώβ 7:18). Γι' αυτό πρέπει να αγωνιζόμαστε διά της πίστεως, να αγωνιζόμαστε για την πίστη, να διατηρούμε την πίστη, η οποία μας παραδόθηκε... (Ιούδας 1:3).

Συμπέρασμα: «...ο δε δίκαιος θέλει ζήσει διά της πίστεως αυτού.» (Αββακ.2:4). Ο πραγματικός πιστός ζη και αντιμετωπίζει όλα τα προβλήματα του λέγοντας: **«Όττω λέγει ο Κύριος...»** Αυτός είναι ο τρόπος που ο πιστός αντιμετωπίζει τα εξωτερικά προβλήματα του καθώς επίσης και τις ανησυχίες, τις μέριμνες, τους φόβους του κ.λπ. Αυτός είναι ο μόνος τρόπος να ζήσει. Όταν ο άνθρωπος τιμά τον Θεόν διά της πίστεως ο Θεός τιμά την πίστη του και τον ανταμείβει (Εβρ.11:6)

Ο Θεός δεν θα επιτρέψει να πειρασθούμε πάνω από τη δυναμή μας αλλά με τον πειρασμό θα δώσει επίσης τρόπο διαφυγής, ώστε να μπορούμε να τον υποφέρουμε (1Κορ.10:13). Αυτή η ενθαρρυντική υπόσχεση, σημαίνει, επίσης, ότι όταν περιερχόμεθα σε διαφόρους πειρασμούς και δοκιμασίες, εάν αμαρτήσουμε είναι ευθύνη μας. Δεν μπορούμε να κατηγορήσουμε τον Θεόν! Οι πειρασμοί τους οποίους ο Θεός επιτρέπει στη ζωή μας δεν είναι ποτέ πέραν των δυνάμεών μας. Όταν εμείς οι πιστοί ευρίσκομεθα σε πειρασμούς και δοκιμασίες καλόν είναι να προσευχόμεθα και να εφαρμόζουμε εκείνο που είπε κάποιος: **«Όταν προσευχόμεθα, ομιλούμε στον Θεόν, όταν διαβάζουμε και μελετούμε τον Άγιον λόγον Του, την Αγία Γραφή, ο Θεός μας ομιλεί. Όταν υπακούμε, δίνουμε τη μαρτυρία μας και ομολογούμε τον Χριστόν ομιλούμε για τον Θεόν!»** Πολύ αποτελεσματικός είναι ο τρόπος αυτός της αντιστάσεως!

Η Βίβλος λέγει: «... μη γείνητε νοθροί, αλλά μιμηταί των διά πίστεως και μακροθυμίας κληρονομούντων τας επαγγελίας.» (Εβρ.6:12). Τί βασικό κείμενο! Όταν κάποιος έχει πίστη, εννοώ αληθινή πίστη, πεποίθηση και παρρησία, ο ίδιος έχει αντοχή και μπορεί υπομονετικά να περιμένει τις υποσχέσεις του Θεού να εκπληρωθούν! Βλέπει τον αόρατο και περιμένει να έλθει και να τηρήσει τις υποσχέσεις Του. Ξέρει ότι είναι πιστός και ότι θα τηρήσει τον λόγον Του! Οι δυσκολίες και αντιξοότητες της ζωής δεν τον επηρεάζουν! Η πίστη παράγει ειρήνη, υπομονή (Ρωμ.5:1-3) και αντοχή. Η έλλειψη πίστεως καθιστά τους ανθρώπους ανυπόμονους... **Η πίστη μπορεί να λειτουργήσει υπό την προϋπόθεση ότι η συνείδησή μας δεν μας κατακρίνει και ότι συγχωρούμε όλους εκείνους που αμάρτησαν σ'εμάς!!!** Η αμαρτία και η πίστη είναι ασυμβίβαστες, δεν μπορούν να συνυπάρξουν. **Η πίστη δεν μπορεί να επιζήσει χωρίς μετάνοια.**

Συμπέρασμα: Η πίστη είναι ο τρόπος με τον οποίον λαμβάνομε τη συγχώρησή μας, τη σωτηρία μας καθώς επίσης και τις υποσχέσεις του Θεού στη ζωή μας. Θα επιθυμούσα, χωρίς να εισέλθω σε λεπτομερή σχόλια, να αναφερθώ σε δύο μέρη της Καινής Διαθήκης που θεωρώ μεγάλης σπουδαιότητος:

- « ... Και επίστευσεν Αβραάμ εις τον Θεόν, και ελογίσθη εις αυτόν εις δικαιοσύνην. Εις δε τον εργαζόμενον ο μισθός δεν λογίζεται ως χάρις, αλλ' ως χρέος: εις τον μη εργαζόμενον όμως, πιστεύοντα δε εις τον δικαιούντα τον ασεβή, η πίστηπίστη αυτού λογίζεται εις δικαιοσύνην, καθώς και ο Δαβίδ λέγει τον μακαρισμόν του ανθρώπου, εις τον οποίον ο Θεός λογίζεται δικαιοσύνην, χωρίς έργων· 'Μακάριοι εκείνοι, των οποίων συνεχωρήθησαν αι ανομίες και των οποίων εσκεπάσθησαν αι αμαρτίαι· μακάριος ο άνθρωπος, εις τον οποίον ο Κύριος δεν θέλει λογίζεσθαι αμαρτίαν.'» (Ρωμ.4:1-8). Όταν ο Θεός βλέπει ότι η καρδιά κάποιου στρέφεται προς τον Χριστόν **με ειλικρινή πίστη,** του συγχωρεί τις αμαρτίες του, του την λογαριάζει ως δικαιοσύνη και τον δέχεται σαν παιδί Του.
- Και αλλού είναι γραμμένο: **«ουχί εξ έργων δικαιοσύνης τα οποία επράξαμεν ημείς, αλλά κατά το έλεος αυτού έσωσεν ημάς διά λουτρού παλιγγενεσίας και ανακαινίσεως**

του Αγίου Πνεύματος, το οποίον εξέχεε πλουσίως εφ' ημάς διά Ιησού Χριστού του Σωτήρος ημών, ίνα δικαιωθέντες διά της χάριτος εκείνου, γείνωμεν κληρονόμοι κατά την ελπίδα της αιωνίου ζωής.» (Τίτ.3:5-7).

Είθε ο Κύριος να μας ευλογήσει με ειλικρινή πίστη.

Κεφάλαιον 2^{ον} (044 – GR)

Χαρακτηριστικά της πίστεως. Η ευθύνη του ανθρώπου για τη σωτηρία του.

Εισαγωγή

Εξετάσαμε στο πρώτο μέρος (1α), εν συντομία, τί πράγματι οι λέξεις «ΠΙΣΤΕΥΩΝ ΕΙΣ ΑΥΤΟΝ» σημαίνουν και τί δεν σημαίνουν. Θα εξετάσουμε τώρα στο μέρος 1β τα χαρακτηριστικά της πίστεως και το μέρος του Θεού ως και το μέρος του ανθρώπου στη σωτηρία.

3γ) Χαρακτηριστικά της πίστεως

Επιθυμώ να αναφερθώ σε ορισμένα βασικά σημεία διότι αποτελούν ουσιαστικό μέρος αυτής της σειράς των μελετών επί της πίστεως εν Χριστώ.

Η σπουδαιότητα της πίστεως

Η μεγάλη της σημασία έγκειται στο γεγονός ότι η πίστη εξαλείφει την αδικίαν που διέπραξε και διαπράττει ο άνθρωπος κατά του Θεού, ατιμάζων Αυτόν διά της απιστίας, η οποία θίγει την προσωπικότητα του Θεού ως προς την αξιοπιστίαν Του και την αγάπην Του ή τις αγαθές Του προθέσεις υπέρ του ανθρώπου. Η απιστία ατιμάζει, προσβάλλει και συνεπώς αδικεί. Η πίστη τιμά και αποκαθιστά την αδικία. Η πίστη λοιπόν είναι πράξη δικαιοσύνης. Γι' αυτό και ο Θεός, σε όποιον την ασκεί του τη λογαριάζει ως δικαιοσύνη... Η πίστη αγγίζει τον Θεόν και συνεπώς και τις πηγές της δυνάμεώς Του. Η απιστία εχώρησε τον άνθρωπον από τον Θεόν, η δε πίστη τον ενώνει πάλιν μ' Αυτόν. Ενθυμούμαι την περίπτωση μιάς νέας που μου έλεγε ένα σωρό ψέματα διότι φοβότανε ότι θα την απέρριπτα εάν μου έλεγε την αλήθεια και ότι θα σταματούσα να την υποστηρίζω. Ήξευρα ότι εψεύδετο και με κορόϊδευε· λυπήθηκα και τaráχθηκα διότι δεν με εμπιστευόταν· πήρα σχεδόν την απόφαση να σταματήσω να την βοηθώ. Όταν στο τέλος αναγκάσθηκε να ομολογήσει την αλήθεια, τα πνεύματά μας ειρήνευσαν και απεκατεστάθη η πνευματική κοινωνία. Η εξομολόγηση της αμαρτίας της είχε το εντελώς αντίθετο αποτέλεσμα. Όταν η νέα διεπίστωσε ότι τη συγχώρησα και ότι δεν επρόκειτο να την απορρίψω και ότι θα συνέχιζε να τυγχάνει της υποστηρίξεώς μου, εταπεινώθη ενώπιον του Κυρίου και εγώ τιμήθηκα στο πνεύμα της! Η απιστία της με ατίμαζε η δε εμπιστοσύνη της με ετίμησε... Το πρόβλημα, όμως, ήταν ότι δεν υπήρχαν ακόμη αποδείξεις ότι είχε καρπούς αξίους μετανοίας! Αυτό είναι ένα φτωχό παράδειγμα στα πλαίσια των ανθρώπινων σχέσεων.

Ο μη πιστός για να μπορέσει να σωθεί πρέπει να ζητήσει τη συγχώρηση των αμαρτιών του, να πιστεύσει ότι οι αμαρτίες του έχουν συγχωρηθεί και να πάρει την απόφαση να ακολουθήσει τον Χριστόν ειλικρινά και ολόψυχα, ως Κύριον της ζωής του. Ορισμένοι άνθρωποι προσπαθούν να πιστεύσουν χωρίς μετάνοια: Εις μάτην! Η πίστη είναι μητέρα της μετανοίας και της υπακοής! Μαζί με τον λογισμόν της πίστεως ως δικαιοσύνης, ο Θεός δίνει, επίσης, βάσει του λυτρωτικού θανάτου του Χριστού – δια λουτρού παλιγγενεσίας και ανακαινίσεως του Αγίου Πνεύματος – έλεος χάρη για σωτηρία, για υπακοή και για αγιασμόν (Τίτ.3:5-7). Τίποτε, απολύτως τίποτε, εκτός από τη θυσία του Χριστού επί του σταυρού του Γολγοθά, δεν μπορεί να αποτελέσει βάση δικαίωσης και συμφιλίωσης του ανθρώπου με τον Θεόν.

Διαφορά μεταξύ των ρημάτων «πιστεύω και «εμπιστεύομαι»

Ένας άνθρωπος του Θεού είπε, ενώ εκήρυττε, ότι προσπαθούσε πολύ να βρει μια υπόσχεση του Θεού «να πιστεύσει», να στηριχθεί επάνω της για τη θεραπεία της συζύγου του που ήταν σοβαρά ασθενής. Τέλος, δεδομένου ότι δεν κατόρθωσε να βρεί την υπόσχεση που έψαχνε,

αποφάσισε **«να εμπιστευθεί»** τον χαρακτήρα του Θεού: Την αγάπη Του, τα σχέδιά Του, την πιστότητά Του, την πρόνοιά Του κ.λπ! Είπε στο βάθος της ψυχής του: *«Ο Κύριος Ιησούς αγαπά τη σύζυγό μου περισσότερο απ' ό, τι εγώ και θα κάνει γι' αυτήν ό, τι είναι καλύτερο γι' αυτήν. Τότε, ας γίνει το θέλημά Του»*. Η ψυχή του ανέκτησε την ειρήνη του... Είναι δύσκολο να γίνει διάκριση της διαφοράς μεταξύ αυτών των δύο όρων, επειδή κάποιος δεν μπορεί να εμπιστευθεί κάποιον εάν δεν έχει πίστη στα λόγια του. Εντούτοις, δεν μπορούμε να αποκλείσουμε την περίπτωση που μπορεί κάποιος να είναι βέβαιος ότι κάποιος λέγει την αλήθεια αλλά δεν μπορεί να εμπιστευθεί τον χαρακτήρα του, δηλαδή, ότι έχεις να κάνεις με άνθρωπον αγάπης, καλής θελήσεως, πίστεως κ.λπ....

Πολυάριθμες είναι οι περιπτώσεις που η πίστη μας δεν μπορεί να βρει μια ειδική υπόσχεση να στηριχθεί είτε για να χαρεί με την ελπίδα της απελευθέρωσής του είτε προκειμένου να υπομείνει δοκιμασίες (Ρωμ.12:2). Συνεπώς, σε πολλές περιπτώσεις η πίστη μας δοκιμάζεται: Τέτοιες δυνατόν να είναι, παραδείγματος χάριν, μιά σοβαρή ασθένεια, η έλλειψη συμπόνοιας από μέρους των συνανθρώπων μας, η φτώχεια, αποθαρρυντικές συνθήκες, χλευαστές, θείες καθυστερήσεις, μείωση της δυνάμεώς μας, προσπάθειες που φαίνεται να είναι άχρηστες κ.λπ., κ.λπ. Η ψυχή μας μπορεί να περάσει από σκοτάδι και δύσκολες δοκιμασίες που ο Θεός επιτρέπει παρ'όλον ότι Τον φοβούμεθα και Τον σεβόμεθα. Ο προφήτης Ησαΐας είπε: **«Τις είναι μεταξύ σας ο φοβούμενος τον Κύριον, ο υπακούων εις την φωνήν του δούλου αυτού; ούτος, και αν περιπατή εν σκότει και δεν έχη φως, ας θαρρή επί το όνομα του Κυρίου και ας επιστηρίζεται επί τον Θεόν αυτού.»** (Ησα.50:10). Το μόνον πράγμα που μπορούμε να κάνουμε είναι να εμπιστευθούμε την αιώνια αγάπη του Θεού (Ιερ.31:3), τα σχέδια της ειρήνης που έχει για το αγαθό μας (2Θεσ.1:11 και Ιερ.29:11) και να βρούμε ανάπαυση και ειρήνη. Ένα άριστο παράδειγμα εμπιστοσύνης στον Θεόν είναι η περίπτωση του Ιώβ που δήλωσε: **«Και αν με θανατόνη, εγώ θέλω ελπίζω εις αυτόν· ...»** (Ιώβ 13:15)

Η μετάνοια και τα καλά έργα αποτελούν αναπόσπαστο τμήμα της πίστεως

Η πίστη αποτελεί δραστηριότητα όλη της υπάρξεως που θέτει σε εφαρμογή τη διάνοια, τα αισθήματα και τη θέληση. Τίποτε άλλο δεν μπορεί να θεωρηθεί βιβλική πίστη. Η πίστη που σώζει είναι πράξη της ψυχής διά της οποίας δέχεται τον Χριστόν και λαμβάνει ειρήνην από τον Θεόν. Με τη μετάνοια ο άνθρωπος απεχθάνεται τον εαυτόν του· με την πίστιν εξέρχεται του εαυτού του και πιάνει τη χάρη του Θεού. Αυτό που σώζει είναι η πίστη, αλλά η πίστη που σώζει είναι πάντοτε συνυφασμένη με τη μετάνοια. Η πίστη που σώζει παράγει υπακοή και δημιουργεί νέον «τρόπο ζωής». **Η πίστη είναι η μητέρα της υπακοής. Η πίστη και τα έργα** είναι όπως το φως και η θερμότης ενός κεριού που δεν μπορούν να χωριστούν. Η πίστη δικαιώνει τον άνθρωπο και τα έργα του αποδεικνύουν την πίστη του. Η άκαρπη πίστη είναι τόσο άχρηστη όσο και τα άχρηστα λόγια. **Πράγματι, όλες οι υποσχέσεις της Βίβλου συσχετίζονται με το φόβο του Θεού, με την πίστη και τη μετάνοια**. Η πίστη που σώζει είναι πίστη που οδηγεί στη μετάνοια. Η μετάνοια και η πίστη είναι δίδυμες. Η πίστη που σώζει είναι συνυφασμένη με τη μετάνοια και η μετάνοια είναι συνυφασμένη με την πίστη. Η πίστη που σώζει είναι μια ζωντανή πίστη σε ένα ζωντανό Σωτήρα. **Η πίστη που δεν αγαπά τον Ιησούν Χριστόν ειλικρινά και δεν υπακούει σ'Αυτόν, η οποία δεν παρουσιάζει αληθινό ενδιαφέρον για το έργον της βασιλείας του Θεού και που δεν αντιστέκεται ενεργώς στην αμαρτία** δεν μπορεί να χαρακτηριστεί πραγματική πίστη. Εκείνος που θέλει να σωθεί πρέπει να προσκολληθεί και να ακολουθήσει τον Ιησού ως **Κύριον, ως το μεγάλο Αφεντικό της ζωής του. Η αληθινή πίστη δημιουργεί υποχρέωσεις και αφιέρωση!**

Ας μου συγχωρηθεί η επιμονή μου σ' αυτό το σημείο: Όταν ο άνθρωπος σωθεί είναι **ΑΔΥΝΑΤΟΝ** να μείνη εκείνος που ήταν! Το Άγιον Πνεύμα που τον αναγεννά μεταβάλλει

ριζικώς τις διαθέσεις και επιθυμίες της καρδιάς εν ριπή οφθαλμού και απαλλάσσει τον άνθρωπον από την αγάπην της αμαρτίας διότι το Άγιον Πνεύμα γράφει τους νόμους Του στην καρδιά του ανθρώπου. Ο νομίζων ότι εσώθη αλλά εξακολουθεί να είναι δούλος της αμαρτίας πλανάται και αυταπατάται... Ποτέ του δεν πίστευσε αληθινά. Η πίστη του δεν είναι παρά θεωρητική μέσα του. Έχουμε να κάνουμε με ένα απλώς θρησκευόμενο άτομο! Η αληθινή πίστη δεν είναι άκαρπη αλλά ενεργείται δι'αγάπης. Δικαίωση, αναγέννηση και αγιασμός είναι πράγματα αχώριστα, όπως ακριβώς είναι αχώριστα το φως και η θερμότης από την ηλιακή ακτίνα. Όπου δεν υπάρχουν καλά έργα δεν υπάρχει πίστη γνησία, άρα ούτε δικαίωση ούτε σωτηρία. Η πίστη εκδηλώνεται με υπακοή σε ό, τι λέγει ο Θεός.

Η πίστη και οι αμφιβολίες είναι ασυμβίβαστες

Η αληθινή πίστη δεν πρέπει «να μολύνεται» από αμφιβολίες, απελπισία και δισταγμούς. Η αληθινή πίστη έχει την ισχυρή πεποίθηση, τη βεβαιότητα και την παρρησία ότι ο Θεός **ΕΙΝΑΙ** και ότι **ΑΚΟΥΕΙ** και **ΠΑΡΕΧΕΙ** οτιδήποτε Του ζητάμε, υπό τον όρον ότι είναι σύμφωνο με το θέλημά Του και ανταμείβει την πίστη μας σ'Αυτόν: Είναι γραμμένο:

- «Διά τούτο σας λέγω, Πάντα όσα προσευχόμενοι ζητείτε, πιστεύετε ότι λαμβάνετε, και θέλει γείνει εις εσάς. (ότι έχετε λάβει)» (Μάρκ.11:24)
- «Είναι δε η πίστις ελπιζομένων πεποίθησις, βεβαιώσις πραγμάτων μη βλεπομένωνχωρίς δε πίστεως αδύνατον είναι να ευαρεστήση τις εις αυτόν· διότι ο προσερχόμενος εις τον Θεόν πρέπει να πιστεύη ότι είναι και γίνεται μισθαποδότης εις τους εκζητούντας αυτόν.» (Εβρ.11:1-6).
- «Ας ζητή όμως μετά πίστεως, χωρίς να διστάζη παντελώς· διότι ο διστάζων ομοιάζει με κύμα θαλάσσης κινούμενον υπό ανέμων και συνταραττόμενον. Διότι ας μη νομίζη ο άνθρωπος εκείνος ότι θέλει λάβει τι παρά του Κυρίου. Άνθρωπος δίγνωμος είναι ακατάστατος εν πάσαις ταις οδοίς αυτού.» (Ίάκ.1:6-8)

Έτσι, η πίστη, ως χέρι, λαμβάνει – εάν βεβαίως ζητά μετά πίστεως, χωρίς δισταγμούς – τις υποσχέσεις του Θεού. Έτσι τιμά τον Θεόν που είναι αγάπη και καθιερώνει μια οικεία κοινωνία με Αυτόν. Αλλά τι λαμβάνει; Σίγουρα, έλεος, χάρη και υποσχέσεις του Θεού. Καλόν είναι, λοιπόν, να ενθυμούμεθα τον αριθμόν τηλεφώνου που ο Θεός έχει θέση στη διάθεσή μας και που λειτουργεί 7/7 και 24/24: Μάρκ.11:24. «Διά τούτο σας λέγω, Πάντα όσα προσευχόμενοι ζητείτε, πιστεύετε ότι λαμβάνετε, και θέλει γείνει εις εσάς.» Αλλά, ας μην απατώμεθα: Ο Θεός αγαπά επίσης και τον ανάξιο αμαρτωλό, ακόμη και τους εχθρούς Του (Ρωμ.5:6-10). Και ας μη ξεχνούμε ότι ο Ιησούς Χριστός ανταποκρίνεται ευμενώς στον άνθρωπον που πηγαίνει ταπεινά και ειλικρινά και του ομολογεί την έλλειψη της πίστεώς του. «... Πιστεύω, Κύριε· βοήθει εις την απιστίαν μου.» (Μάρκ.9:24). Το πρόβλημα είναι ότι παρά την αγάπη Του γι' αυτούς, η αμαρτία τους και η εχθρότητά τους δεν Του δίνουν τη δυνατότητα να τους σώσει και να έχουν κοινωνία μαζί Του! Σας έχει ποτέ συμβεί να αγαπάτε κάποιον/κάποια, να θέλετε να του/της δείξετε τη φροντίδα της αγάπης σας και να εμποδίζεσθε λόγω του χαρακτήρος του/της συμπεριφοράς του;

Όλα τα πνευματικά πράγματα είναι υπό όρους

Η σωτηρία μας και οι υποσχέσεις του Θεού είναι υπό όρους! Ο 'εκ των ών ουκ άνευ' όρος είναι η ειλικρινής πίστη μας στον Ιησούν Χριστόν! Αυτός είναι ο λόγος που περισσότερα από 1.500 «ΕΑΝ» υπάρχουν στη Βίβλο. Όλα είναι υπό όρους! Το μόνο πράγμα που είναι άνευ όρων είναι αγάπη του Θεού προς εμάς. Μας αγαπά όπως είμαστε και παρά αυτό που είμαστε. Εάν ο άνθρωπος ζη στην απιστία, δεν τον εμπιστεύεται, Τον ατιμάζει και διαπράττει αδικία κατ'Αυτού· τουναντίον, η πίστη του σ'Αυτόν αποτελεί πράξη δικαιοσύνης... **Η πίστη του ή μάλλον η εμπιστοσύνη στο Θεό είναι πράξη δικαιοσύνης** επειδή η πίστη στα λόγια Του και η εμπιστοσύνη στον χαρακτήρα Του τιμούν τον Θεόν ότι ο Θεός είναι δίκαιος και αληθής και μας αγαπά. **Η μετάνοια είναι πράξη δικαιοσύνης** επειδή αναγνωρίζει ότι ο

Θεός είναι δίκαιος και ότι ο άνθρωπος είναι αμαρτωλός και ένοχος. Όταν λέω στο Θεόν: «Ναι, Κύριε, έχω αμαρτήσει, εκείνο που έκανα δεν ήταν σωστό κ.λπ.» τότε κάνω μια πράξη δικαιοσύνης. **Ο Θεός βάσει του απολυτρωτικού έργου του Ιησού Χριστού με θεωρεί δίκαιο και με δικαιώνει! Καμία εκκλησία και κανένα καλό έργο μπορούν να με σώσουν!**

Διά πίστεως ο άνθρωπος είναι πλήρης εν Χριστώ

Το πρώτον πράγμα που ο άνθρωπος αποκτά όταν μετανοεί και πιστεύει εις τον Ιησούν Χριστόν είναι η **άφεση** των αμαρτιών του και η **συμφιλίωση** με τον Θεόν Πατέρα του. Το γεγονός ότι έχει κάνει δικαιοσύνη προς τον Θεόν, **εμπιστευόμενος σ'Αυτόν**, είναι ότι **δικαιώνεται** υπό του Θεού διά της θυσίας του Κυρίου Ιησού Χριστού και αποκτά **ειρήνη** με τον Θεόν (Ρωμ.5:1-2). Η χάρη που αποκτά από τον Θεόν **αποκαθιστά** τη σχέση του με τον Θεόν. **Ο άνθρωπος έπεσε διά της απιστίας αλλά διά της πίστεως αποκαθίσταται. Ο Θεός λογαριάζει την εμπιστοσύνη του σ'Αυτόν ως δικαιοσύνη.** Ο Θεός τον καλύπτει με **προνόμια** τα οποία ακόμη και οι άγγελοι επιθυμούν να σκύψουν και να εξετάσουν... (1Πέτ.1:12). Τον κάνει **μέτογον της θείας φύσεώς Του** (2Πέτ.1:4) και τον κάνει **πλήρη** εν Χριστώ (Κολ.2:10). Του λοιπού – ενδεδυμένος διά της δυνάμεως του **Αγίου Πνεύματος** (Εφ.3:16) – καλείται να περιπατήσει ενώπιόν Του αξίως της προσκλήσεώς Του (Εφ.4:1). Ο πραγματικός πιστός προσκολλάται στον Ιησούν Χριστόν και τον έχει **Κύριον της ζωής Του.** **Η αληθινή πίστη παράγει αφιέρωση και παραχώρηση!**

3δ) Το μέρος του Θεού στη σωτηρία και το μέρος του ανθρώπου στη σωτηρία

Πρέπει σ' αυτό το σημείον να επισημάνουμε τις ακόλουθες αλήθειες:

- **Κανείς άνθρωπος δεν μπορεί να συγχωρήσει τις αμαρτίες του, να αναγεννήσει την καρδιά του, να ανακηρύξει τον εαυτόν του δίκαιον και καθαρόν από την αμαρτίαν του ενώπιον του Θεού!** Μόνον ο Ιησούς Χριστός μπορεί να κάνει αυτό για τον άνθρωπο. **Μπορούσε ο Ιησούς Χριστός να πεθάνει για μας αλλά δεν μπορεί να μετανοήσει και να πιστεύσει για λογαριασμόν μας!** Η μοιχεία ή το ψέμα ή ο θυμός ή η δολοφονία ή το μίσος ή η φιλαργυρία, παραδείγματος χάριν, είναι πράξη για την οποίαν ο άνθρωπος πρέπει να δεχθεί πλήρως την ευθύνην του. **Εάν μετανοήσουμε και πιστεύσουμε EΛΙΚΡΙΝΑ δεν θα συνεχίσουμε να πράττουμε τις αμαρτίες μας.** «Διότι η κατά Θεόν λύπη γεννά μετάνοιαν προς σωτηρίαν αμεταμέλητον· η λύπη όμως του κόσμου γεννά θάνατον.» (2Κορ.7:10)
- **Είναι αληθές ότι η πίστη και η μετάνοια δίνονται από τον Θεόν** υπό ορισμένους όρους (Πραξ.11:18; Λουκ.24:25; Πράξ.16:14), **ΑΛΛΑ** το εάν ή όχι **θα ενεργήσουμε επί τη βάσει εκείνης της πίστεως και της μετανοίας** εξαρτάται από εμάς. **Πολλοί αποκαλούμενοι Χριστιανοί 'πιστεύουν' χωρίς όμως να έχουν μετανοήσει και χωρίς να έχουν πάρει εχθρική στάση έναντι της αμαρτίας.** Προσπαθούν να έχουν πίστη χωρίς να έχουν πάρει την απόφαση να συμμορφώσουν τη ζωή τους με το θέλημα του Θεού.
- Θεός δεν μπορεί να αποκτήσει τη σωτηρία μας για λογαριασμόν μας. **Μόνον ο άνθρωπος μπορεί να οικειοποιηθεί διά της πίστεως τη σωτηρία που του προσέφερε ο Θεός.**

Είθε το Πνεύμα του Θεού να ανοίξει το πνεύμα μας και να εννοήσουμε, με την καρδιά μας, αυτές τις μεγάλες αλήθειες του Ευαγγελίου!

Κεφάλαιον 3^{ον} (045–GR)

Ορισμοί. Εκείνος που πιστεύει στον Χριστόν έχει ζωήν αιώνιον.

Εισαγωγή

Με το μέρος 1γ θα κλείσουμε την εξέταση του εδαφίου Ιωάννης 6:47 τονίζοντας τα επωφελή αποτελέσματα της πίστεως εν Χριστώ για τώρα και για την αιωνιότητα. Πριν εξετάσουμε το υπόλοιπον μέρος του εδαφίου αυτού, κρίνω αναγκαίον να παρεμβάλλω μερικές βασικές έννοιες και αλήθειες:

3ε) Η έννοια των όρων «δικαιοσύνης», «έλεος» και «χάριτος»

Πρέπει να καταλάβουμε την έννοια των όρων «δικαιοσύνη», «έλεος» και «χάρη»:

- Εάν ο Θεός μας είχε εφαρμόσει δικαιοσύνη θα είχαμε πάρει ό,τι αξίζαμε. Την Κόλαση! Και εκείνο που αξίζαμε ήταν να πεθάνουμε επάνω στον σταυρό. Ο Ιησούς πέθανε στο σταυρό στη θέση μας!
- Ο Θεός, εντούτοις, με το έλεός Του δεν μας έδωσε ό,τι αξίζαμε δηλαδή τον σταυρόν και τον αιώνιον θάνατον. Αντίθετα, ο Ιησούς επί του σταυρού εξιλέωσε τις αμαρτίες μας διά του αίματός Του και τις έχει πετάξει στα βάθη της θαλάσσης (Μιχ.7:19). Λάβαμε την άφεση των αμαρτιών μας! (Εσδρ.9:13 και Ψαλ.103:10-11).
- Με τη χάρη Του, μας εδικαίωσε και μας έδωσε πολλές ευλογίες που δεν αξίζαμε. Η χάρη Του είναι απροσμέτρητη!
Έτσι, όχι μόνο ΑΦΑΙΡΕΣΕ τις αμαρτίες μας αλλά ΠΡΟΣΕΘΕΣΕ επίσης πολλές αρετές και ευλογίες. Ευλογίες επάνω σε ευλογίες!

Το απλό σχέδιο Θεού για τη σωτηρία

Δυστυχώς, οι άνθρωποι δεν καταλαβαίνουν ότι η χαρά ή η λύπη τους, η ευτυχία ή η δυστυχία τους για τώρα και για όλη την αιωνιότητα εξαρτάται από τις εκλογές τους! Ο Θεός έχει, όμως, καθορίσει ένα σχέδιο για τη σωτηρία μας, διαφορετικό από την ανθρώπινη νοοτροπία!

Εάν εξαρτώμεθα από την προσάρτησή μας σε κάποια εκκλησία για να σωθούμε από την κόλαση, πλανώμεθα. Επίσης, πλανώμεθα εάν στηριζόμαστε στο πόσον καλοί είμαστε και ότι λόγω της καλοσύνης μας θα είμαστε με το Θεό όταν πεθάνουμε! Η Βίβλος είναι σαφής στο σημείο της σωτηρίας: Προκειμένου να σωθούμε από την κόλαση, πρέπει να αναγεννηθούμε (Ιωάν.3:7). Δεν μπορούμε να αναγεννηθούμε από το Πνεύμα παρά εάν συνειδητοποιήσουμε ότι είμαστε αμαρτωλοί (Ρωμ.3:23). Ως αμαρτωλοί είμαστε καταδικασμένοι σε θάνατο, διότι η αμοιβή της αμαρτίας είναι θάνατος αλλά το δώρο του Θεού είναι αιώνια ζωή εν Χριστώ Ιησού του Κυρίου μας (Ρωμ.6:23). Αυτό περιλαμβάνει τον αιώνιο αποχωρισμό από τον Θεόν στην κόλαση. Η κόλαση δεν είναι ένα ψέμα, προϊόν της φαντασίας ή απλώς ενός μεταφορικού όρου. Η κόλαση είναι πολύ πραγματική!

Είναι αποφασισμένον στους ανθρώπους άπαξ να πεθάνουν, μετά δε τούτο είναι κρίση (Εβρ.9:27). Αλλά ο Θεός αγάπησε τον άνθρωπον τόσο πολύ ώστε έδωσε τον μόνογενή Υιόν Του, τον Ιησούν, για να σηκώσει την αμαρτία σας και την αμαρτία μου και πεθαίνει στη θέση μας. Ήλθε λόγω της αμαρτίας μας, πέθανε για να πληρώσει το χρέος μας και αναστήθηκε για να μας φυλάξει σωσμένους αιώνιως. Διότι ο Θεός έκανε Εκείνον που δεν εγνώρισε αμαρτία να γίνει για μας αμαρτία, ώστε να γίνουμε εμείς δικαιοσύνη του Θεού εν Αυτώ (2Κορ.5:21). Ο Ιησούς έπρεπε να χύσει το αίμα Του και να πεθάνει επειδή άνευ χύσεως αίματος δεν υπάρχει άφεση αμαρτιών (Εβρ.9:22). Πρέπει να δεχθούμε ότι ο Ιησούς Χριστός έχει πληρώσει ήδη το χρέος της αμαρτίας μας. «...αλλ' ο Θεός δεικνύει την εαυτού αγάπην εις ημάς, διότι ενώ ημείς ήμεθα έτι αμαρτωλοί, ο Χριστός απέθανεν υπέρ ημών» (Ρωμ.5:8) και έγινε ο αντικαταστάτης μας. Πρέπει να δεχθούμε με πίστη κάθε τι που ο Ιησούς

Χριστός έκανε για μας. «Όστις πιστεύει εις τον Υιόν έχει ζωήν αιώνιον· όστις όμως απειθεί εις τον Υιόν δεν θέλει ιδεί ζωήν, **αλλά' η οργή του Θεού μένει επάνω αυτού.**» (Ιωάν.3:36). Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίον ο Θεός μας καλεί μετανοήσουμε και να Τον ευχαριστήσουμε για την απαράμιλλη δωρεά Του (Πράξ.17:30).

Εκείνοι που Τον εδέχθησαν, σ'αυτούς δίνει την εξουσία να γίνουν παιδιά Θεού, σ'εκείνους που πιστεύουν στο όνομά Του (Ιωάν.1:12). Επομένως «...Πας όστις επικαλεσθή το όνομα του Κυρίου θέλει σωθή.» (Ρωμ.10:13). Εάν πιστεύουμε ότι Αυτός είναι ο σταυρωθείς, ταφείς και αναστηθείς Σωτήρας μας, θα λάβουμε τη συγχώρηση όλων των αμαρτιών μας και την αιώνια σωτηρία διά της πίστεως. Είναι γραμμένο: «Επειδή τί θέλει ωφελήσει τον άνθρωπον, εάν κερδήση τον κόσμον όλον και ζημιωθή την ψυχήν αυτού;» (Μάρκ.8:36). Εάν χάσουμε την ψυχή μας, χάνουμε τον Ουρανό και χάνουμε τα πάντα. Ο Θεός μπορεί να μας σώσει αυτή τούτη τη στιγμή.

Η προσευχή του αματωλού

Τη στιγμή που ο άνθρωπος δέχεται τον Ιησού, ο Θεός υπόσχεται ότι δεν είναι πλέον υπό καταδίκην αλλά έχει την αιώνια ζωή και ότι δεν θα χαθεί ποτέ στην κόλαση. **«Αληθώς, αληθώς σας λέγω ότι ο ακούων τον λόγον μου και πιστεύων εις τον πέμψαντά με έχει ζωήν αιώνιον, και εις κρίσιν δεν έρχεται, αλλά μετέβη εκ του θανάτου εις την ζωήν.»** (Ιωάν.5:24).

Εκείνοι που πραγματικά πιστεύουν, πρέπει να προσευχηθούν και να ειπούν: *«Ω Κύριε, ξέρω ότι είμαι αματωλός. Πιστεύω ότι ο Ιησούς ήταν ο αντικαταστάτης μου όταν πέθανε στο σταυρό. Πιστεύω ότι το αίμα αίμα Του που χύθηκε, ο θάνατός του, ο ενταφιασμός του, και η ανάστασή Του ήταν για μένα. Τον δέχομαι τώρα ως Σωτήρα και Κύριο της ζωής μου. Σ'ευχαριστώ για τη συγχώρηση των αμαρτιών μου, τη δωρεά της σωτηρίας και της αιωνίου ζωής. Γνωρίζω ότι είμαι ένας αματωλός. Εάν πεθάνω τώρα μέσα στην αμαρτία μου, θα πάω στην κόλαση. Αυτή τη στιγμή, Σε εμπιστεύομαι ως Σωτήρα μου προσωπικόν και ως την μόνη ελπίδα για τον ουρανό. Σ'ευχαριστώ που δέχθηκες να αποθάνεις επάνω στον σταυρόν για να με σώσεις αιωνίως από την κόλαση. Εν τω ονόματι του Ιησού. Αμήν.»*

Εάν ο άνθρωπος πιστεύσει θα σωθεί. Καμία εκκλησία, κανένα καλό έργο δεν μπορεί να τον σώσει. Να ενθυμούμεθα ότι ο Θεός είναι Εκείνος που σώζει. Εκείνοι που εσώθησαν δεν πρέπει να ξεχάσουν ή να αμελήσουν να δίνουν την μαρτυρία τους γι'Αυτόν. **«Μη αισχνυθής λοιπόν την μαρτυρίαν του Κυρίου ημών μηδέ εμέ τον δέσμιον αυτού, αλλά συγκακοπάθησον μετά του ευαγγελίου με την δύναμιν του Θεού,»** (1Τιμ1:8). Και, **«Πας λοιπόν όστις με ομολογήση έμπροσθεν των ανθρώπων, θέλω ομολογήσει και εγώ αυτόν έμπροσθεν του Πατρός μου του εν ουρανοίς.»** (Ματ.10:32). Και μην ξεχνούμε ότι **«...πρέπει πάντες να εμφανισθώμεν έμπροσθεν του βήματος του Χριστού, διά να ανταμειφθή έκαστος κατά τα πεπραγμένα διά του σώματος καθ' α έπραξεν, είτε αγαθόν είτε κακόν.»** (2Κορ.5:10).

4. «... ο πιστεύων εις ΑΥΤΟΝ»: όχι σε αγγέλους, σε εικόνες, σε νεκρούς αγίους κλπ. Ακριβώς καθώς ο υιός του ανθρώπου είναι άνθρωπος έτσι και ο Υιός του Θεού είναι Θεός.

Ο Υιός του Θεού εδημιούργησε τα πάντα.

- **«Πάντα δι' αυτού έγειναν, και χωρίς αυτού δεν έγεινεν ουδέ εν, το οποίον έγεινεν.»** (Ιωάν.1:3)

- «αλλ' εις ημάς είναι εις Θεός ο Πατήρ, εξ ου τα πάντα και ημείς εις αυτόν, και εις Κύριος Ιησούς Χριστός, δι' ου τα πάντα και ημείς δι' αυτού.» (1Κορ.8:6)
- «και να φωτίσω πάντας, ποία είναι η κοινωνία του μυστηρίου του αποκεκρυμμένου από των αιώνων εν τω Θεώ όστις έκτισε τα πάντα διά του Ιησού Χριστού,» (Εφεσ.3:9)
- «επειδή δι' αυτού εκτίσθησαν τα πάντα, τα εν τοις ουρανοίς και τα επί της γης, τα ορατά και τα αόρατα, είτε θρόνοι είτε κυριότητες είτε αρχαί είτε εξουσίαι· τα πάντα δι' αυτού και εις αυτόν εκτίσθησαν» (Κολ.1:16)
- «Ο Θεός, αφού ελάλησε το πάλαι προς τους πατέρας ημών διά των προφητών πολλάκις και πολυτρόπως, εν ταις εσχάταις ταύταις ημέραις ελάλησε προς ημάς διά του Υιού, τον οποίον έθεσε κληρονόμον πάντων, δι' ου έκαμε και τους αιώνας» (Εβρ.1:1-2)

Ηταν ο ηγαπημένος του Πατρός προ καταβολής κόσμου.

- «και τώρα δόξασόν με συ, Πάτερ, πλησίον σου με την δόξαν, την οποίαν είχαν παρά σοι πριν γείνη ο κόσμος.» (Ιωάν.17:5)
- «Πάτερ, εκείνους τους οποίους μοι έδωκας, θέλω, όπου είμαι εγώ, να ήναι και εκείνοι μετ' εμού, διά να θεωρώσι την δόξαν μου, την οποίαν μοι έδωκας, διότι με ηγάπησας προ καταβολής κόσμου.» (Ιωάν.17:24)
- «Επειδή ούτος ηζιώθη πλειότερας δόξης παρά τον Μωϋσήν, καθ' όσον έχει τιμήν πλειοτέραν παρά τον οίκον ο κατασκευάσας αυτόν.» (Εβρ.3:3)

Έτσι, η έκφραση «εις Αυτόν» σημαίνει ότι θέτομε όλη την εμπιστοσύνη μας αποκλειστικά σ'Εκείνον για τη σωτηρία μας. Όχι σε αγγέλους, όχι σε εικόνες, όχι στις πρεσβείες των νεκρών αγίων και στα ξηρά κόκκαλά τους, όχι σε οποιονδήποτε άνθρωπο, όχι σε ορατή εκκλησία, όχι σε κάποιον ιερέα ή ποιμένα, όχι σε οποιαδήποτε θρησκευτική κίνηση αλλά μόνο σ'Αυτόν και απ'ευθείας σ'Αυτόν. (Ιωάν. κεφ. 14 και 16). Σ'Αυτόν που είναι ο Λόγος, ο μονογενής Υιός του Θεού, ο οποίος έγινε σάρκα και παρεδόθη για τις παραβάσεις μας και ο Οποίος αναστήθηκε από τους νεκρούς για την δικαίωσή μας. Εκείνος που θέλησε «...να καταργήση διά του θανάτου τον έχοντα το κράτος του θανάτου, τουτέστι τον διάβολον, και ελευθερώση εκείνους, όσοι διά τον φόβον του θανάτου ήσαν διά παντός του βίου υποκείμενοι εις την δουλείαν.» (Εβρ.2:14-15). Αυτός που είναι επάνω από τους αγγέλους και τους αρχαγγέλους, που μας αγάπησε με αιώνια αγάπη και που έδωσε τον εαυτόν Του ως εξιλαστήριο θύμα για να μας μεταφέρει από το σκοτάδι στο θαυμαστό φως της βασιλείας Του (1Πέτ.2:9). Αυτός που καλείται ο «μεγάλος Θεός και Σωτήρας ημών Ιησούς Χριστός», (Τίτ.2:13) «...ο ων και ο ην και ο ερχόμενος, ο παντοκράτωρ» (Αποκ.1:8) και ο Οποίος θα συλλέξει όλους εκείνους που ανήκουν σ'Αυτόν. Ναι, όλους εκείνους που έχουν κάνει «... συνθήκην επί θυσίας» (Ψαλ.50:5).

Οι παραδόσεις και τα τελετουργικά έχουν ακυρώσει τον λόγον του Θεού. Η Μαριολατρεία, στην πραγματικότητα, έχει αντικαταστήσει τη λατρεία του Χριστού ο οποίος είναι ο μόνος μεσίτης μεταξύ Θεού και ανθρώπων. Οι ιερείς και ο λαός προσεύχονται στη Μαρία, την ευλογημένη μητέρα του Ιησού, για να τους σώσουν από τους κινδύνους, τα προβλήματα και τις δυσκολίες τους. Είναι ο Ιησούς ανίκανος να τους σώσει; Υπάρχουν δύο κύριοι σωτήρες, ο Ιησούς και η Μαρία, η μητέρα Του; Υπάρχουν και πολλοί άλλοι «μικροί» σωτήρες και μεσίτες, οι εκλιπόντες άγιοι, οι οποίοι είναι πανταχού παρόντες (!!!) και ικανοί να ακούσουν εκείνους που προσεύχονται σ'αυτούς και να τους σώσουν από τους κινδύνους, τα προβλήματα και τις δυσκολίες τους είτε μέσω των εικόνων είτε άνευ αυτών; Κύριε, ελέησέ μας!

Ας εξετάσουμε τώρα την έκφραση:

5. «ΕΧΕΙ ΑΙΩΝΙΑ ΖΩΗ»

Ουδεμία κατάκριση, υπό τον όρο ότι περιπατούμε διά του Πνεύματος

Η φράση «έχει αιώνια ζωή» ή ευλογημένη ατελείωτη ζωή, σημαίνει ότι εκείνος που πιστεύει **ΕΧΕΙ ήδη την αιώνια ζωή**. Ναι, ναι, ναι, την **ΕΧΕΙ μάλιστα από τώρα**. Την έχει διά της πίστεως και διά της ελπίδος· την έχει ως αρραβώνα του Πνεύματος της χάριτος· έχει ήδη την πρόγευση της αιώνιου ζωής στην ψυχή του, και την οποίαν κάποια μέρα βεβαίως θα την απολαύσει. Δεν θα την έχει μόνο μετά θάνατον, επειδή ήδη ... έχει περάσει από τον θάνατον εις την ζωήν (Ιωάν.5:24). Και αλλού ο λόγος του Θεού λέγει: «Δεν είναι τώρα λοιπόν ουδεμία κατάκρισις εις τους εν Χριστώ, Ιησού...» (Ρωμ.8:1). Η διαβεβαίωση της σωτηρίας δεν βασίζεται σε συναισθήματα αλλά σε γεγονότα σχετικά με τη ζωή και τον θάνατον του Ιησού Χριστού. Αυτά τα γεγονότα του εξασφαλίζουν τη βεβαιότητα μιας νέας ζωής, μιας νέας σχέσης με τον Θεόν και Σωτήρα του. **Εάν ο θάνατος του Ιησού είναι αναμφισβήτητος είναι εξίσου αναμφισβήτητον ότι ο αληθινός πιστός, επαναλαμβάνω, ο αληθινός πιστός, έχει αιώνια ζωή**. Για να υποστηρίξω ό,τι είπα θα επιθυμούσα να αναφέρω δύο εδάφια: Πρώτον, Ρωμ.10:9: «Ότι εάν ομολογήσης διά του στόματός σου τον Κύριον Ιησούν, και πιστεύσης εν τη καρδιά σου ότι ο Θεός ανέστησεν αυτόν εκ νεκρών, θέλεις σωθή·», και δεύτερο Ιωάν.3:16 «Διότι τόσον ηγάπησεν ο Θεός τον κόσμον, ώστε έδωκε τον Υιόν αυτού τον μονογενή, διά να μη απολεσθή πας ο πιστεύων εις αυτόν, αλλά να έχη ζωήν αιώνιον.» Επανειλημμένως βλέπουμε μιά και μόνο μιά δυνατότητα σωτηρίας: **Να πιστεύσει κανείς ειλικρινά και ολόψυχα σ'Αυτόν!**

Το ίδιο εδάφιο μας λέγει ότι εκείνος που δεν πιστεύει στον Χριστόν δεν έχει ζωήν αιώνιον. Η ζωή του τελειώνει εδώ και μετά ακολουθεί η κρίση, μετά η αιωνία καταδίκη. Σκληρός είναι ο λόγος αλλά συγχρόνως μιά προειδοποίηση αγάπης από μέρους του Θεού... «Όστις πιστεύει εις τον Υιόν έχει ζωήν αιώνιον· όστις όμως απειθεί εις τον Υιόν δεν θέλει ιδεί ζωήν, αλλ' η οργή του Θεού μένει επάνω αυτού.» (Ιωάν.3:36)

Αγάπη για την αλήθεια· για την ειλικρίνεια

Ο μόνος όρος είναι να είμαστε ειλικρινείς προς τον Χριστόν, τον Κύριόν μας. Δεν πρέπει, εντούτοις, να αφήσουμε την αλήθεια να γλιστρήσει από το μυαλό μας ότι ο Χριστός δεν μπορεί να γίνει ο Σωτήρας μας εκτός αν έχουμε πάρει την απόφαση να Τον δεχθούμε, επίσης, ως Κύριον της ζωής μας. Αυτός είναι Εκείνος που θα αποφασίζει και εμείς που θα υπακούμε με ειλικρίνεια και με καλή θέληση! **Να υπακούμε σε τί; Να υπακούμε σε έργα του νόμου; Όχι, αλλά να υπακούμε με τη μετάνοια, με πίστη σε όλα τα λόγια του Θεού και με εμπιστοσύνη στον χαρακτήρα του Θεού!** Όχι με λόγια αλλά με έργα και αλήθεια. Η κοινωνία μπορεί να μη δίνει μετάλλιο στην ακεραιότητα, αλλά ο Θεός δίδει. **Πρέπει να αναγνωρίσουμε την αλήθεια στην καρδιά μας για ό, τι είμαστε και κάνουμε:** Παραδείγματος χάριν: «*Ναι, Κύριε, αυτό που έκανα ήταν άδικο, αυτό που είπα ήταν μια υπερβολή, ήταν ένα ψέμα, ήταν μιά υπεκφυγή... Ναι, Κύριε, αντέδρασα με έναν θυμώδη και βάνανσο τρόπο... Ναι, Κύριε, η συμπεριφορά μου δεν ήταν τίμια... Η συμπεριφορά μου ήταν εγωιστική... Ναι, Κύριε, αυτό που αισθάνομαι είναι ένα συναίσθημα πικρίας, εκδίκησης... κ.λπ.*» (Ps.15:2). *Μετάβαλέ με, Κύριε, σύμφωνα με τον λόγον Σου.*»

Θα ήθελα να τελειώσω αυτό το σημείο αναφερόμενος σε μια μεγάλη και ένδοξη αλήθεια: Η ευλογία στη ζωή του ανθρώπου είναι στενά εξαρτωμένη από το γεγονός ότι φοβάται τον Κύριον, ότι αγαπά την αλήθεια και ότι αγαπά να κάνει παν ό,τι είναι είναι καλόν και δίκαιον. Η αγάπη του: «δεν χαίρει εις την αδικίαν, συγχαίρει δε εις την αλήθειαν.» (1Κορ.13:6). Τουναντίον, «...διά τούτο θέλει πέμψει επ' αυτούς ο Θεός ενέργειαν πλάνης, ώστε να πιστεύσωσιν εις το ψεύδος, διά να κατακριθώσι πάντες οι μη πιστεύσαντες εις την αλήθειαν, αλλ' ευαρεστηθέντες εις την αδικίαν.» (2Θεσ.2:11-12).

6. ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Εάν, λοιπόν, η αληθής πίστη είναι παν ότι χρειάζεται ο άνθρωπος για ν'αποκτήσει αιώνια ζωή, αύξηση, δύναμη αντιστάσεως κατά της αμαρτίας και κατά του Σατανά κλπ., κλπ., και μάλιστα χωρίς να χρειάζεται να προσθέσει σ'αυτήν κάτι τι άλλο· εάν η πίστις είναι το κλειδί διά να αποκτήσει μια ανοικτή πύλη διά τον ουρανό, αντιλαμβάνεσθε πόσον θεμελιώδους σημασίας είναι αυτή, ώστε να πρέπει με πολλήν προσοχήν να την προσέξωμεν... Συνεπώς, ας εφαρμόσουμε πιστώσ την προτροπή της Γραφής: «**Εαυτούς εξετάζετε αν ήσθε εν τη πίστει, εαυτούς δοκιμάζετε. Η δεν γνωρίζετε εαυτούς ότι ο Ιησούς Χριστός είναι εν υμίν; εκτός εάν ήσθε αδόκιμοι κατά τι.**» (2Κορ.13:5).

Θα ήθελα να επαναλάβω εκείνο που είπα στο προηγούμενο μήνυμά μου: Όταν ο άνθρωπος σωθεί είναι **ΑΔΥΝΑΤΟΝ** να μείνη εκείνος που ήταν! Το Άγιον Πνεύμα που τον αναγεννά μεταβάλλει ριζικώς τις διαθέσεις και επιθυμίες της καρδιάς εν ριπή οφθαλμού, και απαλλάσσει τον άνθρωπον από την αγάπην της αμαρτίας διότι το Άγιον Πνεύμα γράφει τους νόμους Του στην πλάκα της καρδιάς του ανθρώπου. Ο νομίζων ότι εσώθη αλλά εξακολουθεί να είναι δούλος της αμαρτίας πλανάται και αυταπατάται... Ποτέ του δεν επίστευσε αληθινά. Η πίστη του δεν είναι παρά θεωρητική μέσα του. Η αληθινή πίστη δεν είναι άκαρπη αλλά ενεργείται δι=αγάπης. Δικαίωση, αναγέννηση και αγιασμός είναι πράγματα αχώριστα, όπως ακριβώς είναι αχώριστα το φως και η θερμότης από την ηλιακή ακτίνα. Όπου δεν υπάρχουν καλά έργα δεν υπάρχει πίστη γνησία, άρα ούτε δικαίωση ούτε σωτηρία. Η πίστη εκδηλώνεται με υπακοή σε ό, τι λέγει ο Θεός.

Έχοντες επομένως, έναν Θεόν, όπως τον δικόν μας, τον Δημιουργόν, τον συντηρητήν του σύμπαντος και τον Σωτήρα της ψυχής, του σώματος και του πνεύματός μας και έχοντες ένδοξες υποσχέσεις σχετικά με τη συγχώρηση των αμαρτιών μας, την απελευθέρωση του πνεύματός μας από την εξουσία και τη δουλεία της αμαρτίας – εδώ και τώρα – και την απολύτρωση του σώματός μας όταν εμφανιστεί ο Υιός του Θεού· έχοντες έναν Θεόν, ο ΟΠΟΙΟΣ εν τω μεταξύ μας προστατεύει και μας φροντίζει και ο Οποίος μας απελευθερώνει από τις παγίδες του Σατανά, ας επικαλεσθούμε το όνομα του Κυρίου και «**Ας πλησιάζωμεν λοιπόν μετά παρρησίας εις τον θρόνον της χάριτος, διά να λάβωμεν έλεος και να εύρωμεν χάριν προς βοήθειαν εν καιρώ χρείας.**» (Εβρ.4:16). **Αμήν!**

Μετάνοια: Η σημασία της και η σπουδαιότητά της

Εισαγωγή

Προηγουμένως ανέφερα ότι με το θέμα της μετανοίας θα ασχοληθούμε «σχετικώς εκτενέστερα». «Σχετικώς» εκτενέστερα, διότι το θέμα της μετανοίας είναι τόσο σοβαρό, λεπτό και παρεξηγημένο, ώστε να μην είναι σκόπιμο να το αναλύσουμε λεπτομερώς στα πλαίσια αυτής της παρούσης μελέτης που αφορά τη σπουδαιότητα, τα γενικά χαρακτηριστικά της πίστεως και τις πεπλανημένες διδασκαλίες, παραδόσεις, γνώμες κ.λπ που εμποδίζουν την καλή λειτουργία της. Θα αρκεσθούμε, λοιπόν, σε μερικά γενικά και βασικά χαρακτηριστικά της. Αρκεί να αναφέρουμε, κατ'αρχάς, ότι Ιωάννης ο Βαπτιστής, ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός, οι απόστολοι και οι προφήτες της Παλαιάς Διαθήκης δεν έπαυσαν ποτέ να καλούν τους ανθρώπους να μετανοούν και να πιστεύουν στον Θεόν. Δεν μπορεί να υπάρξει σωτηρία και παρηγορία χωρίς μετάνοια (Ματ.5:4· Μάρκ.1:15· Πράξ.2:38, κ.λπ.)

Όταν ένας άνθρωπος πιστεύει ειλικρινά στον Χριστόν, στρέφει το πρόσωπό του προς τον Θεόν και συνεπώς την πλάτη του προς τις αμαρτίες του και τα είδωλά του, συγχρόνως δε περιμένει ένα ένδοξο μέλλον που η αγάπη του Θεού έχει επιφυλάξει γι'αυτόν: «Διότι αυτοί διηγούνται περί ημών οποίαν είσοδον ελάβομεν προς εσάς, και πως επεστρέψατε προς τον Θεόν από των ειδώλων, διά να δουλεύητε Θεόν ζώντα και αληθινόν, και να προσμένητε τον Υιόν αυτού εκ των ουρανών, τον οποίον ανέστησεν εκ νεκρών, τον Ιησούν, όστις ελευθερόνει ημάς από της μελλούσης οργής.» (1Θεσ.1:9-10). Αγαπά τον Θεόν που τον έσωσε και που τον σώζει από κάθε αμαρτία και αδυναμία. Μισεί την αμαρτία που τον είχε αιχμαλωτίσει και τον οδηγούσε στην αιώνια απώλεια. Βασικό χαρακτηριστικό αυτής της ριζικής μεταβολής του πνεύματός του είναι ότι κάμνει καρπούς αξιούς της μετανοίας (Λουκ.3:8). Δεν αρκείται σε λόγια και εκδηλώσεις λατρείας αλλά προβαίνει σε έργα που τιμούν τον Θεόν. Δεν αρκείται στην παραδοχή των αμαρτιών του αλλά και τις απορρίπτει. Μόνον έτσι μπορεί να ευλογηθεί: «Ο κρύπτων τας αμαρτίας αυτού δεν θέλει ευδοωθή· ο δε εξομολογούμενος και παραιτών αυτάς θέλει ελεηθή.» (Παρ.28:13). Αλλάζει ριζικώς τη συμπεριφορά του και όλη τη ζωή του.

Όλοι όσοι έχουν την αυτήν εμπειρίαν εκδηλώνουν τις ίδιες αντιδράσεις / αποτελέσματα που εξεδήλωναν οι Κορίνθιοι: «Διότι ιδού, αυτό τούτο, το ότι ελυπήθητε κατά Θεόν, πόσην σπουδήν εγέννησεν εις εσάς (σφοδρά επιθυμία προς αποκατάσταση), αλλά απολογίαν (επιθυμία όχι να δικαιολογήσετε τους εαυτούς σας αλλά να καταστήσετε τους εαυτούς σας δικαίους), αλλά αγανάκτησιν (εναντίον του εαυτού σας διότι αφήσατε την αδελφότητα να «κηλιδωθεί» με ένα τέτοιο βδελυκτό αμάρτημα), αλλά φόβον (για τις συνέπειες της συμπεριφοράς σας), αλλά πόθον (για την αποκατάστασή σας ενώπιον του Θεού), αλλά ζήλον (για το καθήκον σας και την αποκατάσταση της αλήθειας και της δικαιοσύνης), αλλ' εκδίκησιν (απόφαση να πειθαρχήσετε εαυτούς και να εφαρμόσετε πειθαρχία στην εκκλησία). **Κατά πάντα απεδείξατε εαυτούς ότι είσθε καθαροί εις τούτο το πράγμα.**» (2Κορ.7:11)

Μόνο κατ'αυτόν τον τρόπον μπορούμε να αποδείξουμε ότι η κατά Θεόν λύπη που γεννά μετάνοιαν προς σωτηρίαν αμεταμέλητον έχει δημιουργήσει μιά βαθιά και ριζική αλλαγή μέσα μας. Επίσης, να αποδείξουμε ότι αγαπούμε και σεβόμεθα με όλη την καρδιά μας Εκείνον όστις παρεδόθη διά τας αμαρτίας ημών και ανέστη διά την δικαίωσιν ημών (Ρωμ.4:25). Ας προσευχηθούμε ο Θεός να κάνει να κατοικήσει μέσα μας μιά τέτοια μετάνοια και επιστροφή και καθαρότητα! Αμήν.

Ένα κακό παράδειγμα προς αποφυγήν· άλλο εξομολόγηση και άλλο μετάνοια!

Δυστυχώς, πρέπει να λεχθεί ότι υπάρχει μιά ολέθρια παρανόηση μεταξύ εξομολόγησης της αμαρτίας και μετανοίας. Είναι γνωστότατο το εδάφιο που λέγει ότι: «**Εάν ομολογώμεν τας αμαρτίας ημών, είναι πιστός και δίκαιος, ώστε να συγχωρήση εις ημάς τας αμαρτίας και καθάριση ημάς από πάσης αδικίας.**» (1Ιωάν.1:9). Είναι όμως λυπηρόν ότι αυτό το τόσον απλό και σαφές εδάφιο παρερμηνεύεται συχνά. Διευκρινίζω το σημείο αυτό με ένα παράδειγμα: Ο βασιλεύς Σαούλ φθονούσε και μισούσε θανάσιμα τον Δαβίδ. Επέτρεψε όμως ο Θεός, ο Σαούλ να πέσει δύο φορές στα χέρια του Δαβίδ, ο οποίος θα μπορούσε κάλλιστα να τον θανατώσει. Ο Δαβίδ, φοβούμενος όμως τον Θεόν, δεν άπλωσε το χέρι του να τον κακοποιήσει. Όταν ο Σαούλ διεπίστωσε ότι ο Δαβίδ είχε φεισθεί τη ζωή του, **έκλαυσε** ενώπιον των δύο στρατοπέδων, παραδέχθηκε ότι ο Δαβίδ ήταν δικαιότερός του, ανεγνώρισε ότι αυτός ήταν ο μέλλων βασιλεύς του λαού Ισραήλ **αλλά** δεν έπαυσε **ποτέ** να τον μισεί και να επιδιώκει να τον θανατώσει. Δεν θα πρέπει, λοιπόν να ταυτίζουμε και να συγχέουμε τις λέξεις «εξομολόγηση» και «μετάνοια».

Όταν πραγματικά μετανοείς, προβαίνεις και σε εξομολόγηση, σε εγκατάλειψη των αμαρτιών σου και κάνεις έργα καλά. Όταν παραδέχεσαι και ομολογείς την αμαρτία σου, τούτο **δεν αποτελεί εγγύηση** ότι έχεις ειλικρινά μετανοήσει. Πολλοί, ή μάλλον όλοι παραδέχονται και ομολογούν ότι είναι αμαρτωλοί αλλά ελάχιστοι είναι εκείνοι που απορρίπτουν από τη ζωή τους το κακό και προσκολλώνται στο αγαθό· ελάχιστοι είναι εκείνοι που μισούν την αμαρτία και αγαπούν την αλήθεια. Πολλοί είναι εκείνοι που ξεύρουν την Αγία Γραφή απ' έξω και ανακατωτά και μάλιστα τη διδάσκουν αλλά που όμως κατακρατούν την αλήθεια εν αδικία προς ίδιον μικροπροσωπικόν συμφέρον (Ρωμ.1:18), πράττουν κατά της αληθείας και όχι υπέρ της αληθείας (2Κορ.13:8): «**...απειθούντας μεν εις την αλήθειαν, πειθομένους δε εις την αδικίαν...**» (Ρωμ.2:8). Όταν ελέγχονται, σκληρύνονται, γιατί και τυφλώνονται πνευματικώς. Όταν όμως δέχονται τον έλεγχο του Θεού είτε απ' ευθείας από τον Θεόν είτε μέσω ανθρώπων, τότε ο Θεός τους ανοίγει τα πνευματικά μάτια και εκχέει το Πνεύμα Του επάνω τους: «**Επιστρέψατε προς τους ελέγχους μου· ιδού, εγώ θέλω εκχέει το πνεύμά μου εφ' υμάς, θέλω σας κάμει να νοήσητε τους λόγους μου.**» (Παρ.1:23). Οι έλεγχοι του Θεού που εμπνέουν και σοφίζουν πρέπει να επιζητούνται και να φυλάττονται!

Θα ήθελα ν' αναφέρω τα εδάφια Εβραίου 13:20-21 που λέγουν: «**Ο δε Θεός της ειρήνης, όστις ανεβίβασεν εκ των νεκρών τον μέγαν ποιμένα των προβάτων διά του αίματος της αιωνίου διαθήκης, τον Κύριον ημών Ιησούν, είτε να σας κάμη τελείους εις παν έργον αγαθόν, διά να εκτελήτε το θέλημα αυτού, ενεργών εν υμίν το εύαρεστον ενώπιον αυτού διά του Ιησού Χριστού, εις τον οποίον εΐη η δόξα εις τους αιώνας των αιώνων· αμήν.**» *Συνεπώς, εάν και όταν εμείς κάνουμε εκείνο που είναι εύαρεστον ενώπιόν Του (στην προκειμένη περίπτωση: να δεχόμαστε τους ωφέλιμους ελέγχους Του), τότε Εκείνος θα κάνει εκείνο που είναι εύαρεστο ενώπιόν Του. Θα μας ευλογήσει!* Ας οπλισθούμε, λοιπόν, με αυτό το ταπεινό και δεκτικό πνεύμα που είναι έτοιμο να δεχθεί τις ευλογίες του Θεού. Εάν, λοιπόν, Του ζητήσουμε την έμπνευσή Του – δηλαδή το Άγιον Πνεύμα Του – μήπως θα μάς Το αρνηθεί; (Λουκ.11:13). Απολύτως όχι! Η πνευματική μας σύννεση είναι από Εκείνον. Σ' Εκείνον, λοιπόν, ανήκει η δόξα εις τους αιώνας των αιώνων!!! Αμήν. Ο Θεός δίδει το Άγιον Πνεύμα Του μόνον σ' εκείνους που πειθαρχούν σ' Αυτόν: «**Και ημείς είμεθα μάρτυρες αυτού περί των λόγων τούτων, και το Πνεύμα δε το Άγιον, το οποίον έδωκεν ο Θεός εις τους **πειθαρχούντας** εις αυτόν.**» (Πραξ.5:32).

Η πραγματική μετάνοια βασίζεται μόνον σε γεγονότα

Η πραγματική μετάνοια δεν πρέπει να βασίζεται σε συναισθήματα αλλά επάνω σε γεγονότα και σε θέσεις καρδιάς! Με άλλα λόγια, πρέπει να παράγει καρπούς αξίους μετανοίας. Η

πραγματική μετάνοια δεν θα πρέπει να συγχέεται με την ανυπομονησία ή με τα στιγμιαία συναισθήματα συντριβής, τα οποία συνωθούνται και δίδουν τη απατηλή εντύπωση της αληθούς μετανοίας. Τα δάκρυα του Σαούλ, η δημοσία εξομολόγησή του ενώπιον δύο στρατευμάτων και η αναγνώριση της αμαρτίας του έναντι του Δαβίδ δεν τον ωφέλησαν: Ελλείπαν οι καρποί οι άξιοι της μετανοίας! Και για να παράγει κανείς καρπούς δικαιοσύνης, υπό μορφήν μετανοίας, έχει ανάγκη από χρόνο για να αξιολογήσει την κατάσταση να αποφασίσει και να εκφραστεί με μία συνειδητή και ευσυνείδητη εξομολόγηση, με πνεύμα **πένθους** και με κατά Θεόν λύπη, η οποία οδηγεί σε σωτηρία αμεταμέλητη (2Κορ.7:10). Η ειλικρινής μετάνοια δεν κάνει ποτέ πίσω! Η μετάνοια είναι πράξη δικαιοσύνης και για ένα άλλον επίσης λόγον: Ο αμαρτωλός που παραδέχεται την αμαρτία του, το λάθος ή την πλάνη του, παραδέχεται, συγχρόνως, την ευθύτητα και τη δικαιοσύνη του Θεού.

Η έλλειψη εμπιστοσύνης προς την αγάπη και την αλήθεια του Θεού είναι πράξη αδικίας
Στην πραγματικότητα, αδικία προς τον Θεόν δεν είναι παρά η έλλειψη εμπιστοσύνης προς Αυτόν: «...**όστις δεν πιστεύει εις τον Θεόν έκαμεν αυτόν ψεύστην...**» (1Ιωάν.5:10). Ατιμάζει τη φιλαλήθεια του Θεού, την αγαθότητά Του και την αγάπην Του για τον άνθρωπον! Η απιστία προς τον Θεόν ισοδυναμεί με πράξη αδικίας και η πίστη ή η εμπιστοσύνη ισοδυναμούν με πράξη δικαιοσύνης. Η πίστη και η εμπιστοσύνη προς τον Θεόν κάμνουν δικαιοσύνη. Ο Αδάμ και η Εύα δεν είστευσαν στην αγάπη και στη φιλαλήθεια του Θεού. Του έκαμαν αδικία. Ατίμασαν τον Θεόν. Ο Αβραάμ, τουναντίον, είστευσε εις τον λόγον του Θεού, έκαμε πράξη δικαιοσύνης και ετίμησε τον Θεόν, πιστεύοντας στα λόγια του και την αγάπη του. Η πίστη του τού ελογίσθη εις δικαιοσύνην. Επίσης, κάνουμε δικαιοσύνη όταν λέμε την αλήθεια μέσα στην καρδιά μας (Ψαλ.15:2) όσον αφορά τις αμαρτίες μας και την αμαρτωλή φύση μας (Ρωμ.3:4).

Το καλύτερο παράδειγμα μετανοίας. Το χαρακτηριστικό της: Η αποδοχή της ποινής
Δεν γνωρίζω καλύτερο παράδειγμα αυτού του είδους της δικαιοσύνης, εκφρασθείσης μετανοίας, από εκείνο που έκανε ο ληστής επί του σταυρού του Γολγοθά, με τρόπο αυθόρμητο. Με πνεύμα ταπεινό, κατεδίκασε τον εαυτόν του και τον άλλον συσταυρωμένο ληστή και είπε: «**και ημείς μεν δικαίως· διότι άξια των όσα επράξαμεν απολαμβάνομεν· ούτος όμως ουδέν άτοπον έπραξε**» (Λουκ.23:41). Φίλοι μου, ας πούμε στον Κύριον: “*Ναι, Κύριε, έχεις δίκη, και εγώ έχω άδικο..., εγώ είμαι αμαρτωλός... αλλά εσύ άγιος κλπ., κλπ.*” Εχω ισχυρούς λόγους να πιστεύω ότι εάν ένας άνθρωπος δεν κάμει πράξη δικαιοσύνης καταδικάζοντας τον εαυτόν του, αναγνωρίζων ότι εκείνο που του άξιζε δεν ήταν παρά ο θάνατος και η κόλαση, ο Θεός δεν μπορεί να τον συγχωρήσει, να τον δικαιώσει και να τον καταστήσει πραγματικά δίκαιον. Όταν κάποιος αναγνωρίζει, ομολογεί και παραδέχεται τις αμαρτίες του και την ποινήν των αμαρτιών του (Λευιτ.26:40-42) αλλά **ΚΑΙ απορρίπτει τις αμαρτίες του** (Παρ.28:13), τότε και μόνον τότε θα λάβει τη συγχώρηση των αμαρτιών του, δηλ. **έλεος, ζωή, δικαιοσύνη και δόξα**. (Παρ.21:21). Ενας άνθρωπος κάνει δικαιοσύνη όταν, χωρίς να παραπονείται ή να δικαιολογείται ή να επιρρίπτει τις ευθύνες σε άλλους ή να παίρνει τη θέση του θύματος – ενώ τα στοιχεία της ενοχής του είναι κραυγαλέα εναντίον του – δέχεται την ενοχή του και την ποινήν της αμαρτίας του.

Δύο εδάφια καθιστούν αυτό το σημείο σαφές:

- «**Διά τι ήθελε γογγύσει άνθρωπος ζων, άνθρωπος, διά την ποινήν της αμαρτίας αυτού; Ας ερευνήσωμεν τας οδούς ημών και ας εξετάσωμεν και ας επιστρέψωμεν εις τον Κύριον. Ας υψώσωμεν τας καρδιάς ημών και τας χείρας προς τον Θεόν τον εν τοις ουρανοίς**» (Θρην.3:39-41)·

- «Εάν δε ομολογήσωσι την ανομίαν αυτών και ... την παράβασιν αυτών..... · εάν τότε ταπεινωθή η καρδιά αυτών η απερίτμητος και δεχθώσι τότε την τιμωρίαν της ανομίας αυτών, τότε θέλω ενθυμηθή την διαθήκην μου...» (Λευιτ.26.40:42)

Επιτρέψτε μου να χρησιμοποιήσω ακόμη μία περίπτωση μιάς **απαράδεκτης δικαιολογίας**: Ο Κάϊν δεν ήταν μόνον ένοχος για τη δολοφονία του αδελφού του Άβελ αλλά είπε, επίσης, ψέματα και θέλησε να αποποιηθεί την ευθύνη του: «...Πού είναι Άβελ ο αδελφός σου; Ο δε είπε, Δεν εξεύρω· μη φύλαξ του αδελφού μου είμαι εγώ;» (Γέν.4:9). Πόσον συχνά μένουμε μακριά, μακριά από το πρόβλημα και τον πόνο του συνανθρώπου μας, που μερικές φορές έχουμε εμείς δημιουργήσει ή προκαλέσει: «Όστις όμως έχη τον βίον του κόσμου και θεωρή τον αδελφόν αυτού ότι έχει χρείαν και κλείση τα σπλάγγνα αυτού απ' αυτού, πως η αγάπη του Θεού μένει εν αυτό; Τεκνία μου, μη αγαπώμεν με λόγον μηδέ με γλώσσαν, αλλά με έργον και αλήθειαν.» (1Ιωάν. 3:17-18).

Τουναντίον, το καλύτερο παράδειγμα ευθύτητος μας δίδεται από ένα από τους ληστές που σταυρώθηκαν με τον Ιησούν. Δεν προσπάθησε να δικαιολογηθεί αλλά είπε την αλήθεια μέσα στην καρδιά του και δημοσίως. Είπε: «...Ουδέ τον Θεόν δεν φοβείσαι συ, όστις είσαι εν τη αυτή καταδίκη; και ημείς μεν δικαίως· διότι άξια των όσα επράξαμεν απολαμβάνομεν· ούτος όμως ουδέν άτοπον έπραξε. Και έλεγε προς τον Ιησούν· Μνήσθητί μου, Κύριε, όταν έλθης εν τη βασιλεία σου. Και είπε προς αυτόν ο Ιησούς· Αληθώς σοι λέγω, σήμερα θέλεις είσθαι μετ' εμού εν τω παραδείσω.» (Λουκ.23:40-43). Τί μάθημα για όλους μας!!! Είθε ο Θεός να ανοίξει τα μάτια μας και τα αυτιά μας για να ακούσουμε το μήνυμα από αυτήν την θαυμάσια ιστορία! Τότε μόνον θα λάβουμε τις ίδιες ευλογίες που ο «τίμιος» εγκληματίας απόλαυσε... Εντούτοις, πολλοί από εμάς λέμε: «...Επειδή είμαι αθώος, βεβαίως ο θυμός αυτού θέλει αποστραφή απ' εμού. Ιδού, εγώ θέλω κριθή μετά σου, διότι λέγεις, Δεν ημάρτησα.» (Ιερ.2:35). Αλλά ο λόγος του Θεού συνεχίζει και λέγει: «Μόνον γνώρισον την ανομίαν σου ...» (Ιερ.3:13)

Παρακαλώ, παρατηρήστε ότι, για τους Εβραίους και τους Ρωμαίους, ο Ιησούς ήταν ένας κοινός άνθρωπος άξιος θανάτου. Αντίθετα, για εκείνον τον «τίμιον» εγκληματία ο Ιησούς ήταν ένας αθώος άνθρωπος και κάτι περισσότερο: Ένας θείος επουράνιος βασιλεύς! Πώς ήταν δυνατόν; Ο «τίμιος» εγκληματίας είχε γίνει, εξ αιτίας της ειλικρίνειάς του και της ανάληψως των ευθυνών του, αντικείμενο μιας προνομιούχου μεταχειρήσεως εκ μέρους του Θεού: Τα πνευματικά μάτια του άνοιξαν για να καταλάβουν ότι ο Ιησούς, ο άνθρωπος που πέθαινε στο σταυρό, ήταν ο θείος επουράνιος Βασιλεύς, και ότι θα μπορούσε να τον πάρει μαζί Του στην επουράνια βασιλεία του! Απίστευτο αλλά αληθινό!!!

Μπορώ να σας βεβαιώσω, με την εξουσία του λόγου του Θεού, ότι οι ίδιες ευλογίες πνευματικού φωτός, πνευματικής διορατικότητας και ουρανού κληρονομιάς είναι, επίσης, για σας και για μένα εάν είμαστε **τίμιοι**, λέγοντας την αλήθεια τόσο μέσα στην καρδιά μας όσο και δημοσίως, δηλαδή αναλαμβάνοντας τις ευθύνες και την ενοχή μας!!! Παρακαλώ, προσέξτε πάλι ένα θαυμάσιο εδάφιο: «Επιστρέψατε προς τους ελέγγους μου· ιδού, εγώ θέλω εκχέει το πνεύμά μου εφ' υμάς, θέλω σας κάμει να νοήσητε τους λόγους μου», δηλ. «Θα σας κάνω να καταλάβετε τα λόγια μου» (Παρ.1:23).

Η μετάνοια είναι πράξη δικαιοσύνης· Ο Θεός δεν πρέπει ποτέ να παρεξηγείται

Πιστεύω ότι ενθυμείστε την περίπτωση που δύο άνθρωποι ανέβηκαν στο ναό για να προσευχηθούν, ο ένας Φαρισαίος και ο άλλος τελώνης. Ο Φαρισαίος εκουχάτο για τα «καλά του έργα» αλλ' ο τελώνης δεν ήθελεν ουδέ τους οφθαλμούς να υψώσει στον ουρανόν, αλλ' έτυπεν το στήθος αυτού, λέγων· **‘Ο Θεός, ιλάσθητί μοι τω αμαρτωλώ!**’ Του τελώνη η

ταπεινή, δίκαια και γεμάτη μετάνοια προσευχή κατέληξε στη δικαίωσή του! (Λουκ.18:10-14). **Η μετάνοια είναι το βασικό χαρακτηριστικό του γνήσιου χριστιανού. Ο αληθής πιστός, κατά πρώτον λόγον, δέχεται τον εαυτόν του ως ηθικά ένογον ενώπιον του Θεού όχι απλώς διότι διέπραξε ορισμένες αμαρτίες αλλά διότι η αμαρτία κατοικεί μέσα του και διότι είναι αμαρτωλός εκ φύσεως. Η πράξη αυτή της μετανοίας και εξομολογήσεως είναι μιά πράξη δικαιοσύνης που επιτρέπει στον Θεόν να τον ευλογήσει.** Ο Θεός είναι δίκαιος και αγαθός και ελεήμων! «Εάν ομολογώμεν τας αμαρτίας ημών, είναι πιστός και δίκαιος, ώστε να συγχωρήση εις ημάς τας αμαρτίας και καθάριση ημάς από πάσης αδικίας.» (1Ιωάν.1:9)

Κάμνομε, επίσης, πράξη δικαιοσύνης όταν δεν επιτρέπομε στις οδυνηρές συνθήκες, στις δύσκολες περιστάσεις της ζωής μας, και στις αποτυχίες μας να μας οδηγήσουν σε σημείο να παρεξηγήσωμε τον Θεόν και να τα βάλουμε μαζί Του. Ο Θεός είναι αγαθός και δίκαιος! Δεν θα πρέπει, λοιπόν, να παρεξηγούνται οι ενέργειές του. Ο Θεός είναι αγαθός και δεν ωθεί κανέναν στην αμαρτία. Ο Θεός δεν κάμνει ποτέ αδικία και δεν πειράζει κανένα αλλ' ο καθένας πειράζεται υπό της ίδιας αυτού επιθυμίας και υπό των **υπερηφάνων και αλαζονικών του σκέψεων.** Ας πούμε, αγαπητέ μου φίλε, στον Κύριόν μας: «*Πατέρα μου ουράνιε, Κύριε Θεέ μου, δεν μπορώ να εννοήσω τας οδούς σου: Γιατί πχ. επέτρεψες ο Ιώβ να υποφέρει· ο Ιωάννης ο Βαπτιστής και ο Ιάκωβος να αποκεφαλισθούν· οι φύλακες του Πέτρου να εκτελεσθούν· αθώα παιδιά να πωλούνται, να βιάζονται ή και να δολοφονούνται, φυσικές καταστροφές να αφαιρούν τη ζωή χιλιάδων ανθρώπων κλπ., κλπ. Βοήθησέ με να μη Σε παρεξήσω και να μη σκανδαλισθώ μαζί σου... Ξεύρομε ότι είσαι άγιος και δίκαιος ότι γνωρίζεις τα πάντα και ότι μας αγάπησες με αγάπησιν αιώνιον, ότι είσαι σοφός εν πάσαις ταις οδοίς σου, ότι είσαι παντοδύναμος και ότι δεν δύνασαι να ψευσθής! Πατέρα, πολλοί από τους γνήσιους χριστιανούς και τους γίγαντες της πίστεως διήλθαν από πολύ οδυνηρές πείρες: Ησαν ...απορούμενοι αλλ' ουχι απελπιζόμενοι... (2Κορ.4.8). Μη επιτρέψεις να σκανδαλισθούμε με Σένα, ν' απομακρυνθούμε από Σένα ή να πλανηθούμε και να απατηθούμε. Αμήν!*» **Ο Θεός έχει πάντοτε τους λόγους Του για όσα κάμνει ή επιτρέπει (Ιεζ.14:23)**

Η μετάνοια πρέπει να έχει χαρακτήρα μόνιμο

Η μετάνοια πρέπει να έχει μόνιμο χαρακτήρα. Εάν για **το κάθε τι υπάρχει καιρός και χρόνος** (Εκκλ.3:1) για **τη μετάνοια δεν υπάρχει καιρός και χρόνος.** Η μετάνοια πρέπει να εφαρμόζεται κάθε φορά που λυπούμε τον Θεόν. **Η μετάνοια είναι ο ακρογωνιαίος λίθος της αληθούς πνευματικής ζωής...** Ας μην ομοιωθούμε με μερικούς ανθρώπους **ακόμη και χριστιανούς,** οι οποίοι έχουν διαγράψει από το λεξιλόγιόν τους τις λέξεις “συγχώρησέ με”, “συγγνώμη” ή “μετανοώ”. Αυτός είναι και ο λόγος για τον οποίον ο Λόγος του Θεού λέγει: **“...εάν δεν μετανοήτε ΠΑΝΤΕΣ ομοίως θέλετε απολεσθή”** (Λουκ.13:3). Όταν ο Κύριος Ιησούς Χριστός λέγει **ΠΑΝΤΕΣ** εννοεί **ΠΑΝΤΕΣ** χωρίς καμία εξαίρεση! Η έκφραση ‘**εάν δεν μετανοήτε**’ σημαίνει «**εάν δεν εμμένετε στη μετάνοια**». Πρέπει, συνεπώς, να κάνουμε συνεχώς δικαιοσύνη ενώπιον Θεού και ανθρώπων υπό μορφήν συνεχιζομένης ετοιμότητας προς μετάνοιαν!

Δικαιολογίες που ο Θεός μπορεί να δεχθεί

Ο Θεός συγκατατίθεται να ‘συζητήσει’ με εκείνους που έχουν αληθινές δικαιολογίες και να τους ενθαρρύνει. Συζητά με εκείνους που γνωρίζουν την αληθινή αδυναμία τους, την προσωπική τους ανικανότητα, ή, ή, ή αλλά που δέχονται να ταπεινωθούν. Ιδού μερικά παραδείγματα: Ο Θεός συγκατένευσε να συζητήσει με τον Μωυσή (Εξοδ.3:11 και 4:1-12), με τον Γεδεών (Κριτ.6:12-17), με τον Ιερεμία (Ιερ.1:6-7) και με τη Μαρία, τη μητέρα του Ιησού. Ο Θεός τους έδωσε εξηγήσεις, αποδείξεις, οδηγίες ακόμη και υπό μορφήν σημείων για να τους ενθαρρύνει. Δεν είναι η κατάλληλη στιγμή να αναφερθώ σ’ αυτούς λεπτομερώς.

Συμπέρασμα: Αυτό που μετρά είναι το κίνητρό μας! Ο Θεός δεν έχει καμία «συνομιλία» με ανθρώπους που ζουν στην αδιαφορία, στη διαφθορά, στην υπερηφάνεια, στην υπεροψία κ.λπ.

Παραίνηση

Κλείνοντας, θα επιθυμούσα να θέσω ή να επαναλάβω ορισμένα ερωτήματα σε όλους μας χωρίς εξαίρεση:

- Κάνουμε, στο μέτρο που είναι δυνατόν όλα αυτά που μας είναι ΠΡΑΓΜΑΤΙ δυνατά... με την οφειλομένη προς τον Κύριον πιστότητα και όχι σύμφωνα με τη θεωρία του «μη τέλειου Χριστιανού» – η οποία δέχεται και ανέχεται πολλά πράγματα που ο λόγος του Θεού δεν επιτρέπει; Μπορούμε μεν να δικαιολογηθούμε τώρα με μερικές ευφυείς δικαιολογίες ενώπιον των ανθρώπων, ΑΛΛΑ, θα μπορέσουμε να προβάλλουμε τις ίδιες δικαιολογίες εμπρός στο Βήμα της Κρίσεως του Θεού;
- Είμαστε υπηρέτες που κάναμε όλα όσα διαταχθήκαμε να κάνουμε; Είμαστε «αχρείοι» υπηρέτες ή είμαστε περισσότερο από αχρείους; (Λουκ.17:9-10). Δεν είναι αληθές ότι «**Εις τον όστις λοιπόν εξεύρει να κάμνη το καλόν και δεν κάμνει, εις αυτόν είναι αμαρτία**»; (Ιάκ.4:17)
- Χρησιμοποιούμε τη δικαιολογία: «*Είμαστε αδύνατα ανθρώπινα όντα. Είναι φυσικό να πέφτουμε*»; Εάν ναι, τότε η εντολή του Θεού να Τον αγαπήσουμε με όλη την ύπαρξή μας και να ζούμε αγία ζωή δεν είναι δυνατή και δεν μπορεί να εφαρμοστεί! Δεν υπάρχει και δεν θα υπάρξει καμία δικαιολογία να μην έχουμε κάνει το καθήκον μας στον Κύριον: «**Ο δε Ιησούς είτε προς αυτόν· Το εάν δύνασαι να πιστεύσης, πάντα είναι δυνατά εις τον πιστεύοντα.**» (Μάρκ.9:23). Και ο Παύλος εδήλωσε αλλαχού «**τα πάντα δύναμαι διά του ενδυναμούντός με Χριστού.**» (Φιλιπ.4:13). Συνεπώς, δεν υπάρχει κανένα χριστιανικό καθήκον που είναι πάρα πολύ δύσκολο ή πάρα πολύ σκληρό για έναν αληθινό Χριστιανό.
- Μήπως χρησιμοποιούμε τη νοημοσύνη μας, προκειμένου να βρούμε κάποιες υπεκφυγές στις υποχρεώσεις μας και για την εκπλήρωση του θελήματος του Θεού στη ζωή μας;

Αγαπητοί μου! Εάν ο θησαυρός μας είναι το θέλημα του Θεού δεν θα προσπαθούμε ποτέ να βρίσκουμε αδικαιολόγητες δικαιολογίες! Και εάν ο φόβος του Θεού είναι μέσα μας θα μετανοήσουμε και θα κλάψουμε πικρά εάν πέσουμε ποτέ στην αμαρτία. Εάν αντισταθούμε σ'εκείνο το κακό πνεύμα, στο κακό πνεύμα προσφυγής σε δικαιολογίες, τότε εκείνο θα φύγει. Ας μη ξεχνούμε ότι οι δικαιολογίες είναι ένα είδος ψέματος ή υποκρισίας. «**Πειρασμός δεν σας κατέλαβεν ειμή ανθρώπινος· πιστός όμως είναι ο Θεός, όστις δεν θέλει σας αφήσει να πειρασθήτε υπέρ την δύναμίν σας, αλλά μετά του πειρασμού θέλει κάμει και την έκβασιν, ώστε να δύνασθε να υποφέρετε.**» (1Κορ.10:13). Συνεπώς, όταν πέφτουμε στην αμαρτία δεν υπάρχει δικαιολογία. Οι πειρασμοί και οι δοκιμασίες που ο Θεός επιτρέπει στη ζωή μας δεν είναι πέρα από τη δύναμή μας. Με άλλα λόγια, ο Θεός δεν μας προστάζει πράγματα που μας είναι υπερβολικά και μυστηριώδη ούτε είναι μακρυνά και άπιαστα. Είναι πράγματα, αντιθέτως, τα οποία είναι πολύ κοντά σε μας, στο στόμα μας και στην καρδιά μας, που μπορούμε να εκτελέσουμε. (Δευτ.30:11-14). Και ποτέ να μη ξεχνάμε ότι «**Πιστός είναι εκείνος όστις σας καλεί, όστις και θέλει εκτελέσει**» !!! (1Θεσ.5:24). ΑΛΛΑ ποτέ ας μη ξεχνάμε, επίσης, ότι δεν υπάρχει συγχώρεση αμαρτίας, χωρίς μετάνοια· δεν υπάρχει συγχώρεση αμαρτίας ή ψεύτικης δικαιολογίας εάν δεν υπάρχει εξομολόγησή τους (1Ιωάν.1:9)· δεν υπάρχει αναζωπύρωση χωρίς συντριβή καρδιάς, χωρίς μετάνοια, χωρίς πένθος για την αμαρτία μας, χωρίς ομολογία της αμαρτίας μας, χωρίς απόρριψη της αμαρτίας μας, χωρίς αφιέρωση στον Θεόν (2Χρον.7:14).

Εάν ο φόβος του Θεού είναι στην καρδιά μας, εάν μισούμε την αμαρτία, εάν απαρνούμεθα τα συμφέροντα μας – σε περίπτωση που έρχονται σε αντίθεση με το θέλημα του Θεού – εάν ο Κύριος και το θέλημά Του γίνουν ο θησαυρός μας, εάν η μετάνοιά μας, η

εμπιστοσύνη μας σ' Αυτόν και στον λόγον του είναι συνεχείς, βαθιές και ειλικρινείς, τότε δεν κινδυνεύουμε ν' αρρωστήσουμε από την ασθένεια «των δικαιολογιών» και να πεθάνουμε πνευματικά εξ αιτίας της. Εάν, τελικά, αγαπάμε τον Θεόν, τον Κύριόν μας, με όλη την καρδιά μας, με όλη την ψυχή μας, με όλη τη δύναμή μας και με ολόκληρο τον νουν μας και τον πλησίον μας όπως τον εαυτόν μας (Λουκ.10:27), τότε και μόνον τότε δεν θα έχουμε προβλήματα αυτού του είδους. Αντίθετα, ο Κύριος υπόσχεται σ' εκείνον που τηρεί τον λόγον της υπομονής Του (Αποκ.3:8,10) ότι θα του δώσει: Χάρη και δύναμη: Θα του ανοίξει πόρτες που κανένας δεν θα μπορεί να του τις κλείσει... δύναμη εναντίον του εχθρού, δύναμη να κάνει το καθήκον του. Θα άρει τα εμπόδια και θα του δώσει εξουσία, παρρησία και θάρρος και κυρίως μεγάλη πίστη! Θα τον προστατεύει στους πειρασμούς· θα του δίνει τη νίκη και θα τον κάνει στυλοβάτη στην εκκλησία Του. Δεν θα επιτρέψει κανείς να αφαιρέσει τον στέφανόν του. Η πνευματική πρόοδος του θα είναι φανερή σε όλους. Θα του δίνει περισσότερο φως και ευλογίες.

«Μετανοήσατε λοιπόν και επιστρέψατε, διά να εξαλειφθώσιν αι αμαρτίαι σας, διά να έλθωσι καιροί αναψυχής από της παρουσίας του Κυρίου,» (Πράξ.3:19)

Κεφάλαιον 5^{ον} (047 – GR)

«Αλλ' εάν και προσφέρω εμαυτόν σπονδήν επί της θυσίας και **λειτουργίας της πίστεώς σας**, χαίρω και συχαίρω μετά πάντων υμών» (Φιλιπ.2:17).

Εμπόδια στην καλή λειτουργία της πίστεως

Εισαγωγή

Καθώς ανεφέρθη προηγουμένως, πρόθεσή μου ήταν και είναι, Θεού θέλοντος, να σας παρουσιάσω μια σειρά μηνυμάτων επί της **Πίστεως στον Χριστόν και της λειτουργία της**. Το μέρος τούτο της εν λόγω σειράς εξετάζει τα **Εμπόδια στην ύπαρξη και καλή λειτουργία της πίστεως**: Επιθυμώ να διευκρινίσω ευθύς εξ αρχής ότι το βασικόν εδάφιον της συνεχείας αυτής της σειράς είναι Φιλιππισίους 2:17 στο οποίο οι όροι «**η λειτουργία της πίστεώς σας**» ή «**η διακονία της πίστεως**» είναι βιβλικοί ελληνικοί όροι. **ΕΑΝ η πίστη δεν λειτουργεί καλώς**, θα υπάρχουν προβλήματα, τόσο μέσα στην απλή καθημερινή ζωή όσον και μέσα στην πνευματική ζωή. Δεν αρκεί ο άνθρωπος να έχει πίστη στον Θεόν αλλά η πίστη του πρέπει να λειτουργεί καλά σύμφωνα με τις πνευματικές διατάξεις του νόμου του Χριστού που περιλαμβάνονται μέσα στη Βίβλο. Ας προσέξουμε το εδάφιο Ιωάν.20:29: **«Λέγει προς αυτόν ο Ιησούς: Επειδή με είδες, Θωμά,πίστευσας· μακάριοι όσοι δεν είδον καιπίστευσαν.»** Αυτή η αρχή ισχύει για όλη τη χριστιανική ζωή και πορεία, για όλες τις υποσχέσεις του Θεού, ανεξαρτήτως των αντιξοοτήτων της ζωής!

Θα ήθελα να επαναλάβω δύο εδάφια που έχουν ασκήσει βαθειά επίδραση στη ζωή της πίστεώς μου από την αυγή της χριστιανικής ζωής μου. Αυτά είναι:

- «**Αληθώς αληθώς, σας λέγω, Ο πιστεύων εις εμέ έχει ζωήν αιώνιον.**» (Ιωάν.6:47). Αυτό το έχω ήδη αναπτύξει στο προηγούμενο μήνυμά μου (**Μέρη 1α, 1β, 1γ, 1δ: Η ΠΙΣΤΗ: Το νόημα και η σημασία της**)
- «**Αλλ' εάν και προσφέρω εμαυτόν σπονδήν επί της θυσίας και λειτουργίας της πίστεώς σας**, χαίρω και συχαίρω μετά πάντων υμών» (Φιλιπ.2:17).

Τώρα θα εξετάσουμε αυτό το εδάφιο. Σημειώσατε, παρακαλώ ότι ο Παύλος χρησιμοποίησε αυτή τη φράση γιατί ήθελε οι αποδέκτες της επιστολής του να καταλάβουν ότι είχε θυσιάσει και θυσιαστεί, προκειμένου να τους μεταδώσει πνευματικές αρχές και αλήθειες που θα μπορούσαν να τους βοηθήσουν στην καλήν λειτουργία της πίστεώς τους (Ρωμ.15:29).

ΕΜΠΟΔΙΑ ΣΤΗΝ ΥΠΑΡΞΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΑΛΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

Καρδιά που δεν είναι καθαρή

Η πίστη **για να λειτουργήσει** καλά σε έναν πιστόν, ο πιστός πρέπει απαραίτητως να εκπληροί κάποιες προϋποθέσεις. Όταν η πίστη λειτουργεί καλά ο άνθρωπος μπορεί να λάβει τη συγχώρηση των αμαρτιών του, τη χάρη του Θεού και όλες τις υποσχέσεις του Θεού! Επιπλέον, αφενός μπορεί να αντισταθεί στην αμαρτία και, επιπλέον, να εκδηλώνει τον καρπόν του Πνεύματος. Η Βίβλος λέγει ότι «**χωρίς δε πίστεως αδύνατον είναι να ευαρεστήση τις εις αυτόν· διότι ο προσερχόμενος εις τον Θεόν πρέπει να πιστεύη ότι είναι και γίνεται μισθαποδότης εις τους εκζητούντας αυτόν.**» (Εβρ.11:6). Ομοίως, είναι αδύνατον άνευ πίστεως και μακροθυμίας να κληρονομήσει κανείς τις υποσχέσεις του Θεού (Εβρ.6:12)

Είναι ανάγκη να αναφερθούμε εν συντομία, στο πλαίσιο αυτής της μελέτης, σε έναν πολύ σημαντικόν όρον που χρησιμοποιούμε πολύ συχνά: **Η καρδιά**. Αυτός ο όρος αντιστοιχεί στη θέληση του ανθρώπου. Αντιστοιχεί στην ικανότητα να εκλέγει, να αποφασίζει και να ενεργεί σύμφωνα με την επιλογή του. Σε ορισμένες περιπτώσεις, όπως,

παραδείγματος χάριν στο Ιωάν.3:20-21, ο όρος «καρδιά» αναφέρεται στη **συνείδηση**. Ο άνθρωπος έχει έναν δικαστή μέσα του που είναι η συνείδησή του! Και αυτός ο δικαστής ξεύρει, παραδείγματος χάριν, εάν ψευδόμαστε ή εάν λέμε την αλήθεια (σύμφωνα με Ρωμ.9:1). Όσα ακολουθήσουν θα εξαρτηθούν από τις επιλογές ή τις αποφάσεις της καρδιάς μας (σύμφωνα με Παρ.4:23): **«Μετά πάσης φυλάξεως φύλαττε την καρδίαν σου· διότι εκ ταύτης προέρχονται αι εκβάσεις της ζωής.»** Υπάρχει κάποια διαφορά μεταξύ αυτών των δύο όρων αλλά δεν είναι η στιγμή να αναφερθούμε λεπτομερώς. Ο Θεός μας ζητά: **«Υιέ μου, δος την καρδίαν (τη θέλησή) σου εις εμέ, και ας προσέχωσιν οι οφθαλμοί σου εις τας οδούς μου.»** (Pr.23:26). Ιδού η αιτία για την οποία ο φιλόσοφος Kant είπε ότι **«δεν υπάρχει υποκατάστατο της καλής θελήσεως.»** Ο Παύλος έγραψε: **«Προσεύχεσθε περί ημών· διότι είμεθα πεπεισμένοι ότι έχομεν καλήν συνείδησιν, θέλοντες να πολιτευόμεθα κατά πάντα καλώς.»** (Εβρ.13:18). Με άλλα λόγια: Έχουμε καλή συνείδηση **επειδή επιθυμούμε, επειδή θέλουμε** να πολιτευόμαστε κατά πάντα καλώς.

Η αληθινή πίστη είναι συνυφασμένη με μια ειλικρινή καρδιά που έχει περάσει και συνεχίζει να περνά από βάπτισμα μετανοίας και από καλές επιλογές (συνεχείς επιστροφές). Αυτή η θεμελιώδης αρχή (Αββ.2:4· Ρωμ.1:17· Γαλ.3:11· Εβρ.10:38) ρυθμίζει τη σχέση μας με τον Θεόν και με την σωτηριάν που μας εδόθη από τον Ιησούν Χριστόν. Όταν ο πιστός διατηρεί καθαρή καρδιά και καλή συνείδηση, αρχίζει να καταλαβαίνει τα πράγματα του Θεού που ήταν πριν κρυμμένα ή κεκαλυμμένα. Επίσης, αποκτά δύναμη και πνευματική εξουσία που προέρχονται από την παρουσία του Αγίου Πνεύματος μέσα του και – μέσα σε πνεύμα ταπεινοφροσύνης και υποταγής – εμπιστεύεται ό,τι είναι και ό,τι έχει στον Χριστόν. Επομένως, η πίστη οδηγεί στη δικαίωση του ανθρώπου και στον αγιασμόν του (Ρωμ.5:1 και Εφεσ.2:8-9), αποτελεί δε τη βάση της συνεχίσεως της δικαιοσύνης του και του αγιασμού του. **«το δε τέλος της παραγγελίας είναι αγάπη εκ καθαρής καρδιάς και συνειδήσεως αγαθής και πίστεως ανυποκρίτου,»** (1Τιμ.1:5). Βεβαίως, τούτο σημαίνει, ότι βάσει των όσων λέγομε, η πίστη ηγάζει από τον **φόβον του Θεού**, ο οποίος είναι ο **πιό μεγάλος θησαυρός του πιστού**: Ο φόβος του Θεού δίνει στον άνθρωπο την απαραίτητη σοφία για να μετανοεί· η μετάνοια καθαρίζει και ετοιμάζει το έδαφος για την εγκατάσταση και τη λειτουργία της πίστεως. Η πίστη προσθέτει τη μιά χριστιανική αρετή μετά την άλλη, σύμφωνα με τις πνευματικές ανάγκες της ψυχής, και τις **ενεργοποιεί** (2Πέτ.1:5-7). Ο John Bunyan είπε: **«Ο φόβος του Θεού είναι η αρχή της σοφίας, και εκείνοι που δεν έχουν αρχή δεν έχουν ούτε μέση ούτε τέλος.»** Τότε, ποιές είναι οι απαραίτητες προϋποθέσεις, ώστε η πίστη μας να μπορεί να λειτουργήσει καλώς;

Η συνείδησή μας να μη μας καταδικάζει για παραμονή μας σε γνωστή αμαρτία

Είναι γραμμένο: **«διότι εάν μας κατακρίνη η καρδιά, βεβαίως ο Θεός είναι μεγαλύτερος της καρδιάς ημών και γνωρίζει τα πάντα. Αγαπητοί, εάν η καρδιά ημών δεν μας κατακρίνη, έχομεν παρησιάν προς τον Θεόν, και ό,τι αν ζητώμεν λαμβάνομεν παρ' αυτού, διότι φυλάττομεν τας εντολάς αυτού και πράττομεν τα αρεστά ενώπιον αυτού...»** (Ιωάν.3:20-23).

Ένα ερώτημα: *Βάζετε καθαρό νερό να πιείτε μέσα σε ένα βρώμικο ποτήρι;* Απολύτως όχι! Έτσι, ο ουράνιος Πατέρας μας δεν θέλει να εμπιστευθεί την πίστη μέσα σε μια καρδιά που δεν είναι καθαρή! **Επιπλέον, εάν δεν έχουμε πίστη και δεν διατηρούμε καλή συνείδηση θα ναυαγήσουμε στην πίστη** (1Τιμ.1:19). **Το μυστήριο της πίστεως δεν μπορεί να διαφυλαχθεί παρά μέσα σε καθαρή συνείδηση** (1Τιμ.3:9). Η καλή συνείδηση είναι αποτέλεσμα καλών επιλογών! Αυτή η αλήθεια ήταν γνωστή ήδη από τα χρόνια του Δαβίδ ο οποίος είχε δηλώσει: **«Εάν εθεώρουν αδικίαν εν τη καρδιά μου, ο Κύριος δεν ήθελεν ακούσει.»** (Ψαλ.66:18). *Θα ήταν ποτέ δυνατόν να ιδώ την πίστη να παραμένει μέσα*

μου όταν η καρδιά μου παραμένει μέσα σε γνωστή αμαρτία, χωρίς μετάνοια και όταν το πνεύμα μου αρνείται να παραδεχθεί την αλήθεια;

Μια «κακομεταχειρισμένη» συνείδηση δεν έχει μόνον ανεπιθύμητο αντίκτυπο επί της πίστεως αλλά έχει και άλλες «παρενέργειες», μία εκ των οποίων είναι το πνεύμα να αμβλύνεται και να μένει αδρανές. Όταν βλέπετε ανθρώπους που στερούνται πνευματικής οξυδερκείας, μην κουράζεστε να καταλάβετε την αιτία. Η αιτία είναι προφανής: Είναι η έλλειψη μετανοίας! Δεν υπακούνε και δεν κάνουν δικαιοσύνη ούτε στους εαυτούς τους, ούτε προς τους άλλους, ούτε και ενώπιον του Θεού... Η έκφραση «συγγνώμη» ή «λυπούμαι» δεν σημαίνει «μετάνοια»! Η μετάνοια παράγει καρπό· αλλάζει αμετάκλητα τη ζωή του ανθρώπου! Αντίθετα, όταν η καρδιά φορτώνεται από υπερβολικές μέριμνες της ζωής ή από βαθιά επιθυμία να αρέσει στους ανθρώπους ή από το φόβο των ανθρώπων ή από την εγκόσμια επιτυχία, δεν παράγει παρά αμαρτίες και λάθη! Εκείνοι που φοβούνται τους ανθρώπους ή θέλουν να αρέσουν στους ανθρώπους δεν φοβούνται τον Θεόν και δεν ενδιαφέρονται να αρέσουν στον Θεόν (Λουκ.21:34· Ματ.13:15). Τέτοιοι άνθρωποι, ανεξάρτητα από τα καλά τους λόγια και τις δραστηριότητές τους υπέρ του Θεού για να Τον τιμούν, η καρδιά τους είναι μακράν του Θεού (Ματ.15:8 και Μάρκ.7:6). Η λύση σ' αυτό το πρόβλημα βρίσκεται στο βιβλίο των Παροιμιών 1:23: **«Επιστρέψατε προς τους ελέγχους μου· ιδού, εγώ θέλω εκχέει το πνεύμά μου εφ' υμάς, θέλω σας κάμει να νοήσητε τους λόγους μου. ...»** Εάν δεχόμαστε τις επιπλήξεις του Θεού, ο Θεός ανοίγει το πνεύμα μας και καταλαβαίνουμε τις αλήθειές Του. Ακόμη και η τρέλα, σε ορισμένες περιπτώσεις, προέρχεται από την καρδιά. Η αδυναμία να πιστέψει και να καταλάβει προέρχεται από την καρδιά ... (Λουκ.24:25, 32). Η αμαρτία και η πίστη είναι ασυμβίβαστες· δεν μπορούν να συγκατοικήσουν. Η πίστη δεν μπορεί να επιζήσει χωρίς μετάνοια. Το μόνο μέσο για εξέλθει ο άνθρωπος από αυτή την κατάσταση είναι να υπακούσει με όλη την καρδιά του στις οδηγίες της Βίβλου. Ας αγκαλιάσουμε λοιπόν τη γνωστή και καλή ρήση: **«Μελέτα τη Βίβλο για να γίνεις σοφός, πιστεψέ την για να σωθείς, εφάρμοσέ την για να γίνεις άγιος.»**

Να συγχωρούμε εκείνους που μας έχουν αδικήσει

Ο Κύριος μας έχει διδάξει στην Κυριακή προσευχή να λέμε στον ουράνιο Πατέρα μας: **«...και συγχώρησον εις ημάς τας αμαρτίας ημών, καθώς και ημείς συγχωρούμεν εις τους αμαρτάνοντας εις ημάς.»** (Ματ.6:12). Και, ευθύς μετά αυτήν τη διδαχθείσα προσευχή, μας έδωσε μια εξήγηση ή μάλλον μας έκανε ένα σχόλιο, μικρόν αλλά πολύ σημαντικό: **«Διότι εάν συγχωρήσητε εις τους ανθρώπους τα πταίσματα αυτών, θέλει συγχωρήσει και εις εσάς ο Πατήρ σας ο ουράνιος· εάν όμως δεν συγχωρήσητε εις τους ανθρώπους τα πταίσματα αυτών, ουδέ ο Πατήρ σας θέλει συγχωρήσει τα πταίσματά σας.»** (Ματ.6:14-15). Στο κατά Μάρκον Ευαγγέλιον, επαναλαμβάνεται: **«... Και όταν ίστασθε προσευχόμενοι, συγχωρείτε εάν έχητέ τι κατά τινός, διά να συγχωρήση εις εσάς και ο Πατήρ σας ο εν τοις ουρανοίς τα αμαρτήματά σας. Αλλ' εάν σεις δεν συγχωρήτε, ουδέ ο Πατήρ σας ο εν τοις ουρανοίς θέλει συγχωρήσει τα αμαρτήματά σας.»** (11:24-26). Θα ήθελα, επίσης, εδώ να προσθέσω ότι ο Κύριος Ιησούς έκανε ένα άλλο μικρό σχόλιο σχετικά με τη συγγνώμη: **«Ούτω και ο Πατήρ μου ο επουράνιος θέλει κάμει εις εσάς, εάν δεν συγχωρήσητε εκ καρδίας σας έκαστος εις τον αδελφόν αυτού τα πταίσματα αυτών.»** (Ματ.18:35). Τα προαναφερθέντα εδάφια σημαίνουν ότι ο Θεός απαιτεί την ταχεία συμφιλίωση μεταξύ αδελφών, ειδάλως θα υπάρξουν πολύ ανεπιθύμητες συνέπειες. **«Ειρήνευσον με τον αντίδικόν σου ταχέως, ενόσω είσαι καθ' οδόν μετ' αυτού, μήποτε σε παραδώση ο αντίδικος εις τον κριτήν και ο κριτής σε παραδώση εις τον υπηρέτην, και ριφθής εις φυλακήν.»** (Ματ.5:25). Και ξέρετε καλά, φίλοι μου, ότι υπάρχουν, επίσης, πνευματικές και ψυχικές φυλακές!

Συμπέρασμα: Η πίστη στη ζωή του πιστού μπορεί να λειτουργήσει καλά **εφόσον η** καρδιά του είναι **καθαρή**, δοσμένη εξ ολοκλήρου στο θέλημα του Θεού, **ότι η συνείδησή του δεν τον κατακρίνει** και **ότι συγχωρεί εξ όλης καρδιάς** όλους εκείνους που τον έχουν αδικήσει! Αυτό το συμπέρασμα μας βοηθά να κατανοήσουμε μία άλλη σημαντική αλήθεια, δηλαδή: **Το να συγχωρείς την παράβαση και να έχεις αδελφική κοινωνία είναι δύο διαφορετικά πράγματα.**

Ένας αδελφός εν Χριστώ έχει συμπεριφερθεί με άπρεπο και αδικαιολόγητο τρόπο προς την σύζυγό μου και σε μένα. Μετά δύο ή τρεις ημέρες, μας τηλεφώνησε και μας ζήτησε να τον συγχωρήσουμε. Η απάντησή μου ήταν: «*Εάν δεν σε συγχωρήσω, ο Θεός επίσης δεν θα με συγχωρήσει. Θα έχω προβλήματα με τον Θεόν!*»! Μετά από αυτό το γεγονός, διερωτήθηκα και είπα μέσα μου: **Εάν ένας πιστός δεν ζητήσει συγγνώμη από τον Θεόν για γνωστή αμαρτία του, είναι δυνατόν να έχει κοινωνία με τον Θεόν;** (1Ιωάν.1:6-7). Mutatis mutandis, **μήπως μπορώ να έχω πραγματική αδελφική κοινωνία με σένα, αδελφέ μου, αδελφή μου, χωρίς να έχω βάλει τα πράγματα σε τάξη μέσα στην καρδιά μου και με σένα, και εσύ μέσα στην καρδιά σου με μένα;**

Είναι ανάγκη να κάνουμε διάκριση μεταξύ αυτών των πραγμάτων, σ' αυτό το πολύ λεπτό θέμα: Εκείνος που συγχωρεί ξεχνά την παράβαση! Είναι γραμμένο, **«προ πάντων δε έχετε ένθερμον την εις αλλήλους αγάπην, διότι η αγάπη θέλει καλύψει πλήθος αμαρτιών.»** (1Πέτ.4:8). **ΑΛΛΑ**, το γεγονός ό,τι έχω συγχωρήσει κάποιον εκ βάθους καρδιάς μου και δεν σκέπτομαι καθόλου την παράβασή του μου δίνει άραγε τη **δυνατότητα** να έχω αδελφική κοινωνία με εκείνον που έχει αμαρτήσει κατ' εμού όταν αυτό το πρόσωπο αρνείται, **εν επιγνώσει**, να ομολογήσει την αμαρτία του και να ταπεινωθεί ενώπιον του Θεού; Ο Θεός μας έχει προσφέρει τη συγχώρηση με τον σταυρόν του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, αλλά, μήπως μπορεί να έχει κοινωνία με όλους εκείνους που δεν έχουν μετανοήσει, οι οποίοι δεν έχουν ταπεινωθεί και που δεν βάζουν τη ζωή τους σε τάξη;

Ο Κύριος, πριν τη σταύρωσή Του και κατά τη διάρκεια της σταυρώσεώς Του, είχε συγχωρήσει όλους εκείνους που θέλησαν να Του κάνουν κακό ή που του είχαν κάνει κακό, λέγοντας: **«...Πάτερ, συγχώρησον αυτούς· διότι δεν εξεύρουν τι πράττουν...»** (Λουκ.23:34), αλλά μήπως μπορούσε να έχει ποτέ κοινωνία με τους Φαρισαίους και τους Σαδδουκαίους; Ο Ιησούς ετοιμαζόταν για ειρήνη αλλά εκείνοι για πόλεμο! **Μετά την ανάστασή του**, παρά τη συγγνώμη που είχε προσφέρει σ' εκείνους που τον είχαν σταυρώσει, μήπως είχε αδελφική κοινωνία με αυτούς; Όχι! Είχε κοινωνία μόνο με τους μαθητές του! Ο πατέρας της παραβολής του ασώτου υιού δεν είχε πικρία μέσα στην καρδιά του κατά του ασώτου υιού του αλλά ήταν ανάγκη όπως ο άσωτος έλθει εις εαυτόν και ειπεί στον πατέρα του: **«...Πάτερ, ήμαρτον εις τον ουρανόν και ενώπιόν σου, και δεν είμαι πλέον άξιος να ονομασθώ υιός σου.»** (Λουκ.15:17, 21). Τότε η στενή κοινωνία ανάμεσα στον πατέρα και στον υιόν του απεκατεστάθη!

Ας εννοήσουμε εκείνο που ο Θεός μας λέγει στην πρώτη επιστολήν του Ιωάννου κεφ.1, εδ.6-9: **«Εάν είπωμεν ότι κοινωνίαν έχομεν μετ' αυτού και περιπατώμεν εν τω σκότει, ψευδόμεθα και δεν πράττομεν την αλήθειαν· εάν όμως περιπατώμεν εν τω φωτί, καθώς αυτός είναι εν τω φωτί, έχομεν κοινωνίαν μετ' αλλήλων, και το αίμα του Ιησού Χριστού του Υιού αυτού καθαρίζει ημάς από πάσης αμαρτίας. Εάν είπωμεν ότι αμαρτίαν δεν έχομεν, εαυτούς πλανώμεν και η αλήθεια δεν είναι εν ημίν. Εάν ομολογώμεν τας αμαρτίας ημών, είναι πιστός και δίκαιος, ώστε να συγχωρήση εις ημάς τας αμαρτίας και καθαρίση ημάς από πάσης αδικίας.»**

Ας ευχαριστήσουμε τον Κύριον για τους αδελφούς και τις αδελφές που, στις αντίστοιχες εκκλησίες μας, βρίσκονται σε καλές σχέσεις προς αλλήλους! Φοβούμαι όμως

πολύ, εν Χριστώ φίλοι μου, ότι στις διάφορες εκκλησίες μας, έχουμε κοινωνικές σχέσεις παρά αδελφική κοινωνία, διότι υπάρχουν πολλά προβλήματα σε εκκρεμότητα... Ο Κύριος να μας συγχωρήσει! **Σε τέτοιες περιπτώσεις, είναι δυνατόν να έχουμε πνευματική ΑΝΑΖΩΠΥΡΩΣΗ;** Είθε ο Κύριος να μας βοηθήσει να έχουμε πάντοτε καθαρή καρδιά, καλή συνείδηση και πνεύμα συγχωρητικών. Τότε, όλα θα πάνε καλά τοσον για εμάς όσον και για τη δόξα του Θεού! Αμήν!

Ασταθής πίστη: Θέληση μη παραχωρημένη στον Θεόν

Οι πιστοί αντιμετωπίζουν πολύ συχνά σοβαρές κρίσεις που κλονίζουν την πίστη τους. Εάν οι πιστοί είναι ώριμοι και σταθεροί, ανακτούν σχετικά γρήγορα τις δυνάμεις τους επειδή ξεύρουν πού να πάνε να βρουν την ειρήνη και την ανάπαυσή τους: **Στον σταυρόν του Χριστού!** Εάν δεν είναι καλά στερεωμένοι στην πίστη και δεν είναι επιμελείς στο να διατηρήσουν τη συνείδησή τους καθαρή, δυνατόν να ανακουφιστούν προσωρινά από εξωτερικές πηγές, όπως, παραδείγματος χάριν από καλές συμβουλές ή από ένα καλό κήρυγμα αλλά επανέρχονται πάλι στην κατάσταση της αμηχανίας και της κατάθλιψης.

Είχα ευκαιρία για να συμβουλευσω κάποια πρόσωπα, να τα οδηγήσω και να τα ανακουφίσω. Το Άγιον Πνεύμα με βοήθησε να μεταδώσω κάποια λόγια του Θεού προσαρμοσμένα στις ανάγκες τους: ανακουφίστηκαν και εχάρηκαν. Δύο ή τρεις εβδομάδες αργότερα, ανακάλυψα ότι ήταν στην ίδια κατάσταση απελπισίας και απογνώσεως: μερικοί από αυτούς μου ζήτησαν πρόσθετη βοήθεια αλλά άλλοι με απέφευγαν. Η παρηγοριά τους δεν ήταν μόνιμη: δεν ήταν σταθερή! Τί είχε συμβεί; Γιατί η παρηγοριά τους δεν ήταν σταθερή; Τελικά, διεπίστωσα ότι το πρόσωπο εκείνο δεν είχε αποχωρισθεί από τις επιθυμίες του, από θέλημά του ή επειδή δεν είχε την υπομονή να περιμένει τη στιγμή του Θεού ή και επειδή ήθελε να κάνει αμέσως εκείνο που ήθελε (Ψαλ.107). Οι επιθυμίες της ψυχής και των δικών τους θελημάτων επέστρεψαν και εισέβαλαν στο πνεύμα και την καρδιά, η οποία δεν είχε αποδεχθεί πραγματικά το θέλημα του Θεού. (Η υπερηφάνεια μας είναι εκείνη που δεν δέχεται το θέλημα του Θεού· αυτή είναι, συνεπώς, η ρίζα της απιστίας μας.) Η πίστη στις υποσχέσεις του Θεού και την αναλλοίωτη αγάπη Του και την πιστότητά Του δεν είχε κατακτήσει την καρδιά τους. Γιατί; Εξαιτίας της έλλειψης καθαρότητας: επειδή ο πιστός ήθελε εκείνο που ήθελε... Η θέλησή τους δεν είχε ταυτισθεί αρμονικά με το θέλημα του Θεού. Έτσι, το θέλημα του Θεού δεν μπόρεσε να βασιλεύσει με μόνιμον τρόπον μέσα στην καρδιά του. Η θέλησή του δεν είχε δοθεί στον Θεόν. Ο Θεός έρχεται και δίνει άφθονα τα λόγια της παρηγορίας Του, αλλά οι παρηγορίες Του δεν μπορούν να διατηρηθούν αλλά καταρρέουν! Καταρρέουν επειδή η ψυχή του πιστού δεν αναμένει ή δεν θέλει να αναμείνει τη στιγμή της επεμβάσεως του Θεού (Ψαλ.106:13) ή/και δεν θέλει να ανακουφιστεί με τις παρηγορίες του Θεού αλλά με τον δικόν της τρόπον και σύμφωνα με τις επιθυμίες και τον δικόν της στόχο! Η πίστη σ' αυτόν τον άνθρωπον είναι ασταθής: δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί και δεν μπορεί τίποτα να λάβει (Ιάκ.1:6-7). Η Βίβλος λέγει ότι **«Πίστις προς άπιστον εν ημέρα συμφοράς είναι ως οδόντιον σεσηπός και πους εξηρθρωμένος.»** (Παρ.25:19).

Συμπέρασμα

Θα αναφέρουμε εν συντομία, εν συμπεράσματι, την αιτία για την οποία η πίστη μας δεν αναπτύσσεται και γιατί γινόμαστε ναυάγιο ως προς την πίστη. Η Αγία Γραφή δίνει την απάντηση, όχι με διαφορούμενες διατυπώσεις αλλά με πολύ καθαρή γλώσσα. Η αιτία είναι η έλλειψη καθαρότητας ή μετανοίας ή «ευθύτητας» ή φόβου του Θεού. Ο λόγος του Θεού ομιλεί περί «πονηράς καρδίας απιστίας» (Εβρ.3:12) ή περί «διεστραμμένης καρδιάς». Όταν δεχόμαστε το τέλειον έργον του Χριστού στον σταυρόν αλλά και τον λόγον Του ως άξιον πάσης αποδοχής και εξ όλης καρδίας – τότε δυνάμεθα να αντισταθούμε 'εν τη ημέρα τη πονηρά' και αφού καταπολεμήσουμε τα πάντα, να σταθούμε (Εφεσ.6:13)... Ας μη ξεχνάμε

ποτέ τον λαόν Ισραήλ που, εξαιτίας απιστίας, δεν μπόρεσε να εισέλθει στη γη της επαγγελίας. Εσείς και εγώ, επίσης, έχουμε κληρονομήσει μια μεγάλη περιουσία! Εάν δεν την πιστεύσουμε και δεν την αποδεχθούμε, δεν θα την έχουμε. Θα γίνει σύμφωνα με την πίστη μας ή σύμφωνα με τη απιστία μας. Και ποιά είναι εκείνη η καρδιά παρά μόνον εκείνη που προσφέρει τη φιλοξενία της στην αμαρτία; Η Βίβλος ομιλεί περί «σκληρυμένης καρδιάς». Και ποιά είναι η σκληρυμένη καρδιά παρά εκείνη που είναι αποτέλεσμα συνεχούς ανυπακοής, αποτέλεσμα μιας μη ομολογηθείσης αμαρτίας, αποτέλεσμα αμαρτίας διαπραττομένης εν επιγνώσει. Με μία λέξη, αποτέλεσμα μιας μη αναγνωρισθείσης και μη απορριφθείσης αμαρτίας! **Ο Θεός δεν βάζει την πίστη Του μέσα σε ένα βρώμικο δοχείο, μέσα σε βρώμικη ψυχή.** Είναι ποτέ δυνατόν να ιδεί κανείς την πίστη να διατηρείται μέσα σε μια τέτοια καρδιά; Προσέξτε τί η Βίβλος λέγει:

- «έχων πίστιν και αγαθήν συνείδησιν, την οποίαν τινές αποβαλόντες εναυάγησαν εις την πίστιν·» (1Τιμ.1:19)·
- «...Γνωρίζει ο Κύριος τους όντας αυτού, καί· Ας απομακρυνθή από της αδικίας πας όστις ονομάζει το όνομα του Κυρίου.» (2Τιμ.2:19)

Είναι ποτέ δυνατόν να έχουμε πίστη που θα μπορέσει να αντισταθεί όταν εμείς είμαστε κολλημένοι στο δικό μας θέλημα και στις δικές μας επιθυμίες; Όχι, ασφαλώς όχι! Εάν απορρίψουμε από την καρδιά μας την αγαθή συνείδηση, θα γίνουμε ναυάγιο στην πίστη... Σε τέτοιες περιπτώσεις, ο φόβος του Θεού δεν είναι μέσα μας. Και μιά τελευταία παρατήρηση: Η Γραφή λέγει: «φυλάξατε εαυτούς εις την αγάπην του Θεού, προσμένοντας το έλεος του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού εις ζωήν αιώνιον.» (Ιούδας 1:21). Από εμάς, συνεπώς, εξαρτάται να φυλάξωμεν εαυτούς εις την αγάπην του Θεού. Γι'αυτό και ο Κύριος έλεγε: «Καθώς εμέ ηγάπησεν ο Πατήρ, και εγώ ηγάπησα εσάς· μείνατε εν τη αγάπη μου. Εάν τας εντολάς μου φυλάξητε, θέλετε μείνει εν τη αγάπη μου, καθώς εγώ εφύλαξα τας εντολάς του Πατρός μου και μένω εν τη αγάπη αυτού.» (Ιωάν.15:9-10). **Ο Θεός μας αγαπά όλους και πάντοτε, αλλά η αγάπη Του δεν μπορεί να μας ευεργετήσει εάν δεν μισούμε την αμαρτία και δεν εκτελούμε τις εντολές Του. Δεν μπορεί να μας αναγεννήσει και να μας ευλογήσει εάν δεν μετανοήσουμε για τις αμαρτίες μας, δεν πιστέψουμε στα λόγια Του και δεν εμπιστευθούμε τον χαρακτήρα Του.**

Προτροπή

Τελειώνοντας αυτό το μέρος αυτής της σειράς των βιβλικών μελετών, επιτρέψτε μου να κάνω μια σύντομη προτροπή:

Ο μη πιστός καλείται να πιστέψει στον Θεόν. Καλείται να πιστέψει στη Βίβλο, ότι ο Ιησούς Χριστός εγεννήθη από την παρθένο Μαρία και ότι ανέστη εκ των νεκρών και να τον δεχθεί ως Κύριον της ζωής Του: «Ότι εάν ομολογήσης διά του στόματός σου τον Κύριον Ιησούν, και πιστεύσης εν τη καρδιά σου ότι ο Θεός ανέστησεν αυτόν εκ νεκρών, θέλεις σωθή.» (Ρωμ.10:9).

Ο πιστός καλείται να μάθει τα βασικά μαθήματα της μετανοίας και της πίστεως ή της εμπιστοσύνης στην αγάπη του παντοδύναμου Θεού και να σταματήσει να ζη μέσα σε πνεύμα γογγυσμών... Είθε όλοι να μάθουμε ποιές είναι οι υποσχέσεις του Θεού· είτε αυτές είναι ειδικές υποσχέσεις είτε γενικές υποσχέσεις οι οποίες μας αφορούν. Ας μάθουμε ποιό είναι το θέλημα Του για μας προσωπικά. Ας μάθουμε να μην αναβάλλουμε τη στιγμή των καλών αποφάσεών μας ή των επιλογών μας... Και τέλος, ας μη λησμονούμε τις ευλογίες Του, ας τις αξιολογούμε και ας τις εκτιμούμε. Ας αφιερώσουμε τους εαυτούς μας, επομένως, στον Θεόν ως εις πιστόν δημιουργόν εν αγαθοποιΐα (1Πέτ.4:19)· ας εξετάσουμε την συμπεριφορά μας ας συνεχίσουμε να μεταβαλλόμεθα... Ας έχουμε εμπιστοσύνη ότι ο Θεός έχει σχέδια ειρήνης και όχι κακού για να μας δώσει το προσδωκόμενο τέλος (Ιερ.29:11). Είμαστε για Εκείνον όπως η κόρη του οφθαλμού Του (Ζαχ.2:8). Ας μη ταραζόμαστε, διότι κάθε τι που ο Θεός

επιτρέπει είναι για το αγαθό μας... Ακόμη και οι θλίψεις που έρχονται στη ζωή μας είναι για το αγαθό μας. Ας μην είμαστε γεμάτοι μέριμνες. Ο Θεός έχει ετοιμάσει τη λύση και ξεύρει εκ των προτέρων τί θα κάνει... (Ιωάν.6:6). Ας μη ξεχνούμε ότι εάν μια μεγάλη θύελλα προκύψει ξαφνικά, έτσι ώστε το καράβι μας να καλύπτεται υπό κυμάτων ταραχής και θλίψεων, πρέπει να πιστεύουμε ότι είμαστε απολύτως ασφαλείς διότι είναι μαζί μας μέσα στη βάρκα μας! Ας ελπίζουμε στον Θεόν και ας μη στηριζόμαστε στη σοφία μας. Ας μη περιφρονούμε την παιδεία του Θεού επειδή τούτο δείχνει ότι μας παραδέχεται ως παιδιά Του στα οποία ευαρεστείται... Ας ευχαριστούμε, επομένως τον Θεόν, εκ των προτέρων, για «τις χειρουργικές επεμβάσεις» που κάνει μέσα στο πνευματικό σώμα μας για το αγαθό μας. Ας μη ξεχνούμε τις ευλογίες που ο Θεός σχεδιάζει να μας χορηγήσει εάν περνάμε υπομονετικά την κοιλάδα του Αχώρ, την κοιλάδα της ταραχής, ως πόρτα ελπίδος (Ωσηέ 2:15).

Κεφάλαιον 6^{ον} (048 – GR)

Εσφαλμένες διδασκαλίες, ερμηνείες, γνώμες και παραδόσεις (Μέρος Α)

Εισαγωγή

Εξετάσαμε στα πέντε προηγούμενα κεφάλαια της σειράς **Η ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ και Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ**, τη σημασία της πίστεως και τη σπουδαιότητά της, το αναπόσπαστο συνθετικόν της που είναι η μετάνοια και τέλος τα εμπόδια στη λειτουργία της πίστεως. Θα εξετάσουμε, συνεπώς, εφεξής τις δυσμενείς επιπτώσεις των πεπλανημένων διδασκαλιών και παραδόσεων οφειλομένων στη λειτουργία της πίστεως τόσο στη ζωή του Χριστιανού όσον και της Εκκλησίας, όπως: **«Το υποτιθέμενον ΠΛΗΡΕΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ»· «Δεν μπορούμε παρά να αμαρτάνουμε»· «Μπορεί ο Σατανάς να ματαιώσει τα σχέδια του Θεού;»· «Ο σκόλωψ στη σάρκα»· «Η απόκτηση των χριστιανικών αρετών»· «Η ηττοπαθής θέση ‘δεν έχω πίστη’»· «Περί μεγάλης πίστεως»· «Αμαρτία πολύ μεγάλη ώστε να συγχωρηθεί»· «Η πίστη δεν είναι μέσον εκβιασμού του Θεού»· «Η εμπιστοσύνη κατά της μερίμνης» και μερικά άλλα σημεία... **ΟΤΑΝ Η ΠΙΣΤΗ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΗ ΔΕΝ ΘΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΚΑΛΩΣ· ΘΑ ΚΑΝΟΥΜΕ ΛΑΘΗ ΚΑΙ ΑΜΑΡΤΙΕΣ...****

Το υποτιθέμενον «ΠΛΗΡΕΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ...»

Το υποτιθέμενον «Πλήρες Ευαγγέλιον» είναι ένα Ευαγγέλιον που δεν ανταποκρίνεται στο πραγματικόν Ευαγγέλιον του Θεού διότι διακηρύττει την αγάπη του Θεού αλλά χωρίς να δίδει τις αναγκαίες προειδοποιήσεις· δίδει υπερβολική έμφαση στα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος και ιδιαίτερα στο «λαλείν ξένας γλώσσας» (γλωσσολαλιά) και στη θεία θεραπεία· διαιρεί τους χριστιανούς και τις εκκλησίες εξαιτίας της γλωσσολαλιάς διαστρέφοντας την Αγία Γραφή διά της επινοήσεως αντιγραφικών δικαιολογιών· Στο τέλος αυτής της Βιβλικής μελέτης θα εξετάσουμε τί η Αγία Γραφή διδάσκει.

1. Το πραγματικόν Ευαγγέλιον και οι προειδοποιήσεις του

Εδώ και μερικές δεκαετίες είμεθα μάρτυρες μιάς τάσεως που τονίζει είτε την απλή πίστη, είτε την αγάπη του Θεού, είτε τη χάρη του Θεού, είτε τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος· επίσης, μιάς τάσεως που παραμελεί ή μάλλον αποφεύγει συστηματικά να ομιλεί για τη δικαιοσύνη του Θεού και τις συνέπειες της απιστίας και της ανυπακοής! Μιάς τάσεως ν'ανακουφίζει ανήσυχους αμαρτωλούς **αλλά χωρίς να τους εξηγεί τους όρους του Θεού!** Το να κηρύττεις την αγάπη του Θεού είναι θαυμάσιον πράγμα. Το να διακηρύττεις τη δωρεάν σωτηρία του Θεού είναι πολύτιμο θέμα! Το να μην εξηγείς, εντούτοις, ή να μην περιγράφεις από τί ο άνθρωπος σώζεται είναι πολύ επικίνδυνον: Την αιώνιον καταδίκη ή την απώλεια, την οργή του Θεού ή τίποτα σχετικά με το πόσον φοβερόν πράγμα είναι να πέσει κάποιος στα χέρια του ζώντος Θεού! (Εβρ.10:31). Η εκκλησία πρέπει να προστατευθεί από τέτοιες αλλοιωμένες ή ψευδείς διδασκαλίες ή από τέτοιες ψευδείς παρηγορίες!

Οι άνθρωποι δεν θέλουν να ενθυμούνται πόσον αυστηρός ήταν, ανέκαθεν, ο Θεός προς τους ανυπάκουους ή τους αποστάτες. Όταν κηρύττουν επί του εδάφιου Ιωάν.3:16, **«Διότι τόσο ηγάπησεν ο Θεός τον κόσμον, ώστε έδωκε τον Υιόν αυτού τον μονογενή, διά να μη απολεσθή πας ο πιστεύων εις αυτόν, αλλά να έχη ζωήν αιώνιον»** ή απλώς παραπέμπουν σ'αυτό το εδάφιο ή σε άλλα παρόμοια εδάφια (Ιωάν.3:18· 3:36· 5:24· 6:54), τονίζουν την αγάπη του Θεού και την πίστη του ανθρώπου αλλά αποφεύγουν να περιγράφουν συστηματικά τί η λέξη **«απόλεια»** σημαίνει, ή ότι όποιος δεν πιστεύει θα απολεσθή... και τί σημαίνει «σωτηρία» και τί περιλαμβάνει! Αποφεύγουν να αναφέρουν το εδάφιο Ιωάννης 3:36, **«Όστις πιστεύει εις τον Υιόν έχη ζωήν αιώνιον· όστις όμως απειθεί εις τον Υιόν δεν θέλει ιδεί ζωήν, αλλ' η οργή του Θεού μένει επάνω αυτού»** και άλλα παρόμοια εδάφια.

Αποφεύγουν να ομιλούν για την οργή του Θεού. Αυτό το ευαγγέλιον δεν είναι «**Το Πλήρες Ευαγγέλιον**»! Είναι ένα χαλό ευαγγέλιο, ένα ανάπηρο ευαγγέλιο! Οι λέξεις ή οι εκφράσεις όπως η «**αιωνία αισχύνη**», «**το πυρ το αιώνιον**», «**η οργή του Θεού**», «**η αιώνια τιμωρία**», «**η γέενα του πυρός**», «**ο όλεθρος των ασεβών**», «**ο δεύτερος θάνατος**», «**η λίμνη του πυρός**» κ.λπ. ούτε καν αναφέρονται... Και ο φόβος του Θεού χάνεται... Είναι, όμως, λόγια που βγήκαν από το στόμα του Κυρίου μας, των προφητών Του και των αποστόλων... που δεν προσπαθούσαν να είναι ευχάριστοι στο λαόν αλλά να σώσουν εκείνους που τους άκουγαν!

Εάν δεν ξεύρουμε από τι έχουμε σωθεί πώς μπορούμε να εκτιμήσουμε τη σωτηρία μας; Εάν παραβούμε το νόμο φυλακίζομαστε ή πληρώνουμε κάποιο πρόστιμο. Τι θα συμβεί εάν παραβιάσουμε το νόμο του Θεού που είναι Θεός αρχών; Εκεί, δεν θα υπάρχουν συνέπειες; Ο Θεός έχει τη δική Του ηθική νομοθεσία. Εάν θέλουμε να κάνουμε ό,τι εμείς θέλουμε, να αγνοήσουμε το θέλημά Του και να απειθήσουμε στους πνευματικούς νόμους Του, να είμαστε βεβαιοτάτοι ότι ο **Θεός θα μας αντισταθεί, θα έχουμε μια αξιολύπητη ζωή σ' αυτήν την γη και θα θερίσουμε τις συνέπειες της ανυπακοής μας αιωνίως. Εκείνος που δεν ξεύρει από τί σώθηκε δεν μπορεί ποτέ να εκτιμήσει τη σωτηρία που ο Θεός του χάρισε!**

Σε κάθε τοπική εκκλησία υπάρχει πάντοτε ένα μικτό πλήθος: Πραγματικοί πιστοί, αδύνατοι πιστοί, σαρκικοί πιστοί, συμπαθούντες, νήπιοι πιστοί και μη πιστεύοντες! Μερικοί χρειάζονται σωτηρία, άλλοι οικοδομή και άλλοι αναζωπύρωση. Είμαι πεπεισμένος ότι σε κάθε κήρυγμα που γίνεται στην εκκλησία, μια νότα ευαγγελισμού πρέπει να συμπεριλαμβάνεται, εκτός εάν ο ομιλητής απευθύνεται σε ομάδα που αποτελείται αποκλειστικά από πιστούς.

Εκείνος που αγαπά προειδοποιεί!

Όσοι αποφεύγουν ακόμη και να αναφέρουν πόσο φοβερό θα είναι το τέλος του κακού ή του ανυπάκουου, ισχυρίζονται ότι κηρύττουν όλες τις αλήθειες που περιλαμβάνονται μέσα στο Ευαγγέλιο αλλά κατά θετικόν τρόπον. Όχι! Δεν είναι αληθές! **Αυτό δεν είναι το πλήρες Ευαγγέλιο αλλά ένα Ευαγγέλιο αδειασμένο από ορισμένα βασικά «συστατικά» του!** Είναι απλώς ένας ευφημισμός! **Το θετικό κήρυγμα και η θετική σκέψη είναι θαυμάσια πράγματα αλλά εάν δεν συνδυάζονται με τις απαραίτητες προειδοποιήσεις, δεν μπορούν να σώσουν.** Ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός, το επαναλαμβάνω, δεν περιορίζονταν σε θετικά κηρύγματα αλλά προειδοποιούσε αυστηρά τους ακροατές του σχετικά με «το αιώνιον πυρ», «την οργήν του Θεού», «την αιώνιον καταδίκην» κ.λπ. Ο Ιησούς δεν ήταν μόνον θετικός ιεροκήρυκας... Το ίδιο πράγμα ισχύει, επίσης, για τους προφήτες της Παλαιάς Διαθήκης, τον Ιωάννην τον Βαπτιστήν και τους αποστόλους.

Λένε ότι κηρύττουν ολόκληρο το Ευαγγέλιον αλλά δεν το κάνουν, επειδή δίνουν προτροπές, παρηγορίες αλλά σχεδόν ποτέ προειδοποιήσεις. Είναι ψεύτικη παρηγοριά! **Εκείνος που αγαπά προειδοποιεί!** Προσπαθούν να αρέσκουν στα ακροατήριά τους επειδή ξεύρουν ότι οι άνθρωποι δεν υποφέρουν την «υγιαίνουσαν διδασκαλίαν», αλλά ότι είναι «γαργαλιζόμενοι την ακοήν» (2Τιμ.4:3) για να ακούουν ευχάριστα πράγματα, καλές ειδήσεις. Υπάρχει μια σιωπηρή συμμαχία μεταξύ τους. **Γονείς που δεν λυπούνται ή και δεν οργίζονται με τις αμαρτίες των παιδιών τους και δεν τα προειδοποιούν για τις συνέπειες τους δεν τα αγαπούν!** Ομοίως, οι εργάτες του Θεού που δεν προειδοποιούν τους μη πιστεύοντας, ακόμη δε και τους πιστεύοντας σχετικά με τις συνέπειες της αδιαφορίας τους, της ανυπακοής ή ακόμη και της γλιαρότητάς τους, δεν τους αγαπούν! **Εκείνος που αγαπά προειδοποιεί!**

2. **Εμφαση στα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος και στον τύπο λατρείας**

Το υποτιθέμενον «Πλήρες Ευαγγέλιον» διδάσκει μετ' επιμονής και εμφάσεως τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος όπως τη γλωσσολαλία, τη θεία θεραπεία, τις προφητείες κ.λπ. Επιπλέον, επιμένει σε εκκωφαντική μουσική πολλών decibels, σε χορούς και μπαλέττα στις ώρες τις λατρείας κ.λπ. Όλες αυτές οι δραστηριότητες δεν σημαίνει ότι αναγγέλουν «...πάσαν την βουλήν του Θεού» (Πράξ.20:27· Ματ.3:2· Μαρκ.1:15· Λουκ.24:47), **βασικά στοιχεία** της οποίας είναι η ‘εις τον Θεόν μετάνοιαν και η πίστις εις τον Κύριον ημών Ιησούν Χριστόν’ (Πράξ.20:21· Ματ.3:2· Μαρκ.1:15· Λουκ.24:47). Αυτή είναι η αιτία που βλέπουμε τεράστια πλήθη, όταν τέτοιοι κήρυκες, θεραπευτές και δη θαυματοποιοί «φωνασκούν τα κηρύγματά τους», κινούνται δεξιά και αριστερά του άμβωνος και μετατρέπουν τις χριστιανικές συναθροίσεις σε θεατρικές παραστάσεις...

Η Αγία Γραφή ομιλεί σαφώς για τα χαρίσματα που διανέμει το Άγιον Πνεύμα στους πιστούς. Συνεπώς, και εμείς πρέπει να ομιλούμε γι' αυτά με τη δέουσα σοφία και σύνεση μέσα στα πλαίσια πνευματικής ισορροπίας χωρίς υπερβολές. Δυστυχώς, διαπιστώνουμε ότι στις ημέρες μας, δεν τηρείται η δέουσα πνευματική ισορροπία και δη όσον αφορά τα χαρίσματα του λαλείν «**ξένας γλώσσας**» (γλωσσολαλία) και της θείας θεραπείας. Ωρισμένοι φθάνουν σε σημείο να ισχυρίζονται **ότι MONON εκείνοι που γλωσσολάλησαν είναι βαπτισμένοι με το Άγιον Πνεύμα!** Συνεπώς, τίθεται το πρακτικό ερώτημα: Οι γίγαντες ή οι ήρωες της πίστεως και αγίας ζωής **του παρελθόντος** (πριν από την εμφάνιση αυτής της διδασκαλίας/δόγματος) που έχουν χρησιμοποιηθεί από τον Θεόν για τη σωτηρία εκατομμυρίων ψυχών εν Χριστώ, δεν είχαν βαπτιστεί με το Άγιον Πνεύμα επειδή δεν είχαν γλωσσολάλησει; Θεωρώ, λοιπόν, αναγκαίον να εξετάσω το σημείο αυτό με σχετικώς λεπτομερώς διότι έχει κάμει ζημιά στην εκκλησία!

α) Αλλοίωση του αληθούς Ευαγγελίου· θεωρίες και πράξεις

Κάποιος άνθρωπος του Θεού που πολύ αγαπώ και εκτιμώ, ιεραπόστολος, διδάκτωρ θεολογίας, μου έγραψε ότι βαπτισμένοι με το Άγιον Πνεύμα είναι μόνον εκείνοι που γλωσσολάλησαν συμφώνως προς Πράξεις 2:4: **«και επλήσθησαν άπαντες Πνεύματος Αγίου, και ήρχισαν να λαλώσι ξένας γλώσσας, καθώς το Πνεύμα έδιδεν εις αυτούς να λαλώσιν»** και ότι όλοι οι άλλοι πιστοί όλων των χριστιανικών δογματικών αποχρώσεων που δεν εγλωσσολάλησαν έχουν την πείραν των μαθητών του εδαφίου Ιωάννης 20:22: «Και τούτο ειπών, ενεφύσησε και λέγει προς αυτούς: Λάβετε Πνεύμα Άγιον» !!! Εξεπλάγην σφόδρα... Επόνεσε η ψυχή μου! **EAN** είναι έτσι, τότε **ΟΛΟΙ ΟΙ ΑΛΗΘΕΙΣ πλήρεις Πνεύματος ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ**, οι οποίοι δεν εγλωσσολάλησαν δεν έχουν βαπτισθεί δια του Αγίου Πνεύματος! Ανήκουν στην περίοδο προ της σταυρώσεως, αναστάσεως, αναλήψεως του Κυρίου Ιησού και την κάθοδον του Αγίου Πνεύματος, η οποία έδωσε γένεσιν στην Εκκλησία της οικονομίας της χάριτος!

Θέτω την ερώτηση: Όλα εκείνα τα οποία συνέβησαν πριν από τη σταύρωση του Χριστού, μετά τη σταύρωσή Του, την ανάστασή Του και την ημέρα της Πεντηκοστής εφαρμόζονται ή επαναλαμβάνονται στους πιστούς των ημερών μας απολύτως όπως τότε με ήχο εκ του ουρανού ως ανέμου βιαίως φερομένου και με διαμερισμό γλωσσών πυρός επί ένα έκαστον; (Πραξ.2:2-3).

β) Επινόησις δικαιολογίας

Εκείνοι που υποστηρίζουν αυτήν τη λανθασμένη ερμηνεία – **όντες ανίκανοι να αντιμετωπίσουν σχετικά ισχυρά Βιβλικά επιχειρήματα – επενόησαν** τρόπον διαφυγής εκ του αδιεξόδου: Ισχυρίζονται ότι **«Η αρχική Βιβλική απόδειξις του βαπτίσματος εν Πνεύματι Αγίο που είναι το λαλείν γλώσσας»,** δεν θα πρέπει να συγχέεται με το **χάρισμα** του λαλείν γλώσσας. **Ερωτώ: Πού, ΣΤΗΝ ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ, βρήκαν τέτοια διάκριση; Τί είδους ερμηνευτική είναι αυτή;** Αυτό είναι ανθρωποκατασκευασμένο συμπέρασμα και

απαίτηση! Το λαλείν γλώσσας ήταν ένα **ΣΗΜΕΙΟΝ** για τον ευαγγελισμό των **μη πιστευόντων** στη γλώσσα τους (Πράξ.2:6-11· 1Κορ.14:22). Αργότερα, τούτο μετετράπη σε μαιταιοδοξία και αντικείμενον μιμήσεως, ακόμη και σε χειρότερες εκδηλώσεις... (1Κορ.12:3). Αυτός είναι ο λόγος που ο απόστολος Παύλος τους ήλεγξε αποτόμως, μεταξύ άλλων αμαρτιών τους, γι'αυτό το λάθος και την υπέρβαση στην εκκλησία της Κορίνθου! Ο Παύλος και οι άλλοι απόστολοι **ποτέ** δεν απήτησαν τοιούτον τι ούτε από τους κοινούς πιστούς είτε από χριστιανούς ηγέτες! Οι απόστολοι Ιωάννης και Πέτρος ομιλούν πολύ (στις επιστολές τους) περί του Σταυρού, του Αίματος του Χριστού, περί Απολυτρώσεως, Μετανοίας, Αγιότητας κ.λπ. Εάν το λαλείν γλώσσας είναι τόσοσ μεγάλης σπουδαιότητος για τους απλούς χριστιανούς και για τους χριστιανούς ηγέτας, διατί δεν υπάρχει ουδεμία αναφορά σ'αυτήν την υποτιθέμενη **απαίτηση**; Ο λόγος του Θεού λέγει «**Ζητείτε ειρήνην μετά πάντων, και τον αγιασμόν, χωρίς του οποίου ουδείς θέλει ιδεί τον Κύριον**» (Εβρ.12:14). Δεν λέγει **«Ζητείτε την Αρχικήν Φυσικήν Απόδειξιν που είναι το 'λαλείν γλώσσας'»**... χωρίς την οποίαν ουδείς θέλει ιδεί τον Κύριον..... **Εάν υπάρχουν πιστοί, οι οποίοι στηρίζονται στη «γλωσσολαλιά», προκειμένου να αποκτήσουν τη βεβαιότητα ότι έχουν σωθεί πλανώνται ΜΟΙΡΑΙΩΣ και δεν διαφέρουν των Γαλατών πιστών για τους οποίους ο Χριστός δεν ήταν αρκετός για τη σωτηρία τους αλλά ήθελαν ΚΑΙ να περιτμηθούν. Εάν υπάρχουν τέτοιοι πιστοί, τότε, ο Χριστός εις μάτην απέθανε γι'αυτούς (Γαλ.2:21). Απεχωρίσθησαν από του Χριστού όσοι πιστεύουν ότι για να αποκτήσουν τη βεβαιότητα της σωτηρίας των χρειάζονται και τη γλωσσολαλιά· εξέπεσαν από της χάριτος** (Γαλ.5:4).

Μερικές σπουδαιές διακηρύξεις της Αγίας Γραφής:

1. Η Αγία Γραφή λέγει σαφώς και επανειλημμένως ότι μας χορηγείται το Άγιον Πνεύμα εξ ακοής της πίστεως (Γαλ.3:2 - Γαλ.3:5).
2. Επίσης, λέγει ότι η πίστις λογίζεται εις δικαιοσύνην: Καθώς έγινε στον Αβραάμ έτσι γίνεται και σ'εμάς (Γαλ.3:6-9) και λαμβάνομε, διά του Ιησού Χριστού, την επαγγελίαν του Πνεύματος διά της πίστεως (Γαλ.3:13-14).
3. Επίσης, λαμβάνομεν αιώνιον ζωήν (Ιωάν.6:47).
4. Ο Θεός έβαλε το Πνεύμα μέσα στις καρδιές μας, διότι είμεθα υιοί Του, με το οποίον κράζομε Αββά ο Πατήρ (Γαλ.4:6) και με το οποίον εγίναμε κληρονόμοι του Θεού διά του Χριστού (Γαλ.4:7).
5. «...Εάν τις με αγαπά, τον λόγον μου θέλει φυλάξει, και ο Πατήρ μου θέλει αγαπήσει αυτόν, και προς αυτόν θέλομεν ελθεί και εν αυτό θέλομεν κατοικήσει.» (Ιωάν.14:23)
6. Το ότι το Άγιον Πνεύμα δεν έδωκε σε όλους τους πιστούς το σημείον να λαλήσουν γλώσσαν αγνώριστον όταν έλαβαν την επαγγελίαν του Πνεύματος (όποιος διαβάζει προσεκτικά τον λόγον του Θεού και μάλιστα όλον το βιβλίον των Πράξεων θα το διαπιστώσει), μήπως τούτο σημαίνει ότι οι μη γλωσσολαλήσαντες δεν έλαβαν την αυτήν επαγγελίαν του Πνεύματος; Και κάτι άλλο: Ας μη λησμονούμε ότι το λαλείν γλώσσας των Κορινθίων δεν τους ωφέλησε, ώστε ν' απαλλαγούν από την άτακτη ή μάλλον αμαρτωλή ζωή τους. Εκείνο που θα τους ωφελούσε θα ήταν εάν είχαν δεχθεί να κάμουν τον Κύριον Ιησούν Χριστόν **ΚΥΡΙΟΝ** της ζωής τους ανα πάσαν στιγμήν και κατά πάντα.

Μερικές θαυμαστές υποσχέσεις του Θεού

Όλοι οι **αληθείς** χριστιανοί όλων των δογματικών αποχρώσεων **του σήμερα** έχουν, μεταξύ άλλων, τα ακόλουθα θεία προνόμια:

- «εις τον οποίον και σεις ηλίπισατε, ακούσαντες τον λόγον της αληθείας, το ευαγγέλιον της σωτηρίας σας, εις τον οποίον και πιστεύσαντες εσφραγίσθητε με το Πνεύμα το Άγιον της επαγγελίας, όστις είναι ο αρραβών της κληρονομίας ημών, μέχρι της

απολυτρώσεως του αποκτηθέντος λαού αυτού, εις έπαινον της δόξης αυτού.» (Εφ.1:13-14)·

- «Ευλογητός ο Θεός και Πατήρ του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, όστις κατά το πολύ έλεος αυτού ανεγέννησεν ημάς εις ελπίδα ζώσαν διά της αναστάσεως του Ιησού Χριστού εκ νεκρών,» (1Πετ.1:3)·
- «Και μη λυπείτε το Πνεύμα το Άγιον του Θεού, με το οποίον εσφραγίσθητε διά την ημέραν της απολυτρώσεως.» (Εφ.4:30)·
- «Πας όστις εγεννήθη εκ του Θεού αμαρτίαν δεν πράττει, διότι σπέρμα αυτού μένει εν αυτώ· και δεν δύναται να αμαρτάνη, διότι εγεννήθη εκ του Θεού.» (1Ιωάν.3:9)·

Ερωτώ: Όλοι αυτοί που είναι αναγεννημένοι από τον Θεόν και σφραγισμένοι με το Άγιον Πνεύμα δεν είναι βαπτισμένοι επειδή δεν γλωσσολάλησαν;

Πρακτικές ερωτήσεις:

- ΌΛΟΙ ΟΙ ΑΝΑΓΕΝΝΗΜΕΝΟΙ ΠΙΣΤΟΙ, που έχουν δώσει την καρδιά τους στον Θεόν και προσέχουν οι οφθαλμοί τους εις τας οδούς Του (Παρ.23:26)·
- Όλοι εκείνοι που σηκώνουν τον σταυρόν τους πιστώσ και Τον ακολουθούν· (Λουκ.14:27)·
- Όλοι εκείνοι που στην καρδιά των οποίων ο Θεός έχει γράψει τους νόμους Του (Εβρ.8:10)·
- Όλοι εκείνοι που έχουν παραστήσει τα σώματά τους θυσίαν ζώσαν εις τον Θεόν αγίαν, ευάρεστον εις τον Θεόν, και μεταμορφώνονται διά της ανακαινίσεως του νοός των, ώστε να δοκιμάζουν τί είναι το θέλημα του Θεού, το αγαθόν και ευάρεστον και τέλειον (Ρωμ.12:1-2)·
- Όλοι εκείνοι που έχουν ελευθερωθεί από την αμαρτία και έχουν δουλωθεί εις τον Θεόν, που έχουν τον καρπόν τους εις αγιασμόν και ζωήν αιώνιον (Ρωμ.6:22) και στους οποίους ο Θεός Πατήρ δίδει το Πνεύμα Του διότι υπακούουν σ'Αυτόν (Πράξ.5:32)·
- Όλοι εκείνοι που έχουν δεχθεί να ζήσουν για τον Χριστόν και να διωγθούν μέχρι θανάτου για να μη ατιμάσουν το όνομα του Χριστού ο Οποίος τους έσωσε και τους έχει δώσει διάφορα χαρίσματα όπως διδασκάλου, προφήτου κ.λπ.,

Ερωτώ: Όλοι οι προαναφερθέντες πιστοί δεν έχουν λάβει την επαγγελία και τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος επειδή δεν έχουν γλωσσολάλησει; Τί είδους Άγιον Πνεύμα έλαβαν για να ζήσουν μιά τέτοια αγία και δυνατή ζωή;

Το Πνεύμα του Θεού κατοικεί μέσα μας

Ο Παύλος έγραψε: «Δεν εξεύρετε ότι είσθε ναός Θεού και το Πνεύμα του Θεού κατοικεί εν υμίν;» (1Κορ.3:16· 2Κορ.6:16). Ο Θεός ευδόκησε να μας συνοικοδομήσει σε κατοικητήριο του Θεού διά του Πνεύματος! (Εφεσ.2:22· 3:17). Επίσης έγραψε: «Σεις όμως δεν είσθε της σαρκός, αλλά του πνεύματος, εάν το Πνεύμα του Θεού κατοική εν υμίν. Αλλ' εάν τις δεν έχη το Πνεύμα του Χριστού, ούτος δεν είναι αυτού.» (Ρωμ.8:9, 11). **Οι λόγοι αυτοί ισχύουν μόνον για εκείνους που γλωσσολάλησαν, που είχαν δηλ. «την Αρχικήν Φυσικήν Απόδειξιν του λαλείν γλώσσας»;** Γι'αυτό και ορισμένοι, (ευτυχώς πολύ ολίγοι), έφθασαν σε σημείο να λέγουν ότι όποιος δεν είχε **την Αρχικήν Φυσικήν Απόδειξιν του λαλείν γλώσσας** δεν έχει το Πνεύμα του Θεού και συνεπώς δεν έχει καμία σχέση με τον Χριστόν!!! Προσεύχομαι ολόψυχα ο Κύριος να τους συγχωρήσει και να τους φωτίσει!

Ο πιστός ανταμείβεται για το χάρισμα του Αγίου Πνεύματος ή για τον καρπόν του;

Ο πιστός δεν θα ανταμειφθεί για το χάρισμα που το Άγιον Πνεύμα του χάρισε, στα πλαίσια του κυριαρχικού Του δικαιώματος, παρά μόνον εάν αυτό το «σημείον» ή «χάρισμα» το χρησιμοποίησε για τη σωτηρία απίστων ή και την οικοδομήν των πιστών. Η Αγία Γραφή μας

διαβεβαιοί πολυτρόπως ότι θα ανταμειφθούμε εάν πιστεύσαμε στα λόγια του Χριστού, εάν τα αφομοιώσαμε, εάν τα εφαρμόσαμε, εάν τα μεταδώσαμε, εάν δεχθήκαμε να σηκώσουμε τον σταυρόν μας, εάν, αφού βάλουμε το χέρι μας στο άροτρο, δεν γυρίσαμε τη ματιά της καρδιάς μας πίσω και εάν με δυό λέξεις φέραμε **καρπὸν και μάλιστα καρπὸν που μένει**. Ναί, εάν ὅλοι οι τομείς της ζωῆς μας αγιαζότανε και μεταμορφούμεθα εις την αυτήν εικόνα ἀπὸ δόξης εις δόξαν, καθὼς ἀπὸ του Πνεύματος του Κυρίου. Εάν ζήσαμε με **«ἀζυμα ειλικρινείας και αληθείας»!** (1Κορ.5:8). Εάν παραδιδόμασταν πάντοτε εις τον θάνατον διὰ τον Ιησούν, διὰ να φανερωθῆ και η ζωὴ του Ιησού εν τη θνητῇ ημών σαρκί (2Κορ.4:11) και εάν η ἀγάπη του Θεοῦ ἦταν «εκκεχυμένη εν ταις καρδίαις ημών» διὰ Πνεύματος Αγίου του δοθέντος εις ημάς (Ρωμ.5:5)... Μήπως **οι μη γλωσσολαλήσαντες ἀλλὰ ὅμως ειλικρινῶς εμπιστευθέντες τη ζωὴ τους στον Χριστόν** θα καταισχυνοῦν ὅταν σταθοῦν εμπρὸς στον θρόνον του Θεοῦ; **Ερωτῶ: Μήπως ο Θεός δεν ἔχει δώσει σε ὅλους τους γνήσιους χριστιανούς τον αρραβώνα της πίστεως** (2Κορ.5:5) και δεν ἔχει γίνει σε ὅλους τους αληθεῖς χριστιανούς: **σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη και αγιασμός και ἀπολύτρωσις;** (1Κορ.1:30).

Ο Πέτρος, απευθυνόμενος προς τους ἀδελφούς – και συνεπῶς και σ'εμάς – στη δευτέραν καθολικὴν ἐπιστολήν του τους λέγει ὅτι ἔλαβαν **«ισότιμον»** με τους ἀποστόλους πίστιν εις την δικαιοσύνην του Θεοῦ ημών και Σωτήρος Ιησού Χριστοῦ (2Πέτ.1:1). Μας διαβεβαιοί, ἐπίσης, ὅτι **«...η θεία δύναμις αὐτοῦ ἐχάρισεν εις ημάς πάντα τα προς ζωὴν και ευσέβειαν διὰ της ἐπιγνώσεως του καλέσαντος ημάς διὰ της δόξης αὐτοῦ και ἀρετῆς»** (2Πέτ.1:3). Τι σημαίνει **«πάντα τα προς ζωὴν και ευσέβειαν»;** Τί περιλαμβάνει η λέξη **«πάντα»;** Συγχώρηση, δικαίωση, σωτηρία, υιοθεσία, αἰώνιο ζωὴ, δύναμη να υπερνικούμε την ἀμαρτία, αγιασμόν, μεταμόρφωση στην εικόνα του Κυρίου Ιησού Χριστοῦ και να μεταβαίνουμε ἀπὸ δόξης εις δόξαν κ.λπ. Πῶς εἶναι ποτέ δυνατόν να ἔχουμε λάβει ὅλα αὐτά τα προνόμια της χάριτος και του Πνεύματος του Αγίου και να μην ἔχουμε βαπτισθῆ διὰ του Πνεύματος; Με ποῖο Πνεῦμα μένουμε εν Χριστῶ και με ποῖον Πνεῦμα φέρουμε καρπὸν; **ΟΛΟΙ ΑΥΤΟΙ** δεν εἶναι βαπτισμένοι με το Ἅγιον Πνεῦμα διότι δεν ἔχουν γλωσσολαλήσει;

Συνέπειες

ΑΥΤΗ Η ΔΟΓΜΑΤΙΚΗ ΠΛΑΝΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΕΙ ΜΟΝΟΝ ΔΙΑΙΡΕΣΕΙΣ, ΠΡΟΣΤΡΙΒΕΣ ΚΑΙ ΣΚΑΝΔΑΛΑ μεταξύ πιστῶν και μεταξύ ἐκκλησιῶν! **Το λαλεῖν γλώσσας του Πνεύματος διδάσκεται ἀπὸ την Αγία Γραφή** ἀλλὰ η πεπλανημένη ἐρμηνεία που ἀποκλείει ὅλους τους ἄλλους πραγματικούς χριστιανούς ως εάν ποτέ δεν ἐβαπτίσθησαν διὰ του Αγίου Πνεύματος ἀποτελεῖ διαστροφή και λανθασμένη διδασκαλία, η ὁποία οδηγεῖ σε πνευματικὴ τυφλωση και δογματικές διαιρέσεις και σε πνευματικὸ ἀραρθεῖδ! **Επί πλέον, σε πρώτης και δευτέρας κατηγορίας Χριστιανούς!** Κατ'ἐπέκτασιν: Σύμφωνα με αὐτή την πλάνη, θα υπάρχουν στο **«βιβλίον της ζωῆς»** (Λουκ.10:20· Ἀποκ.3:5· 22:19) **δύο λίστες** ὀνομάτων χριστιανῶν: Η μία λίστα θα περιέχει χριστιανούς βαπτισμένους με το Ἅγιον Πνεῦμα, διότι γλωσσολάλησαν, και μία δεύτερη που θα περιέχει ὀνόματα χριστιανῶν μη βαπτισμένων με το Ἅγιον Πνεῦμα, διότι δεν ἐγλωσσολάλησαν! Σύμφωνα με αὐτή την πεπλανημένη ἐρμηνευτικὴ, τα ἑκατομμύρια των πραγματικῶν ἀναγεννημένων χριστιανῶν των ἄλλων δογματικῶν ἀποχρώσεων δεν ἔχουν βαπτισθῆ ποτέ με Ἅγιον Πνεῦμα! Ο **Billy Graham** που δεν ἔχει λάβει την **«Ἀρχικὴ Φυσικὴ Ἀπόδειξη του βαπτίσματος εν Ἅγιῳ Πνεύματι»** δηλαδή να γλωσσολαλήσει, ως ἐπίσης και ἐκεῖνοι που ἐκοιμήθησαν εν Κυρίῳ: **Finney, Moody, Spurgeon και ἄλλοι πολλοί δεν ἔχουν ποτέ βαπτισθῆ με το Ἅγιον Πνεῦμα!** Κάποιο ἄλλο Πνεῦμα εἶναι που τους εὐλόγησε και χρησιμοποίησε?

Δεδομένου ὅτι προτρεπόμεθα να ἀκολουθοῦμε την ἀγάπη και να ζητοῦμε μετὰ ζήλου τα πνευματικά, μάλλον δε το να προφητεύουμε (1Κορ.14:1)· δεδομένου ὅτι ο προφητεύων

λαλεί προς ανθρώπους εις οικοδομήν και προτροπήν και παρηγορίαν (1Κορ.14:3)· δεδομένου ότι ο προφητεύων είναι μεγαλύτερος παρά ο λαλών γλώσσας, εκτός εάν διερμηνεύη, διά να λάβη οικοδομήν η εκκλησία (1Κορ.14:5)· και δεδομένου ότι ότι η αγάπη ουδέποτε εκπίπτει (1Κορ.13:8), γιατί θέτουν την προτεραιότητα και την έμφαση στη γλωσσολαλία (1Κορ.14:1-8). Οι γλώσσες, οι προφητείες και η γνώση θα παύσουν (1Κορ.13:8) αλλά η αγάπη και η αγία ζωή που είναι προϊόντα της πραγματικής αγάπης προς τον Θεόν και προς τους ανθρώπους ποτέ δεν θα εκπέσουν αλλά θα ανταμειφθούν. Τουναντίον, οι κακές συμπεριφορές, οι έριδες και οι διχασμοί θα κατακριθούν... Το γεγονός ότι ο Παύλος ήθελε ή μάλλον ευχότανε να ιδεί όλους τους πιστούς να γλωσσολαλούν, τούτο δεν σημαίνει ότι αποτελεί εντολή του Θεού (όπως Μη φονεύσης· Και μη μοιχεύσης κ.λπ) διότι είναι το Άγιον Πνεύμα Εκείνο που, στα πλαίσια του κυριαρχικού Του δικαιώματος και προς οικοδομήν της Εκκλησίας, διανέμει το χάρισμα τούτο ή το σημείον **ΚΑΘΩΣ ΕΚΕΙΝΟ ΘΕΛΕΙ**.

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

Η θεολογία μας δεν πρέπει να βασίζεται σε ορισμένες εμπειρίες αλλά στη διδασκαλία, στο πνεύμα και τις αρχές της Αγίας Γραφής. Άλλως θα πλανηθούμε! Σε γενικές γραμμές η πρώτη επιστολή προς Κορινθίους κεφάλαια 12, 13 και 14 ως και η προς Εφεσίους κεφ. 1 και 4 μας λένουν τα ακόλουθα εν σχέσει με το υπό συζήτησιν θέμα:

1Κορ.12:1-30: «Περί δε των πνευματικών, αδελφοί, δεν θέλω να αγνοήτε. Εξεύρετε ότι ήσθε εθνικοί, συρόμενοι όπως εσύρεσθε προς τα είδωλα τα άφωνα. Διά τούτο σας γνωστοποιώ ότι ουδείς λαλών διά Πνεύματος Θεού λέγει ανάθεμα τον Ιησούν, και ουδείς δύναται να είπη Κύριον Ιησούν, εμμή διά Πνεύματος Αγίου. Είναι δε διαιρέσεις χαρισμάτων, το Πνεύμα όμως το αυτό· Δίδεται δε εις έκαστον η φανέρωσις του Πνεύματος προς το συμφέρον. Διότι εις άλλον μεν δίδεται διά του Πνεύματος λόγος σοφίας, εις άλλον δε λόγος γνώσεως κατά το αυτό Πνεύμα, εις άλλον δε πίστις διά του αυτού Πνεύματος, εις άλλον δε χαρίσματα ιαμάτων διά του αυτού Πνεύματος, εις άλλον δε ενέργειαι θαυμάτων, εις άλλον δε προφητεία, εις άλλον δε διακρίσεις πνευμάτων, εις άλλον δε είδη γλωσσών, εις άλλον δε ερμηνεία γλωσσών. Πάντα δε ταύτα ενεργεί το εν και το αυτό Πνεύμα, διανέμον ίδια εις έκαστον ΚΑΘΩΣ ΘΕΛΕΙ..... ΔΙΟΤΙ ΗΜΕΙΣ ΠΑΝΤΕΣ ΔΙΑ ΤΟΥ ΕΝΟΣ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΕΒΑΠΤΙΣΘΗΜΕΝ ΕΙΣ ΕΝ ΣΩΜΑ, ΚΑΙ ΠΑΝΤΕΣ ΕΙΣ ΕΝ ΠΝΕΥΜΑ ΕΠΟΤΙΣΘΗΜΕΝ. Διότι το σώμα δεν είναι εν μέλος, αλλά πολλά..... διά να μη ήναι ΣΧΙΣΜΑ εν τω σώματι, Και άλλους μεν έθεσεν ο Θεός εν τη εκκλησία πρώτον αποστόλους, δεύτερον προφήτας, τρίτον διδασκάλους, Μη πάντες είναι απόστολοι; μη πάντες προφήται; μη πάντες διδάσκαλοι; μη πάντες ενεργούσι θαύματα; μη πάντες έχουσι χαρίσματα ιαμάτων; μη πάντες λαλούσι γλώσσας; μη πάντες διερμηνεύουσι;

1Κορ.13:1: «Εάν λαλώ τας γλώσσας των ανθρώπων και των αγγέλων, αγάπην δε μη έχω, έγεινα χαλκός ηχών ή κύμβαλον αλαλάζον.»

1Κορ.14:1-39 : «Ακολουθείτε την αγάπην· και ζητείτε μετά ζήλου τα πνευματικά, μάλλον δε το να προφητεύητε..... ο δε προφητεύων λαλεί προς ανθρώπους εις οικοδομήν και προτροπήν και παρηγορίαν. Ο λαλών γλώσσαν αγνώριστον εαυτόν οικοδομεί, ο δε προφητεύων την εκκλησίαν οικοδομεί. Θέλω δέ πάντες νά λαλήτε γλώσσας, ΜΑΛΛΟΝ ΔΕ ΝΑ ΠΡΟΦΗΤΕΥΗΤΕ· διότι ο προφητεύων είναι ΜΕΓΑΛΗΤΕΡΟΣ παρά ο λαλών γλώσσας, εκτός εάν διερμηνεύη, διά να λάβη οικοδομήν η εκκλησία Αδελφοί, μη γίνεσθε ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΦΡΕΝΑΣ..... Ώστε αι γλώσσαι είναι διά ΣΗΜΕΙΟΝ ουγί πρός τούς πιστεύοντας, ΑΛΛΑ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΠΙΣΤΟΥΣ· η προφητεία όμως είναι ουγί προς τους απίστους, αλλά προς τους πιστεύοντας..... Ώστε, αδελφοί, ζητείτε μετά ζήλου το προφητεύειν, και το λαλείν γλώσσας μη εμποδίζετε·

Εφεσ.1:13-14: «εις τον οποίον και σεις ηλίπισατε, ακούσαντες τον λόγον της αληθείας, το ευαγγέλιον της σωτηρίας σας, εις τον οποίον και πιστεύσαντες ΕΣΦΡΑΓΣΘΗΤΕ ΜΕ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ, όστις είναι ο αρραβών της κληρονομίας ημών, μέχρι της απολυτρώσεως του αποκτηθέντος λαού αυτού, εις έπαινον της δόξης αυτού.» **Το σφράγισμα διά του Αγίου Πνεύματος αφορά μόνον εκείνους που γλωσσολάλησαν;**

Εφεσ.4:11-13: «Και αυτός έδωκεν άλλους μεν αποστόλους, άλλους δε προφήτας, άλλους δε ευαγγελιστάς, άλλους δε ποιμένας και διδασκάλους, προς την τελειοποίησιν των αγίων, διά το έργον της διακονίας, διά την οικοδομήν του σώματος του Χριστού, εωσού καταστήσωμεν πάντες εις την ενότητα της πίστεως και της επιγνώσεως του Υιού του Θεού, εις άνδρα τέλειον, εις μέτρον ηλικίας του πληρώματος του Χριστού,»

Προσέξατε, παρακαλώ, ότι στην **1Κορ. 13 και 14**, ο απόστολος Παύλος ομιλεί περί της περιορισμένης χρησιμότητος του λαλείν γλώσσας και για τους περιορισμούς που θα πρέπει να τηρούν οι γλωσσολαλούντες μεσα στις συναθροίσεις.

Υπάρχουν δύο κατηγορίες ανθρώπων: α) Κοσμικοί άνθρωποι που είναι πνευματικώς νεκροί αμαρτωλοί και β) Αναγεννημένοι πιστοί. Με άλλα λόγια: Χαμένοι και ευρεθέντες! Επί πλέον, οι αναγεννημένοι πιστοί είναι είτε χριστιανοί-νήπια ή και σαρκικοί πιστοί είτε πνευματικώς ώριμοι πιστοί. Όλοι οι πιστοί είναι βαπτισμένοι σε ένα και το Αυτό Πνεύμα... Τί είναι εκείνο που κάνει ένα σαρκικό χριστιανό να περάσει από τη σαρκική κατάσταση στην πνευματική; Οι νήπιοι χριστιανοί ή και οι σαρκικοί χριστιανοί γίνονται πνευματικοί και ώριμοι υπό έναν όρον: **Εάν κάνουν την καλήν εκλογήν να ακολουθούν τον Χριστόν εξόλης καρδιάς, να πάρουν τον σταυρόν τους, να Τον ακολουθούν και να υπακούουν στις οδηγίες του Αγίου Πνεύματος. Μόνον σ'εκείνους που πειθαρχούν στον Θεόν (με ειλικρινή μετάνοια και πίστη και αγάπη ανυπόκριτο), ο Θεός δίδει το Άγιον Πνεύμα** (Πράξ.5:32). **Αυτή είναι η πραγματική πνευματικότητα!**

Μήπως το λαλείν γλώσσας, αυτή η φανέρωση του Πνεύματος, αποτελεί **εγγύηση της πνευματικότητας και ωριμότητας του πιστού;** Μήπως το γλωσσολαλείν κάμνει τον πιστόν σοφότερον, ώστε να είναι κατάλληλος για να την επιμέλεια της οικογενείας του και της τοπικής εκκλησίας του και του πλησίον του; Απολύτως όχι! Συνεπώς, συμφώνως προς την εν λόγω πεπλανημένη ερμηνεία, ο πιστός που δεν έχει το «Αρχικόν Σημείον ή την Απόδειξη» μπορεί να πηγαίνει στην εκκλησία, να γεμίζει τους μπάγκους της, να την ενισχύει οικονομικώς και να ακούει αλλά ποτέ δεν θα τύχει ίσης μεταχειρήσεως ! Αυτή η θέση ως ένα όρον «**εκ των ων ουκ άνευ**», τόσον για να γίνει κανείς μέλος ή να γίνει δεκτός μεταξύ των ηγετών της εκκλησίας, οδηγεί μοιραίως σε λάθη και αποτελεί **πολύ κακόν πρότυπον** «πνευματικότητας»!

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Όταν σταθούμε εμπρός στο θρόνο του Θεού, μήπως αυτή θα είναι η ερώτηση που θα μας τεθεί δηλαδή ΕΑΝ ΛΑΛΗΣΑΜΕ ΓΛΩΣΣΕΣ Η ΕΑΝ ΕΖΗΣΑΜΕ ΜΙΑ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΚΑΡΠΟΦΟΡΟ ΖΩΗ; «Εν τούτω δοξάζεται ο Πατήρ μου, εις το να φέρητε καρπόν πολύν· και ούτω θέλετε είσθαι μαθηταί μου.» (Ιωάν.15:8)

Είθε ο Θεός να μας βοηθήσει να κατανοήσουμε και να εφαρμόσουμε αυτές τις μεγάλες αλήθειες!

Εσφαλμένες διδασκαλίες, ερμηνείες, γνώμες και παραδόσεις (Μέρος Β)

1. Η λανθασμένη διδασκαλία ότι «δεν μπορούμε παρά να αμαρτάνουμε» επειδή:

- α) Είμαστε ανθρώπινα όντα με αδυναμίες, και
- β) Η δύναμη της αμαρτίας είναι πάντα παρούσα όσο ζούμε.

Πρόκειται για διδασκαλίες πολύ διαδεδομένες που έχουν καταστήσει τον Θεόν αδύναμον και ανίκανον να μας ελευθερώσει από τις αδυναμίες μας και από κάποιες αμαρτίες έμφυτες του χαρακτήρος μας όπως από το θυμό, τη λαιμαργία, την υπερηφανεία, τη φιλοχρηματία κ.λπ. Ζητούμε από τον Θεόν να μας συγχωρήσει αλλά φοβούμεθα – θα έλεγα μάλλον «πιστεύουμε» – ότι θα συνεχίσουμε να πέφτουμε στις ίδιες αμαρτίες. Δεν μπορούμε να διατηρήσουμε την πεποίθηση ότι ο Θεός **μπορεί να σώσει ΤΕΛΕΙΩΣ** εκείνους που προσέρχονται στον Θεόν δια του Ιησού Χριστού, που είναι πάντα ζων και μεσιτεύων υπέρ ημών (Εβρ.7:25) και ότι αυτός που μας καλεί Αυτός είναι **Εκείνος είναι που θα το εκτελέσει** (1Θεσ.5:24). Εξαιτίας της αδυναμίας μας να πιστεύσουμε σωστά, γίνεται **σύμφωνα με την απιστία μας!** Και κάτι άλλο: Ο φόβος ότι θα συνεχίσουμε να πέφτουμε στην ίδια αμαρτία είναι **λάθος και παγίδα**, οφειλόμενος στην **απιστία**. Φοβούμεθα ότι οι πειρασμοί μας είναι **πέραν των δυνάμεών μας...** Αυτό σημαίνει ότι δεν πιστεύουμε την υπόσχεση του Θεού, ότι «**Πειρασμός δεν σας κατέλαβεν ειμή ανθρώπινος· πιστός όμως είναι ο Θεός, όστις δεν θέλει σας αφήσει να πειρασθήτε υπέρ την δύναμίν σας, αλλά μετά του πειρασμού θέλει κάμει και την έκβασιν, ώστε να δύνασθε να υποφέρετε.**» (1Κορ.10:13). Έτσι, γίνεται **σύμφωνα με την απιστία μας**. Αυτό σημαίνει ότι όταν πέφτουμε στην αμαρτία **η ευθύνη είναι δική μας...**

Είναι γραμμένο ότι ο Θεός έχει θέσει στη διάθεσή μας **όλη την αναγκαία δύναμη για να υπερνικούμε τη δύναμη της αμαρτίας και τους πειρασμούς του διαβόλου** με τους οποίους προσπαθεί να μας κάνει να πέσουμε και να μας φυλακίσει στη σκλαβιά της αμαρτίας. Ο λόγος του Θεού μας διακηρύττει ότι δεν είμαστε πλέον **κάτω από τον νόμον του Μωυσέως αλλά κάτω από την οικονομίαν της χάριτος**. Και η χάρη που ο Θεός μας έχει δώσει είναι υπεράφθονη να μας βοηθήσει **να υπερνικούμε τη δύναμη της αμαρτίας**, δύναμη, ώστε να μην εκπληρούμε το θέλημα της σαρκός και των διαλογισμών μας, και να ανθιστάμεθα στους πειρασμούς και στις πονηριές του διαβόλου. Η Αγία Γραφή μας καλεί:

- α) **να πιστεύουμε κάθε λόγον Θεού και να Τον εμπιστευόμεθα χωρίς καμία εξαίρεση·**
- β) **να λογαριάζουμε τους εαυτούς μας νεκρούς ως προς την αμαρτία, αλλά ως ζώντας δια του Κυρίου Ιησού Χριστού** (Ρωμ.6:11), και
- γ) **να ενθυμούμεθα ότι έχουμε συσταυρωθεί με τον Χριστόν, ότι έχουμε συνταφεί μετά του Χριστού και ότι τώρα περπατούμε σε μία καινούργια ζωή.**

Πρέπει, επομένως, **να οπλιστούμε με την πεποίθηση ότι έχουμε σταματήσει να αμαρτάνουμε**, ώστε να ζήσουμε τον υπόλοιπον χρόνον της ζωής μας όχι σύμφωνα με το θέλημα του κόσμου ή της σαρκός αλλά σύμφωνα με το θέλημα του Θεού (1Πέτ.4:1-2). Η Γραφή μας καλεί να πιστεύουμε ότι ο **παλαιός μας άνθρωπος συνεσταυρώθη μετά του Χριστού, δια να καταργηθεί το σώμα της αμαρτίας, ώστε να μην είμεθα πλέον δούλοι της αμαρτίας** (Ρωμ.6:6) αλλά ότι **έχουμε απελευθερωθεί από την αμαρτία**. Υπάρχει ένας λόγος του Θεού που βγάζει «εκτός μάχης» αυτόν τον φόβο και αυτή τη ψευδή διδασκαλία: **«όθεν δύναται και να ΣΩΖΗ ΕΝΤΕΛΩΣ τους προσερχομένους εις τον Θεόν δι' αυτού, ζων πάντοτε διά να μεσιτεύση υπέρ αυτών.**» (Εβρ.7:25). Ο Ιησούς μπορεί να μας σώσει τελείως όχι μόνο στο μέλλον αλλά επίσης **τώρα** από τις αμαρτίες μας, τα πάθη μας και από τη δουλεία του Σατανά! Κάποια πρόσωπα διδάσκουν ότι, παρά το γεγονός ότι είμαστε

σταυρωμένοι, μπορούμε να κατεβαίνουμε από τον σταυρόν και να κάνουμε το δικό μας θέλημα! Ανοησία! Αυτή η ανοησία ισχύει για εκείνους που δεν πιστεύουν σε όσα λέγει η Γραφή ή και διότι δεν έχουν παραστήσει τους εαυτούς τους θυσίαν ζώσαν, αγίαν, ευάρεστον εις τον Θεόν, και δεν μεταμορφώνονται διά της ανακαινίσεως του νοός τους, ώστε να δοκιμάζουν τί είναι το θέλημα του Θεού, το αγαθόν και ευάρεστον και τέλειον (Ρωμ.12:1-2).

Έχουμε συναποθάνει με τον Κύριον, άπαξ διαπαντός διά την αμαρτίαν και είμαστε τώρα «εν Χριστώ» διά τον Θεόν: **«Μετά του Χριστού συνεσταυρώθη· ζω δε ουχί πλέον εγώ, αλλ' ο Χριστός ζη εν εμοί· καθ' ο δε τώρα ζω εν σαρκί, ζω εν τη πίστει του Υιού του Θεού, όστις με ηγάπησε και παρέδωκεν εαυτόν υπέρ εμού.»** (Γαλ.2:20). Και ειδικότερον, η Βίβλος μας καλεί να πιστεύουμε ότι η αγάπη μας για την αμαρτία έχει επίσης πεθάνει μέσα μας. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίον είναι γραμμένο ότι, **«Πας όστις εγεννήθη εκ του Θεού αμαρτίαν δεν πράττει, διότι σπέρμα αυτού μένει εν αυτό· και δεν δύναται να αμαρτάνη, διότι εγεννήθη εκ του Θεού.»** (1Ιωάν.3:9). Αυτή είναι η **κανονική εμπειρία ενός αληθινού Χριστιανού και κυρίως ενός αληθινού εργάτη του Θεού!**

Όσον βέβαιον και αναμφισβήτητον είναι ότι ο Χριστός απέθανε στο σταυρό και ότι ετάφη και ότι ανέστη από τους νεκρούς, είναι εξίσου βέβαιον και αναμφισβήτητον, σύμφωνα με τις Γραφές, ότι:

- **«τούτο γινώσκοντες, ότι ο παλαιός ημών άνθρωπος συνεσταυρώθη, διά να καταργηθή το σώμα της αμαρτίας, ώστε να μη ήμεθα πλέον δούλοι της αμαρτίας· διότι ο αποθανών ηλευθερώθη από της αμαρτίας. Εάν δε απεθάνομεν μετά του Χριστού, πιστεύομεν ότι και θέλομεν συζήσει μετ' αυτού, γινώσκοντες ότι ο Χριστός αναστάς εκ νεκρών δεν αποθνήσκει πλέον, θάνατος αυτόν δεν κυριεύει πλέον. Διότι καθ' ο απέθανεν, απέθανεν άπαξ διά την αμαρτίαν, αλλά καθ' ο ζη, ζη εις τον Θεόν. Ούτω και σεις φρονείτε εαυτούς ότι είσθε νεκροί μεν κατά την αμαρτίαν, ζώντες δε εις τον Θεόν διά Ιησού Χριστού του Κυρίου ημών.» (Ρωμ6:6-11). Δεν είμαι πλέον σκλάβος της αμαρτίας αλλά το Πνεύμα του Θεού με έχει ελευθερώσει και συνεχίζει να με ελευθερώνει από το νόμο της αμαρτίας και του θάνατου. Επιπλέον, είναι βέβαιο και αναμφισβήτητο ότι:**
- Οι αμαρτίες μου έχουν συγχωρηθεί, ότι ο Θεός με εδικαίωσε και ότι με έχει σώσει. **«Νομικός»**, είμαι δεδικαιωμένος. **Δεν είναι τώρα λοιπόν ουδεμία κατάκρισις εις τους εν Χριστώ Ιησού, τους μη περιπατούντας κατά την σάρκα, αλλά κατά το πνεύμα!** (Ρωμ.8:1).

Ποιός είναι ο παλαιός μου άνθρωπος παρά οι αμαρτωλές τάσεις μου και η εξουσία τους επάνω μου; Είναι αληθές ότι η δύναμη της συνηθείας της αμαρτίας υπάρχει, δηλαδή η έλξη της αμαρτίας που προέρχεται από τις φυσικές μας επιθυμίες είναι ισχυρή και οι πειρασμοί του διαβόλου υπάρχουν και μπορούν να είναι πολλοί και ισχυροί. Παρόλα αυτά, είναι, επίσης, αληθές ότι ο **πραγματικός πιστός δεν ευαρεστείται στην αμαρτία**: αντίθετα, **η αμαρτία τον κάνει να υποφέρει και δεν μπορεί να την αντέξει**. Και ειδικά, είναι αληθές όταν η δύναμη της αναστάσεως και η εξουσία του αίματος του Ιησού είναι πάντα στη διάθεσή του! Ιδού ο λόγος για τον οποίον είναι γραμμένο στο βιβλίο της Αποκαλύψεως 12:11: **«Και αυτοί ενίκησαν αυτόν διά το αίμα του Αρνίου και διά τον λόγον της μαρτυρίας αυτών, και δεν ηγάπησαν την ψυχήν αυτών μέχρι θανάτου.»** Όπου η αμαρτία επερίσσευσε, η χάρη υπερεπερίσσευσε (Ρωμ.5:20). **«Διότι η αμαρτία δεν θέλει σας κυριεύσει· επειδή δεν είσθε υπό νόμον, αλλ' υπό χάριν.»** (Ρωμ.6:14). Επιπλέον, είναι αληθές ότι το το Πνεύμα του Θεού κατοικεί μέσα στον αληθινόν πιστόν, ικετεύει διά στεναγμών αλαλήτων· Αυτό κατοικεί μέσα του· εν Αυτό συνικοδομείται ο πιστός εις κατοικητήριον του Θεού δια του Πνεύματος (Εφε.2:22), και του δίνει δύναμη κατά της

αμαρτίας. Δεν είναι πλέον δούλος της αμαρτίας και της τυραννίας της. Γι αυτό ο απόστολος Ιωάννης λέγει: «...ας μη σας πλανά μηδείς· Πας όστις εγεννήθη εκ του Θεού αμαρτίαν δεν πράττει, διότι σπέρμα αυτού μένει εν αυτό· και δεν δύναται να αμαρτάνη, διότι εγεννήθη εκ του Θεού. Εν τούτω γνωρίζονται τα τέκνα του Θεού και τα τέκνα του διαβόλου. Πας όστις δεν πράττει δικαιοσύνην δεν είναι εκ του Θεού, ουδέ όστις δεν αγαπά τον αδελφόν αυτού.» (1Ιωάν.3:7-10).

Ο απόστολος Παύλος προέτρεπε τους πιστούς να γίνουν μιμητές του. Εάν ο Παύλος ζούσε υπό το κράτος του «...εκείνο το οποίον θέλω τούτο δεν πράττω, αλλ' εκείνο το οποίον μισώ τούτο πράττω» (Ρωμ.7:15) ή με άλλα λόγια: «θέλω να κάνω το αγαθό αλλά κάνω εκείνο που μισώ», ή όπως είναι γραμμένο «Ταλαίπωρος άνθρωπος εγώ· τις θέλει με ελευθερώσει από του σώματος του θανάτου τούτου;» (Ρωμ.7:24), δεν θα είχε κάνει ποτέ όλες αυτές τις προτροπές του. Αντιθέτως, προέτρεπε τους πιστούς να ενθουμούνται ότι ευχαριστούσε τον Θεόν διά του Ιησού Χριστού του Κυρίου μας! ... (εδ.25). Αλλού έγγραψε: «Διότι ο νόμος του Πνεύματος της ζωής εν Χριστώ Ιησού με ηλευθέρωσεν από του νόμου της αμαρτίας και του θανάτου.» (Ρωμ.8:2). Επιπλέον, τους καλούσε να μιμηθούν τη συμπεριφορά του, όπως την είχε περιγράψει μέσα στις επιστολές προς τους Κορινθίους και αλλού, λέγοντάς τους: «τα πάντα δύναμαι διά του ενδυναμούντός με Χριστού.» (Φιλιπ.4:13). Επιπλέον, διεκήρυττε: «μη δίδοντες μηδέν πρόσκομμα κατ' ουδέν, διά να μη προσαφθή μώμος εις την διακονίαν, αλλά εν παντί συνιστώντες εαυτούς ως υπηρέται Θεού, εν υπομονή πολλή, εν θλίψεσιν, εν ανάγκαις, εν στενοχωρίαίς, εν ραβδισμοίς, εν φυλακαίς, εν ακαταστασίαις, εν κόποις, εν αγρυπνίαίς, εν νηστείαίς, εν καθαρότητι, εν γνώσει, εν μακροθυμία, εν χρηστότητι, εν Πνεύματι Αγίω, εν αγάπη ανυποκρίτω, εν λόγω αληθείας, εν δυνάμει Θεού, διά των όπλων της δικαιοσύνης των δεξιών και αριστερών, διά δόξης και ατιμίας, διά δυσφημίας και ευφημίας, ως πλάνοι όμως αληθείς, ως αγνοούμενοι αλλά καλώς γνωριζόμενοι, ως αποθνήσκοντες αλλ ιδού, ζώμεν, ως παιδευόμενοι αλλά μη θανατούμενοι,» (2Κορ.6:3-9).

Είθε το όνομα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού να δοξάζεται! Αμήν!

Η αδυναμία μας να πιστεύσουμε και να ζήσουμε μιά τέτοια αγία ζωή μας οδηγεί στο να υιοθετήσουμε μιά άλλη πλάνη, δηλαδή τη:

2. Τη λανθασμένη διδασκαλία ότι είναι «απαραίτητο να αφιερώνασθε καθημερινά»:

Εξαιτίας ενός προβλήματος απιστίας ή ψευδούς διδασκαλίας, πολλοί Χριστιανοί πιστεύουν ότι είναι απαραίτητο να αφιερώνονται ή να παραχωρούνται στον Θεόν κάθε ημέρα. Ας σταθούμε και ας σκεφθούμε: Προσφέρομε τον εαυτόν μας στον Θεόν θυσίαν ζώσαν στο βωμό του Θεού σήμερα: την επομένη ημέρα «θα ξαναπροσφέρομε τον εαυτόν μας», θα παραχωρήσουμε τον εαυτόν μας σ'Αυτόν πάλιν, είτε διότι πέσαμε σε κάποια αμαρτία είτε διότι είμαστε υπερβολικά ζηλωτές. Τότε το ακόλουθο ερώτημα εγείρεται: Εφόσον έχομε θέσει και έχομε αφήσει «την προσφοράν μας» - δηλαδή τους εαυτούς μας – στο βωμό του Θεού γθες, ως ολοκαύτωμα ή ως θυσία ζώσα, τότε πώς η θυσία μας ή η προσφορά μας είναι ακόμη στα χέρια μας σήμερα; Ο Θεός μας έδέχθη εχθές ή όχι; Η μόνη περίπτωση να μη δεχθεί ο Θεός εκείνο που βάλαμε στα χέρια Του είναι αν δεν είμαστε ειλικρινείς! Η αδυναμία της σαρκός και το βάδισμά μας δια της «όψεως» μας κάνουν να πέφτουμε από την θέση της πίστεως.

Εκείνοι που θεωρούν ότι είναι απαραίτητον να αφιερώνασθε στον Θεόν κάθε ημέρα ισχυρίζονται ότι είναι φυσικόν ο άνθρωπος να αφιερώνεται όλες ημέρες στον Θεόν· λέγουν ότι δεν υπάρχει τίποτε κακό σ'αυτήν την καθημερινή αφιέρωση ή την παραχώρηση· πρόκειται απλώς για μιά ανανέωση! Χρησιμοποιούν αυτό το επιχειρήμα επειδή είναι

γραμμένο στη Βίβλο ότι πρέπει να σηκώνουμε τον σταυρόν μας «καθ'ημέραν» και να ακολουθούμε τον Ιησούν Χριστόν. Αυτή η θέση, όπως αυτοί την εννοούν, είναι πολύ ανακριβής. Είναι πολύ ανακριβής επειδή εκείνο που κάνει ο πιστός μπορεί να συγκριθεί με μια συμφωνία ή μια σύμβαση υπογεγραμμένη μεταξύ του ανθρώπου και του Θεού, δηλαδή ότι ο πιστός θα Τον ακολουθήσει πιστώσ. Μπορεί, επίσης, να συγκριθεί με κάποιον που εγγράφεται στο πανεπιστήμιο. Επαναλαμβάνω: Αυτή η διδασκαλία είναι πολύ ανακριβής επειδή:

- Συγγέουν την εκτέλεση «της συμβάσεώς τους» ή «της συμφωνίας τους» με το Θεό – καλέστε την όπως θέλετε – με τη μονογράφιση ή την υπογραφή αυτής της συμφωνίας ή της συμβάσεως κάθε ημέρα! Ή
- Συγγέουν την πιστή και επιμελή παρουσία τους στα μαθήματα του πανεπιστημίου, στο οποίον έχουν εγγραφεί, με την εγγραφή τους στο πανεπιστήμιο. Δεν ξαναεγγράφεται κανείς στο πανεπιστήμιο κάθε ημέρα! Το μόνο πράγμα που μπορεί να λαμβάνει χώραν είναι να είναι περισσότερο ή λιγότερον επιμελής στα καθήκοντά του... Αυτός που αποφάσισε μια ημέρα να γίνει ιεραπόστολος ή πάστορας ή ιερέας δεν παίρνει την ίδια απόφαση κάθε μέρα. Την έχει πάρει άπαξ και διαπαντός.

Είναι αληθές ότι πρέπει να λαμβάνουμε τον σταυρόν μας «καθ'ημέραν» και να ακολουθούμε τον Κύριον αλλά δεν είναι αληθές ότι πρέπει να παίρνουμε την ίδια απόφαση όλες τις ημέρες. Τι θα συμβεί εάν ξεχάσουμε ή/και εάν παραμελήσουμε μια ημέρα να ανανεώσουμε την απόφαση της αφιερώσεώς μας στον Θεόν μας; Από τη στιγμή που έχουμε πάρει την απόφαση και έχουμε δηλώσει αυτήν την απόφαση στον Χριστόν, **ΠΑΝ 'ΟΤΙ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΤΗΡΟΥΜΕ ΑΠΛΩΣ την ΥΠΟΣΧΕΣΗ ΜΑΣ.** Εάν υποσχεθήκατε την ημέρα του γάμου σας να είστε πιστός στη σύζυγό σας όλες ημέρες της ζωής σας, επαναλαμβάνετε την ίδια υπόσχεση όλες ημέρες; Εάν επαναλαμβάνετε την υπόσχεσή σας κάθε μέρα, στο τέλος θα σας υποψιαστεί ότι υπάρχει κάτι κακό! Επαναλαμβάνετε την υπόσχεσή σας προς αυτήν επαναλαμβάνοντας επίσης την τελετή του γάμου;

Ας μη πλανώμεθα. Ο άνθρωπος εκείνος που ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΠΑΡΕΙ την ΚΑΤΑΛΛΗΛΗ ΑΠΟΦΑΣΗ να ακολουθήσει τον Ιησούν Χριστόν ειλικρινά, αργά ή γρήγορα θα γίνει θύμα του λάθους του και θα νομίσει ότι εξαιτίας διαπραχθείσης αμαρτίας, είναι υποχρεωμένος να ανανεώσει «τη σύμβασή του» με τον Θεόν. *Το μόνο πράγμα που χρειάζεται είναι να συνεχίσει επιμελώς και ΕΙΛΙΚΡΙΝΩΣ, ανεξάρτητα από τα προβλήματά του και τις δυσκολίες του, να τηρήσει σταθερά ό,τι υποσχέθηκε στον Θεόν. Ο Κύριος που γνωρίζει την καρδιά του ανθρώπου, δεν θα δεχθεί ποτέ την ευθύνη να τον βοηθήσει να τηρήσει την υπόσχεσή του εάν αυτός ο άνθρωπος δεν είναι ειλικρινής στην πρόθεσή του να τηρήσει την υπόσχεσή του και να σεβαστεί τη συμφωνία του με τον Θεόν! Αντίθετα, ο Θεός είναι έτοιμος να αναλάβει όλην την ευθύνη για τη ζωή του ανθρώπου που θέλησε ειλικρινά να εμπιστευθεί τη ζωή του σ'Αυτόν! Ο Θεός δεν δέχεται να δώσει το Άγιον Πνεύμα Του και τη δύναμή Του κατά της αμαρτίας σε ανθρώπους που δεν θα είναι πιστοί και που θα γίνονται σύμμαχοι τη μία ημέρα με την αμαρτία και τον διάβολον και την άλλη ημέρα θα προσπαθούν να κολακεύσουν τον Θεόν!*

Ο Θεός μας φανερώνει από καιρού εις καιρόν μιά αμαρτία ή μιά αδυναμία για την οποία δεν είμασταν ενήμεροι, ώστε να καθαρισθούμε. Δυστυχώς, είμαστε **σκληροτράχηλοι.** Ο Θεός υποχρεώνεται να μας οδηγήσει επανειλημμένως στο ίδιο αδύνατο σημείο της ύπαρξής μας, ώστε να βαρεθούμε τους εαυτούς μας και να ζητήσουμε εκ βάθους καρδιάς την απελευθέρωσή μας: «**Ούτω λέγει Κύριος, ο Λυτρωτής σου, ο Άγιος του Ισραήλ· Εγώ είμαι Κύριος ο Θεός σου, ο διδάσκων σε διά την ωφέλειάν σου, ο οδηγών σε διά της**

οδού δι' ης έπρεπε να υπάγης. Είθε να ήκουες τα προστάγματά μου τότε η ειρήνη σου ήθελεν είσθαι ως ποταμός και η δικαιοσύνη σου ως κύματα θαλάσσης.» (Ησα.48:17).

Ένα άλλο πρόβλημα πολλών πιστών είναι ότι υπάρχει στο πνεύμα τους:

3. Η σύγχυση μεταξύ «νικηφόρου ζωής» και «τελειότητας χωρίς αμαρτία»

Υπάρχει δυστυχώς η λανθασμένη εντύπωση ότι εκείνοι που κηρύττουν «τη νικηφόρο ζωή», δηλαδή ότι είναι δυνατόν να απελευθερωθείς από τη «σάρκα», τις κακές συνήθειες, τα πάθη και τις αμαρτωλές επιθυμίες, ότι διδάσκουν την πεπλανημένη διδασκαλία περί «αναμαρτήτου τελειότητας». Η αλήθεια του Θεού, εντούτοις, παραμένει: Η αλήθεια είναι ότι «τελειότης χωρίς αμαρτία» δεν υπάρχει αλλά ότι η νικηφόρος ζωή είναι δυνατή και ότι απαιτείται. Είναι εντολή για τον πιστόν! Και εάν είναι εντολή κατά τον λόγον του Θεού, τότε είναι δυνατή. Ο Θεός μπορεί να σώσει εντελώς! Είναι γραμμένο: «όθεν δύναται και να σώζη εντελώς τους προσερχομένους εις τον Θεόν δι' αυτού, ζων πάντοτε διά να μεσιτεύση υπέρ αυτών.» (Εβρ.7:25). Ο λόγος του Θεού λέγει ΕΑΝ ΤΙΣ ΑΜΑΡΤΗΣΗ, εάν τις πέσει (1Ιωάν.2:1). Ζωή «σήκω-πέσε, σήκω-πέσε» δεν είναι κανονική χριστιανική ζωή! Ιδού πώς ο Παύλος περιγράφει την κανονική ζωή: «Διά τούτο αφήσαντες την αρχικήν διδασκαλίαν του Χριστού, ΑΣ ΦΕΡΩΜΕΘΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΤΕΛΕΙΟΤΗΤΑ, χωρίς να βάλλωμεν εκ νέου θεμέλιον μετανοίας από νεκρών έργων και πίστεως εις Θεόν,» (Εβρ.6:1). Εκείνο που μετρά δεν είναι εάν χάσουμε μια μάχη αλλά εάν είμαστε αποφασισμένοι να κερδίσουμε τον πόλεμο! «Και θέλεις ειπέ προς αυτούς, Ούτω λέγει Κύριος· Εάν τις πέση, δεν σηκώνεται; εάν τις εκκλίνη, δεν θέλει επιστρέψει;» (Ιερ.8:4) Μήπως είναι κανονική χριστιανική ζωή να είσαι δούλος, παραδείγματος χάριν, του θυμού κατά τη διάρκεια είκοσι ετών ή των ψεμάτων ή της λαιμαργίας ή της υποκρισίας, ή, ή; Η Βίβλος δηλώνει: «Όσοι δε είναι του Χριστού εσταύρωσαν την σάρκα ομού με τα πάθη και τας επιθυμίας.» (Γαλ.5:24). Λέγει επίσης: «Πας όστις εγεννήθη εκ του Θεού αμαρτίαν δεν πράττει, διότι σπέρμα αυτού μένει εν αυτό· και δεν δύναται να αμαρτάνη, διότι εγεννήθη εκ του Θεού.» (1Ιωάν.3:9). Δεν μπορεί κανείς να έχει νικηφόρο ζωή παρά εάν απαλλαγεί από το φορτίο της αμαρτίας και δεν έχεις πάρει την απόφαση να σηκώσεις τον σταυρόν σου και να ακολουθήσεις πιστά τον Χριστόν! Δεν μπορείς να τρέξεις σε αγώνα δρόμου με παλτό. Η αμαρτία είναι ο εχθρός της πίστεως.

Δεν επιτρέπεται να έχει κάποιος το όνομα ή την ετικέτα του χριστιανού αλλά όχι και τη φύση του χριστιανού, δεδομένου ότι του έχουν δωθεί αι μέγιστα και τίμια επαγγελίαι, για να γείνει κοινωνός θείας φύσεως, αποφυγών 'την εν τω κόσμω υπάρχουσαν διά της επιθυμίας διαφθοράν' (2Πέτ.1:4). Ο πραγματικός χριστιανός είναι «νέον κτίσμα» τα αρχαία παρήλθον, ιδού, τα πάντα έγιναν νέα (2Κορ.5:17). Ο Θεός εδήλωσε ότι «... αυτή είναι η διαθήκη, την οποίαν θέλω κάμει προς τον οίκον του Ισραήλ μετά τας ημέρας εκείνας, λέγει Κύριος· Θέλω δώσει τους νόμους μου εις την διάνοιαν αυτών, και θέλω γράψει αυτούς επί της καρδίας αυτών, και θέλω είσθαι εις αυτούς Θεός, και αυτοί θέλουσιν είσθαι εις εμέ λαός.» (Εβρ.8:10 και Ιεζκ.36:26). Ο Θεός απαιτεί από κάθε χριστιανόν να ζητά «... ειρήνην μετά πάντων, και τον αγιασμόν, χωρίς του οποίου ουδείς θέλει ιδεί τον Κύριον» (Εβρ.12:14). Δεν επιτρέπεται στον χριστιανόν να Τον πλησιάζει με το στόμα του και να Τον τιμά με τα χείλη του, η δε καρδιά του να απέχει μακράν απ'Αυτού και να Τον σέβεται ματαίως, διδάσκων διδασκαλίες, εντάλματα ανθρώπων (Ματ.15:8-9)

Του έχει δώσει ένδοξο σκοπό και προορισμό (Εφ.2:6-7 και 1Ιωάν.3:1-2). Ο Θεός τον προώρισε να γίνει σύμμορφος της εικόνας του Υιού αυτού Ιησού Χριστού (Ρωμ.8:29). Δεν επιτρέπεται λοιπόν να δυσφημεί τον Σωτήρα του με την αμαρτωλή ή επιπόλαια ζωή του...

Η αδυναμία μας να ανταποκριθούμε στις απαιτήσεις του λόγου του Θεού οφείλεται εν μέρει και στη:

4. Σύγχυση ανάμεσα στις εκφράσεις «έχω αμαρτία» και «διαπράττω αμαρτία»

Πολλοί είναι εκείνοι που συγχέουν τις εκφράσεις «έχω αμαρτία» (1Ιωάν.1:8) και «διαπράττω αμαρτία» (1Ιωάν.3:9). Είναι γραμμένο: «Εάν είπωμεν ότι αμαρτίαν δεν έχομεν, εαυτούς πλανώμεν και η αλήθεια δεν είναι εν ημίν.» (1Ιωάν.1:8). Έχω αμαρτία σημαίνει ότι υπάρχει αμαρτία μέσα στη ζωή μου αλλά την οποία δεν έχω συνειδητοποιήσει αλλά ότι ο Θεός μου τη φανερώνει μέσα από διάφορες δοκιμασίες και πειρασμούς καθώς βαδίζω ενώπιον Αυτού μέσα στο φως. Όταν διαπιστώσω την ύπαρξη κάποιας αμαρτίας ή κάποιου ελαττώματος κ.λπ., ο Θεός με καλεί να την μισήσω και να την απορρίψω. Να μη αθυμώ από τον έλεγχόν του αλλά να αγαπώ τόν έλεγγό Του διότι αυτός είναι ο μόνος τρόπος να καθαρίζομαι και να προοδεύω (Παρ.3:11). Αμαρτάνω, στην πραγματικότητα, σημαίνει ότι εκτελώ αμαρτία που ήδη γνωρίζω! Ο Θεός θα δώσει τις ευλογίες Του μόνον σε εκείνους που έχουν αποφασίσει να καθαρισθούν από κάθε γνωστή αμαρτία της ζωής μας. «Ο προσφέρων θυσίαν αινέσεως, ούτος με δοξάζει· και εις τον ευθετούντα την οδόν αυτού θέλω δείξει την σωτηρίαν του Θεού.» (Ψαλ.50:23). Ας το κάμω σαφέστερον: Η Βίβλος λέει ότι «...και αφροσύνη είναι εν τη καρδία αυτών ενόσω ζώσι, και μετά ταύτα υπάγουσι προς τους νεκρούς...» (Εκκλ.9:3) και ότι «...δεν υπάρχει άνθρωπος δίκαιος επί της γης, όστις να πράττη το καλόν και να μη αμαρτάνη.» (Εκκλ.7:20). Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίον ο Θεός μας αγιάζει ... Έχουμε πολλά «σκουριά» από την οποίαν καθαριζόμαστε συνεχώς. Ο Θεός, κατά τη διάρκεια όλης της ζωής μας, μας δείχνει αχρεία πράγματα που υπάρχουν κρυμμένα μέσα στη πεσμένη φύση μας, τα οποία πρέπει να απορριφθούν ευθύς ως τα αντιληφθούμε.

Συμπέρασμα: Τελειότης χωρίς αμαρτία δεν υπάρχει αλλά γνήσια νικηφόρος ζωή υπάρχει και αποτελεί εντολή. Αυτό το είδος της ζωής είναι η κανονική χριστιανική ζωή. Η νικηφόρος ζωή δίδεται μόνον σ'εκείνους που είναι ευθείς την καρδία, σ'εκείνους που αγαπούν τον Χριστόν εξ όλης καρδιάς, σ'εκείνους που Τον εμπιστεύονται κατά πάντα και που πήραν την απόφαση να σηκώσουν τον σταυρόν τους και να Τον ακολουθούν. «Ουδέν όπλον κατασκευασθέν εναντίον σου θέλει ευοδωθή· και πάσαν γλώσσαν, ήτις ήθελε κινηθή κατά σου, θέλεις νικήσει εν τη κρίσει. Αύτη είναι η κληρονομία των δούλων του Κυρίου· και η δικαιοσύνη αυτών είναι εξ εμού, λέγει ο Κύριος.» (Ησα.54:17). Έτσι η σατανική δικαιολογία που λέει ότι είμαστε αδύνατα ανθρώπινα όντα και ότι είναι φυσικόν να έχουμε μια ζωή «σήκω-πέσε, σήκω-πέσε» **θα πρέπει αμέσως και εντελώς να απορριφθεί.**

Κεφάλαιον 8^{ον} (050 – GR)

Εσφαλμένες διδασκαλίες, ερμηνείες, γνώμες και παραδόσεις (Μέρος Γ)

1. Η παθητική ή ηττοπαθής θέση του ανθρώπου: «Δεν έχω πίστη»

Πολλοί Χριστιανοί λένουν, «δυστυχώς, δεν έχω πίστη» ή «είμαι ολιγόπιστος». Δεν έχουν πίστη δηλ. εμπιστοσύνη, ΟΚ, αλλά σε ποιόν; Στον Θεόν; Δεν έχουν εμπιστοσύνη στον Θεόν; Ποιά λόγια του Κυρίου μας Ιησού Χριστού δεν είναι αληθή και δεν είναι άξια της εμπιστοσύνης μας, ώστε να μη γίνουν αποδεκτά; Εάν κάποιος θέλει να πιστεύσει, μπορεί να μάθει να πιστεύει. Η πίστη βασίζεται σε βεβαία και ασφαλή γνώση. Η Βίβλος λέγει, επίσης, ότι ο άνθρωπος μπορεί να μάθει να φοβάται τον Θεόν (Δευτ.4:10· 14:23· 17:19· 31:13) και να ενεργεί αναλόγως.

Ήμουν άνθρωπος που έζησα χωρίς Θεόν αλλά μια ημέρα είπα στον εαυτόν μου: Εάν αυτά που λέγει η Βίβλος είναι αληθή και υπάρχει αιώνια ζωή και αιώνια καταδίκη, πού είσαι Γιάννη και πού κατευθύνεσαι; Ερεύνησα και βρήκα την αλήθεια. Διεπίστωσα ότι όλοι οι προφητικοί λόγοι κατά τη διάρκεια ένδεκα αιώνων πριν από τον Ιησούν Χριστόν εξεπληρώθησαν στη ζωή του Ιησού και στη ζωή του λαού του Ισραήλ. Τα επιχειρήματα του Θεού και κυρίως οι προφητείες και η εκπλήρωσή τους μ'έπεισαν και έμαθα να πιστεύω στους λόγους Του και να έχω εμπιστοσύνη στο χαρακτήρα του. Επιμένω: ΕΧΩ ΜΑΘΕΙ ΝΑ ΠΙΣΤΕΥΩ ΚΑΙ ΝΑ ΕΝΑΡΜΟΝΙΖΟΜΑΙ ΠΡΟΣ Ο,ΤΙ ΠΙΣΤΕΥΩ!

Ας ημειώσουμε εδώ, σ'αυτό το σημείο, ότι η πίστη μπορεί να αυξηθεί: «και δεν καυχώμεθα εις τα άμετρα εις ξένους κόπους, αλλ' έχομεν ελπίδα, ότι αυξανομένης της πίστεώς σας, θέλομεν μεγαλυνθή εις εσάς εκ περισσού κατά τον κανόνα ημών,» (2Κορ.10:15). Ακριβώς όπως η γνώση αυξάνει, έτσι και η πίστη μπορεί να αυξηθεί ως προς το θέλημα και τις υποσχέσεις του Θεού. Ναι, διότι η πίστη είναι βεβαία και αναμφισβήτητη γνώση. Το πρόβλημα είναι ότι δεν ενδιαφερόμαστε επαρκώς να γνωρίσουμε την αλήθεια και να διακρίνουμε το θέλημα του Θεού! Τουναντίον, ενδιαφερόμαστε εξαιρετικά για το πώς θα αντιμετωπίσουμε τα οικονομικά προβλήματά μας. Ο νεοαναγεννημένος Χριστιανός πιστεύει κατά το μέτρον της γνώσεώς του, δηλαδή ότι οι αμαρτίες του έχουν συγχωρηθεί και ότι είναι τώρα υιοθετημένο παιδί του Θεού χάριη στη θυσία του Μονογενούς Υιού του Θεού, του Κυρίου Ιησού Χριστού. Ξεύρει ότι υπάρχει μιά Διαθήκη γι'αυτόν. Ο ώριμος Χριστιανός έχει μελετήσει τις διατάξεις της Διαθήκης, γνωρίζει τα καθήκοντά του και τα προνόμια που προκύπτουν από την υιοθέτησή του εκ μέρους του Θεού και που καλείται να πιστεύει.

2. Ανακριβείς ιδέες σχετικά με τη μεγάλη πίστη

Πολλοί είναι οι Χριστιανοί – κυρίως στις ημέρες μας – που ζητούν «μεγάλη πίστη» κατ'αόριστον τρόπον, χωρίς όμως να έχουν την πρόθεση να τη χρησιμοποιήσουν για συγκεκριμένο σκοπό και με συγκεκριμένον τρόπον. Εάν δεν την αποκτήσουν, εκφράζουν την λύπην τους και... έμμεσα, κατηγορούν τον Θεόν... Ας βάλουμε σε τάξη ορισμένα πράγματα: Μερικοί Χριστιανοί ενδιαφέρονται, πραγματικά, να γίνουν ικανοί, όταν ο Θεός τους εμπιστευθεί τη δωρεά (το χάρισμα) της πίστεως που εκτελεί θαύματα και κατορθώματα, να τη χρησιμοποιήσουν για τη δόξα του Θεού και για την πρόοδο της εκκλησίας. Υπάρχουν, εντούτοις, άλλοι που επιθυμούν αυτό τό χάρισμα για την προσωπική τους προβολή μέσα στην εκκλησία ή και για να κερδίζουν χρήματα... Ενθυμείσθε την περίπτωση του Σίμωνος του μάγου στις Πράξεις των Αποστόλων 8:9-24;

Είναι αληθές ότι η μεγάλη πίστη είναι χάρισμα Θεού. Ο Θεός, εντούτοις, την δίδει σ'εκείνους που ΕΚΕΙΝΟΣ θέλει. Δεν ισχύει, όμως, τούτο όταν μιλάμε για την κοινή πίστη, την απλή πίστη, η οποία δίνεται, επίσης, από τον Θεόν, εάν βεβαίως, οι ενδιαφερόμενοι έχουν την καλή θέληση να υπακούσουν στην αλήθεια και να μετανοήσουν... Αρκεί να αναφερθούμε σε τρία εδάφια για να κατανοήσουμε αυτό το σημείο τεράστιας σημασίας σχετικά με την απλή ή κοινή πίστη:

- Ιωάν.6:47: «Αληθώς αληθώς, σας λέγω, Ο πιστεύων εις εμέ έχει ζωήν αιώνιον.»
- Μάρκ.11:24: «Διά τούτο σας λέγω, Πάντα όσα προσευχόμενοι ζητείτε, πιστεύετε ότι λαμβάνετε, και θέλει γείνει εις εσάς.», και,
- Ιωάν.1:9: «Εάν ομολογώμεν τας αμαρτίας ημών, είναι πιστός και δίκαιος, ώστε να συγχωρήση εις ημάς τας αμαρτίας και καθάριση ημάς από πάσης αδικίας.»

Αυτή η πίστη αναφέρεται στην πράξη με την οποία ο πιστός – υπακούοντας στην αλήθεια του Θεού – δέχεται τον Χριστόν ως Σωτήρα του, λαμβάνει τη συγχώρηση των αμαρτιών του και την απελευθέρωσή του από τη δύναμη της αμαρτίας και από τη δουλεία του στον Σατανά. Αυτή η πίστη είναι διαθέσιμη σε όλους.

Η πίστη χάρισμα δίδεται μόνον σ'εκείνους που το Άγιον Πνεύμα θέλει, στα πλαίσια του κυριαρχικού Του δικαιώματος, για την οικοδομή της εκκλησίας. Αυτή η πίστη αναφέρεται μεταξύ των χαρισμάτων του Αγίου Πνεύματος στην 1Κορ.12:9-10. Είναι πίστη που κάνει κατορθώματα ξεπερνώντας ανθρωπίνως αξεπέραστα εμπόδια. Είθε όλοι να είχαμε τη μεγάλη πίστη αλλά εκείνο που έχει σημασία, πάνω απ'όλα, είναι να έχουμε την απλή πίστη, την κοινή πίστη, στον ΜΕΓΑΛΟΝ ΘΕΟΝ. Συμπεραίνουμε, λοιπόν, ότι υπάρχει, αφενός, η κοινή πίστη, η απλή, προσιτή σε όλους πίστη που ικανώνει τον άνθρωπον να μπορεί να λάβει την σωτηρία του και την αναγκαία δύναμη του Αγίου Πνεύματος για να ζήσει μια αγία ζωή πλήρη δυνάμεως και πνευματικής παρηγορίας και η μεγάλη χαρισματική πίστη που εκτελεί θαύματα.

3. Ανακριβείς ιδέες σχετικά με την αύξηση της πίστεως

Ας επιστρέψουμε στο σημείο της αυξήσεως της πίστεως που έχουμε ήδη αναφέρει. Είναι δυνατόν να ιδεί κανείς την πίστη μας να αυξάνει;

- **Η πρώτη απάντηση** είναι ότι δεν μπορεί να υπάρξει καμία αύξηση της πίστεως στον Θεόν εάν η πίστη δεν υπάρχει. Ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός δεν θα μπορούσε να έχει, μεταξύ των άλλων τίτλων Του, τον τίτλο του αργηγού και τελειωτού της πίστεως εάν δεν υπήρχε δυνατότητα να ιδεί την πίστη να αυξάνει και να τελειοποιείται... (Εβρ.12:2)
- **Η δεύτερη απάντηση** είναι ότι δεν θα μπορούσε να υπάρξει θέμα προφητείας «κατά την αναλογίαν της πίστεως» ή «σύμφωνα με το μέτρον της πίστεως» (Ρωμ.12:6, 3) εάν δεν υπήρχε δυνατότητα αυξήσεώς της. Μήπως ο Κύριός μας θα κατηγορούσε ορισμένους ανθρώπους «ολιγοπίστους» εάν δεν ήταν υπεύθυνοι για την «ολίγην πίστη τους»; Και θα επαινούσε άλλους ανθρώπους για τη μεγάλη τους πίστη; Έτσι, είναι βέβαιον και ασφαλές ότι είναι δυνατόν να αυξηθεί η πίστη ή, το αντίθετο, η πίστη να εκλείψει (Λουκ.22:32). Δεν θα πρέπει ποτέ να αφήσουμε να διαλάθει του πνεύματός μας ότι υπάρχουν άνθρωποι οι οποίοι εναυάγησαν εις την πίστιν επειδή απέβαλαν την αγαθή συνείδησιν (1Τιμ.1:19) ή επειδή δεν έχουν το μυστήριον της πίστεως μετά καθαράς συνειδήσεως (1Τιμ.3:9).
- **Η τρίτη απάντηση** είναι ότι η πίστη αυξάνει όταν την εφαρμόζουμε στα πράγματα της καθημερινής ζωής, σε όλα πράγματα και τις περιστάσεις! Η πίστη αυξάνει με τη μελέτη και την αφομοίωση των υποσχέσεων του Θεού. Η πίστη αυξάνει κυρίως υπακούοντας στην αλήθεια. Η πίστη ενισχύεται κατά τις στιγμές των δοκιμασιών... Η πίστη μπορεί να λάμβάνει αυτό που ο άνθρωπος ζητά από τον Θεόν – σύμφωνα με το θέλημά Του – εάν έχει ένα πνεύμα που αφενός επιμένει και αφετέρου συγχωρεί :

- « Διά τούτο σας λέγω, Πάντα όσα προσευχόμενοι ζητείτε, πιστεύετε ότι λαμβάνετε, και θέλει γείνει εις εσάς. Και όταν ίστασθε προσευχόμενοι, συγχωρείτε εάν έχητέ τι κατά τινός, διά να συγχωρήση εις εσάς και ο Πατήρ σας ο εν τοις ουρανοίς τα αμαρτήματά σας. Αλλ' εάν σεις δεν συγχωρήτε, ουδέ ο Πατήρ σας ο εν τοις ουρανοίς θέλει συγχωρήσει τα αμαρτήματά σας. » (Μάρκ.11:24-26).
- «διά να μη γείνητε νωθροί, αλλά μιμηταί των διά πίστεως και μακροθυμίας κληρονομούντων τας επαγγελίας.» (Εβρ.6:12).

Πολλά θα μπορούσαν να ειπωθούν στο σημείο αυτό αλλά νομίζω ότι είναι προτιμώτερον να το κλείσω δηλώνοντας ξανά μια μεγάλη και ένδοξη αλήθεια: **Ας μη νομίζει ο άνθρωπος ότι η πίστη στα λόγια του Χριστού και η εμπιστοσύνη του στον χαρακτήρα του Θεού μπορούν να αυξηθούν εάν δεν αγαπά την αλήθεια πάνω από όλα και δεν διατηρεί συνεχώς την συνείδησή του καθαρή! Ο Θεός δεν βάζει το μυστήριο της πίστεως σε ακάθαρτη καρδιά και συνείδηση πονηρά!**(Εβρ.10:22).

4. Η πεπλανημένη ιδέα ότι η αμαρτία του είναι υπερβολικά μεγάλη για να συγχωρηθεί

Συμβαίνει ενίοτε κάποιος πιστός να πέσει σε κάποια αμαρτία, που του φαίνεται ότι είναι υπερβολικά αποκρουστική, ώστε να μη δύναται να του συγχωρηθεί. Τότε, χάνει το θάρρος του ή την παρρησία του να πλησιάσει τον Θεόν και να ζητήσει συγχώρηση της αμαρτίας του διά της πίστεως. Είναι κάτι που τον στενοχωρεί τόσο βαθειά, ώστε δεν μπορεί να βρεί ανάπαυση. Η οδύνη του πιστού γίνεται ακόμη πιό μεγάλη εάν πεισθεί αδικαιολόγητα από τον Σατανά ότι έχει διαπράξει την αμαρτία κατά του Αγίου Πνεύματος... Ο Σατανάς, όταν ο πιστός δεν είναι καλός γνώστης των Αγίων Γραφών, κατορθώνει να τον αποθαρρύνει και μάλιστα να τον απομακρύνει από τον Θεόν. Τούτο δεν είναι παρά μια παγίδα! Ο Θεός συγχωρεί πάσαν αμαρτίαν και βλασφημίαν παρεκτός εκείνης κατά Αγίου Πνεύματος.

Συμβαίνει μερικές φορές, ο άνθρωπος να μη θέλει να συγχωρήσει τον εαυτόν του ακόμα και αν ο Θεός είναι έτοιμος να τον συγχωρήσει! Δεν μπορεί να ανεχθεί το γεγονός ότι «αυτός», ένας τόσο πνευματικός άνθρωπος (!), έπεσε σε μια τέτοια απεχθή αμαρτία! Εάν, εντούτοις, εξετάσει βαθύτερα τη στάση του, θα ανακαλύψει ότι πρόκειται περί μιάς υπερτροφικής ευαισθησίας, της οποίας η ρίζα τρέφεται από την υπερηφάνεια, την αλαζονεία και την έλλειψη πίστεως στο έλεος του Θεού! Είναι καλό πράγμα ο πιστός να υποφέρει πολύ για την αμαρτία του και να μην αφήνει την ανάμνηση της αμαρτίας του να ξεφύγει από το πνεύμα του. Ο Δαβίδ, αφού διέπραξε τη φοβερή αμαρτία της δολοφονίας και της μοιχείας, είπε: «Διότι τα ανομήματά μου εγώ γνωρίζω, και η αμαρτία μου ενώπιόν μου είναι διαπαντός.» (Ψαλ.51:3). Είναι, εντούτοις, υπερβολικά μεγάλο κακό και εξαιρετικά επικίνδυνο πράγμα να χάσει κανείς την ελπίδα του στο έλεος του Θεού που συγχωρεί αφθόνως!

5. Η πίστη δεν είναι ένα «μέσον εκβιασμού προς τον Θεόν»...

Τα τίμια και πιστά πρόσωπα δεν διαπραγματεύονται με τον Θεόν: Δεν λένε, «Εάν μου δώσεις αυτό ή εκείνο τότε θα υπακούσω και θα κάνω το θέλημά Σου». Είναι πρόσωπα που, ελλείψει πίστεως, αποφασίζουν να απομακρυνθούν από τον Θεόν, επειδή ο Θεός δεν τους έδωσε εκείνο που ήλπιζαν να πάρουν από Αυτόν.

Μια νέα γυναίκα μου είπε: «Ποιά η ωφέλεια να ανήκει κανείς και να υπηρετεί τον Θεόν εφόσον δεν μου έδωσε έναν σύζυγο;». Τότε θυμήθηκα το εδάφιο της Βίβλου που λέγει: «Σεις είπατε, Μάταιον είναι να δουλεύη τις τον Θεόν· και, Τις η ωφέλεια ότι εφυλάξαμεν τα διατάγματα αυτού και ότι περιεπατήσαμεν πενθούντες ενώπιον του Κυρίου των δυνάμεων;» (Μαλ.3: 14). Το ίδιο πρόσωπο έφθασε σε σημείο να ειπεί: «Εφόσον ο Θεός δεν

έχει ικανοποιήσει το αίτημά μου, αποφάσισα να γίνω κοσμικιά, ώστε να υποχρεώσω τον Θεόν να μου δώσει αυτό που του έχω ζητήσει. Ας ψάξει να με βρεί...»

Κάποιο άλλο πρόσωπο μου είπε: «Αφού εγώ edιάβασα τον λόγον του Θεού τόσες και τόσες φορές, γιατί ο Θεός με άφησε να πέσω στην αμαρτία και να πάθω τόσα;» Τότε εγώ της απήντησα: «Δεν ήξευρα ότι έκανες χάρη στον Θεόν επειδή διάβασες πολλές φορές τον λόγον Του, γι' αυτό κι' Εκείνος ήταν υποχρεωμένος να σε φυλάξει ό,τι και αν έκανες! Αφού τον edιάβασες, δεν επρόσεξες ποτέ ότι **«Εξεύρομεν ότι πας ο γεννηθείς εκ του Θεού δεν αμαρτάνει, αλλ' όστις εγεννήθη εκ του Θεού φυλάττει εαυτόν, και ο πονηρός δεν εγγίζει αυτόν.»;** (1Ιωάν.5:18). Επειδή εζήτησα από τον Θεόν να με φυλάξει στο ταξίδι μου, μήπως τούτο σημαίνει ότι μου επιτρέπεται να οδηγώ επικινδύνως και να παραβαίνω όλους τους κανόνες της οδικής κυκλοφορίας; Η δε απεστομώθη...

Ο Θεός δεν είναι ο «καλός Θεούλης» για να γίνει αντικείμενο εκμεταλλεύσεως ή να γίνει αντικείμενο εκβιασμού από τα πλάσματά του. Είναι μέγας, μεγαλοπρεπής και κυρίαρχος Θεός! Εκείνος που πηγαίνει στον Θεόν πρέπει να Τον πλησιάζει **ταπεινά** για να απαλλαγεί από το φορτίον της ενοχής της αμαρτίας του και ειδικά να σωθεί από την κόλαση με το αίμα του Ιησού Χριστού. Πρέπει, με αγάπη και ευγνωμοσύνη, να προσπαθεί να αρέσει στον Θεόν κατά πάντα. Ο Θεός, όταν βλέπει ότι ο άνθρωπος εκζητεί τη δικαιοσύνη Του και τη βασιλεία Του, καλύπτει όλες τις ανάγκες του κατά τον πλούτον της χάριτός Του (Ματ.6:33). Όταν ο πιστός προσπαθεί ειλικρινά να γίνει ικανός για την εκτέλεση παντός έργου αγαθού για την εκπλήρωση του θελήματός Του, τότε ο Θεός ενεργεί μέσα του το ευάρεστον ενώπιόν Του δια του Ιησού Χριστού ... όπως είναι γραμμένο (Εβρ.13:21). Ο Θεός φανερώνεται σ'εμάς όταν Τον εκζητούμε **εξ όλης καρδίας** (Ιερ.29:11).

6. Η αντίσταση στις «ανησυχίες»

Άλλος τομέας στον οποίον η πίστη μας καλείται, πολύ συχνά, να λειτουργήσει είναι οι έγνοιες, οι ανησυχίες ή η μέριμνα της ζωής... Πολύ συχνά; Τι λέγω; Όχι, κάθε στιγμή! Οι ανάγκες και τα προβλήματα της ζωής μας μάς οδηγούν σε μέριμνες, σε θλίψεις, σε ενοχλήσεις, σε άγχος ή σε κατάθλιψη, αλλά ο Θεός μας καλεί να μη μεριμνούμε. **Μας καλεί να φροντίζουμε επιμελώς όλα τα πράγματα τα σχετικά με τη ζωή μας αλλά να μην μεριμνούμε** (Ματ.6:24-34; 1Πét.5:6-7). Από τη στιγμή που οι νόμιμες φροντίδες μας αρχίζουν να αναμιγνύονται με ανησυχία, η αμαρτία είναι επί θύραις... Ποιά αμαρτία; **Η αμαρτία: (α) της απιστίας, (β) της ειδωλολατρίας και (γ) της αφοροσύνης**. Ο Θεός μας φροντίζει... Ξέρει ποιά είναι τα πράγματα των οποίων έχουμε την ανάγκη και μας τα παρέχει (Ματ.6:8). Η ανησυχία είναι μάταια πνευματική δραστηριότητα, δραστηριότητα της ψυχής, μιά ηλιθιότητα, επειδή ο άνθρωπος δεν μπορεί να αλλάξει κανένα από τα πράγματα που ο Θεός έχει αποφασίσει. Επιπλέον, φαντάζεται ότι ολίγη μέριμνα και ανησυχία μας κάνει σοφούς και μας και μας βοηθά να δείξουμε δυναμισμό. Κατι τέτοιο όμως, αποτελεί ένδειξη ή απόδειξη του πόσον αδύνατοι ή μέχρι ποίου σημείου είμαστε κακοί ... **Η μέριμνα βάζει στην πρώτη θέση πράγματα** που θα πρέπει να είναι στη δεύτερη ή ακόμη στην τελευταία θέση· εάν πράγματα ή πρόσωπα ή επιτυχίες παίρνουν την πρώτη θέση στη ζωή μας, τότε γινόμαστε ειδωλολάτρες που δεν μπορούν να έχουν καμία σχέση με τον Θεόν! Ο Θεός έχει αναλάβει τη φροντίδα μας. Γιατί λοιπόν να ανησυχούμε; Κάποιος είπε: **Η αρχή της ανησυχίας είναι το τέλος της πίστεως και η αρχή της πίστεως είναι το τέλος της ανησυχίας.**

Πρέπει, τώρα, να σταματήσουμε σ' αυτό το σημείο και να αναφερθούμε στη **σύγχυση που υπάρχει στο πνεύμα μας ανάμεσα «στη φροντίδα» και «την μέριμνα ή την έγνοια ή την ανησυχία»**. Ο αγρότης πρέπει να σπείρει αλλά δεν επισκέπτεται τους αγρούς του **με άγχος** όλες τις ημέρες ή ανά πάσαν στιγμήν για να ιδεί την εξέλιξη της φυτείας του...

Αναμένει υπομονετικά τη στιγμή της συγκομιδής και, εάν υπάρχει ανάγκη επεμβαίνει και διορθώνει την κατάσταση! Η ανησυχία μας προέρχεται από την επιθυμία μας να ακολουθήσουμε τον δικόν τρόπο ή από την ανυπομονησία μας ή από τον δρόμο εκείνον που πιστεύουμε ότι η επιτυχία μας και η προκοπή μας εξαρτάται από τη δική μας σκέψη και γνώμη. Ο Αβραάμ εξήλθε μη εξεύρων που υπάγει... **Δεν ήξερε πού πήγαινε αλλά ήξερε Εκείνον που τον οδηγούσε...** Ο Κύριός μας ποτέ δεν ανησυχούσε επειδή ποτέ δεν ήθελε να κάνει το δικό Του θέλημα.

Αυτή η δυσκολία γίνεται πιο επικίνδυνη για τα παιδιά του Θεού όταν εμφανίζεται υπό πνευματική μορφή επιτυχίας μέσα στη ζωή. Νομίζουν ότι η εγκόσμια επιτυχία δοξάζει τον Θεόν στη ζωή τους. Ο Θεός, εντούτοις, δεν έχει ανάγκη από τις επιτυχίες μας σύμφωνα με την νοοτροπία του κόσμου για να δοξαστεί. **Θέλει να ιδεί τη μετάνοιά μας και την πίστη μας στον λόγον Του ως και την εμπιστοσύνη μας στο χαρακτήρα Του** επίσης, την **πιστότητά μας που υπακούει στις εντολές Του.** Η πιστότητά μας στην εκτέλεση του καθήκοντός μας είναι το μόνον πράγμα που μετρά ενώπιον του Θεού. Ας μάθουμε πως να αναθέτουμε όχι μόνον όλα τα προβλήματά μας αλλά επίσης και τις δήθεν πνευματικές φιλοδοξίες μας. Τα έργα μας, η διακονία μας και εμείς οι ίδιοι ανήκουμε στον Θεόν. Ας αναθέσουμε με, λοιπόν, εις τον Θεόν την πλήρη φροντίδα τους. **Ας αναθέσουμε το κάθε τι σ'Αυτόν και ας τα αφήσουμε εκεί.** **Ναι, και ας τα αφήσουμε σ'Αυτόν** (Ψαλ.37:5). Η πραγματική πίστη αναθέτει το πρόβλημα στον Θεόν και το αφήνει εκεί!!!

Στον Ψαλ.13:2 υπάρχει ένα αποκαλυπτικό εδάφιο: «**Εως πότε θέλω έχει βουλάς εν τη ψυχή μου, οδύνας καθ' ημέραν εν τη καρδιά μου**...» Οι θλίψεις μέσα στην καρδιά του Ψαλμωδού οφείλοντο στη **σύγκρουση** ανάμεσα στην επιθυμία της ψυχής του και στο θέλημα της καρδιάς του, η οποία ήθελε το θέλημα του Θεού. Η σύγκρουση ανάμεσα στο θέλημα του Θεού και στο θέλημα του ανθρώπου δημιουργεί στην καρδιά του ανθρώπου μια οδύνη μέσα στην ψυχή του ανθρώπου και αστάθεια...

Όταν το ρολόι σας χαλάσει, το δίνετε σε κάποιον να το επισκευάσει· το αφήνετε εκεί και φεύγετε. Εσείς δεν στέκεσθε πλησίον του για να του υπαγορεύσετε τί να κάνει. Εάν προσπαθήσετε να του υπαγορεύσετε τι να κάνει ή πώς να το επισκευάσει, θα προσβληθεί, θα σας το επιστρέψει και θα σας ειπεί, «**Πάρτο πίσω και αφήσέ με ήσυχο**». Δυστυχώς, αυτό είναι εκείνο που κάνουμε συχνά στον Θεόν. **Δέμε ότι έχουμε αναθέσει το πρόβλημά μας σ'Αυτόν αλλά είμαστε τόσο ανυπόμονοι σαν Αυτός να μην ήξευρε τί να κάνει για μας, προκειμένου να διορθώσει το πρόβλημά μας ή να αργεί αδικαιολόγητα.** «**Ανάθες εις τον Κύριον την οδόν σου και έλπιζε επ' αυτόν, και αυτός θέλει ενεργήσει**» (Ψαλ.37:5). Αυτό το εδάφιο είναι το **εδάφιο της ζωής μου** ... Προσπαθώ να το εφαρμόζω συνεχώς, ιδιαίτερα όταν ανησυχώ και κινδυνεύω να χάσω τον πνευματικόν προσανατολισμό μου!

7. Πίστη και θλίψεις ή «μεταμφιεσμένες ευλογίες»;

Στο βιβλίο του Ιώβ 7:1, είναι γραμμένο ότι η ζωή του ανθρώπου είναι **εκστρατεία πολέμου, ως ημέρες μισθωτού** (επίσης, Ιώβ 11:1-20; 33:8-33). Είναι γεμάτη θλίψεις επειδή ο άνθρωπος «**...γεννάται διά την λύπην, ...**» (Ιώβ 5:7)... Είναι γεμάτη θλίψεις διότι «**εις τούτο είμεθα τεταγμένοι**» (1Θεσ.3:3). Οι θλίψεις, οι δοκιμασίες, οι δυσκολίες και οι αντιπαλότητες κάνουν την πίστη μας να περνά από δύσκολες στιγμές κατά τις οποίες ο ουρανός γίνεται μαύρος και η παρουσία του Θεού φαίνεται να εξαφανίζεται από τα μάτια μας ή από τα αισθήματά μας. Σ'αυτές τις στιγμές είναι που πρέπει να ενθυμούμεθα ότι ο Παντοδύναμος είναι γεμάτος αγάπη και λόγους παρηγορίας και να θεωρούμε τις κρίσεις ευκαιρίες προς βελτίωσή μας... **Η παρηγορία μας δεν θα προέλθει από τις προσπάθειές μας να ανακουφίσουμε τους εαυτούς μας με κοσμικές ψυχαγωγίες ή με ψεύτικες παρηγορίες αλλά με πάντα λόγον εξερχόμενον εκ του στόματος του Υψίστου.**

Όταν ξεύρω ότι ο Θεός με εκπαιδεύει με θλίψεις, δυσκολίες, δοκιμασίες ή διωγμούς για την ωφέλειά μου, για να με κάνει μέτοχον της Αγιότητός Του (Εβρ.12:10)· όταν ξεύρω πως με 'κλαδεύει' για να γίνω πίο καρποφόρος (Ιωάν 15:2)· όταν ξεύρω ότι με προστατεύει από συμφορές (Ψαλ.57:1)· όταν ξεύρω ότι οι θλίψεις που διέρχομαι κάτω από τον έλεγχό Του είναι μεταμφιεσμένες ευλογίες, και ότι ο πνευματικός εξοπλισμός, που θα αποκτήσω και θα αφομοιώσω προβλέπεται να χρησιμοποιηθεί από εμένα για όφελος και των άλλων έτσι, ώστε να μπορούν να παρηγορηθούν άλλοι μέσα στις θλίψεις τους με τις παρηγορίες με τις οποίες παρηγορήθηκα από τον Θεόν (2Κορ.1:4)· όταν ξεύρω ότι με καθαρίζει και με καθιστά εκλεκτόν εν τω χωνευτηρίω της θλίψεως (Ησα.48:10)· όταν ξεύρω ότι η προσωρινή ελαφρά θλίψις μου εργάζεται σε μένα καθ' υπερβολήν εις υπερβολήν αιώνιον βάρος δόξης (2Κορ.4:17)· όταν ξεύρω ότι δεν ξεύρω ποίο είναι καλό για τον άνθρωπο μέσα στη ζωή (Εκ.6:12)· όταν ξεύρω ότι όλα πράγματα συνεργούν στο αγαθό σ' εκείνους που αγαπούν τον Θεόν (Ρωμ.8:28), **ΤΟΤΕ**, πες μου, πώς να μην ειμαι ακατάπαυστα παρηγορημένος και πώς να μην είμαι γεμάτος από ειρήνη και ευγνωμοσύνη που πηγάζει αυθόρμητα από τα βάθη της καρδιάς μου;

Προσέξτε τί ο λόγος του Θεού λέγει μέσα στο βιβλίο του Ιώβ, με δικά μου λόγια: Φορτώνει ατμούς τα σύννεφα, τα διασκορπίζει με αστραπές· περιφέρονται κύκλω σύμφωνα με τις προθέσεις Του, για να εκπληρώσει κάθε τί που Εκείνος προστάζει, για διόρθωση, για τη γη ή σαν δείγμα του ελέους Του... (Ιώβ 37:11-14).

8. Εν απορία αλλ' ουχί «εν απελπισία»

Βεβαίως, υπάρχουν περιπτώσεις που ο πιστός, παρά το γεγονός ότι φοβείται τον Κύριον, και υπακούει στη φωνή Του, περιπατεί στο σκότος και δεν έχει φως, τότε καλείται υπό του Κυρίου, όπως είναι γραμμένο στον Ησα.50:10, να εμπιστεύεται στο όνομα του Θεού και να στηρίζεται στον Θεόν του. Ιδού τι σημαίνει εμπιστοσύνη στον Κύριον. Μάλιστα, ακόμη και αν είναι οι αληθείς πιστοί κατά πάντα θλιβόμενοι δεν είναι όμως στενοχωρούμενοι, είναι απορούμενοι αλλ' ουχί απελπιζόμενοι, διωκόμενοι αλλ' ουχί εγκαταλειπόμενοι, καταβαλλόμενοι αλλ' ουχί απολλύμενοι, **πάντοτε την νέκρωσιν του Κυρίου Ιησού περιφέροντες εν τω σώματι, διά να φανερωθή εν τω σώματι αυτών και η ζωή του Ιησού** (2Κορ.4:8-10).

Μερικές φορές δεν ξεύρουμε ποιά υπόσχεση πρέπει να πιστεύσουμε και ποιά εντολή του Θεού ακριβώς να υπακούσουμε. Τότε είναι που πρέπει να εφαρμόσουμε την εμπιστοσύνη μας στην αναλλοίωτη αγάπη του Θεού και στην αναλλοίωτη πιστότητα Του Θεού. Η πίστις έχει σχέση κυρίως με τις εντολές και τις υποσχέσεις του Θεού αλλά η εμπιστοσύνη στον Θεόν έχει να κάνει με την εμπιστοσύνη μας στον αγαθόν χαρακτήρα και τις ιδότητες του Θεού.

Εσφαλμένες διδασκαλίες, ερμηνείες, γνώμες και παραδόσεις (Μέρος Δ)

1. Η λανθασμένη γνώμη ότι «ο Σατανάς μπορεί να ανατρέψει και τα σχέδια του Θεού»
Υπάρχει η άποψη ή η ανακριβής πεποίθηση ότι ο Σατανάς είναι τόσο ισχυρός, ώστε μπορεί να εμποδίσει όχι μόνον τα δικά μας σχέδια αλλά ακόμη και εκείνα του Θεού. Θεωρητικός, βεβαίως, δεν πιστεύουμε τέτοιο πράγμα αλλά αυτό είναι που ζούμε πραγματικά στο βάθος της καρδιάς μας. Λέμε πολύ συχνά: «*Ο διάβολος έχει κάνει αυτό και εκείνο, ο διάβολος μ'εμπόδισε να κάνω... ο διάβολος έχει καταστρέψει... κ.λπ.*». Ο Κύριος να μας λυπηθεί!

Η αλήθεια είναι ότι Σατανάς είναι ήδη ένας νικημένος εχθρός. Ο άρχων του κόσμου τούτου έχει κριθεί στο σταυρό. Έχει εκβληθή έξω και έχει κριθεί (Ιωάν.12:31 και 16:11). Ο Χριστός «...εξήλειψε το καθ' ημών χειρόγραφον, συνιστάμενον εις διατάγματα, το οποίον ήτο εναντίον εις ημάς, και αφήρεσεν αυτό εκ του μέσου, προσηλώσας αυτό επί του σταυρού· και απογυμνώσας τας αρχάς και τας εξουσίας, παρεδειγμάτισε παρρησία, θριαμβεύσας κατ' αυτών επ' αυτού.» (Κολ.2:13-15). Επιπλέον, είναι γραμμένο: «Πιστός όμως είναι ο Κύριος, όστις θέλει σας στηρίζει και φυλάζει από του πονηρού.» (2Θεσ.3:3). Ομοίως, είναι γραμμένο: «Και θέλει με ελευθερώσει ο Κύριος από παντός έργου πονηρού και θέλει με διασώσει διά την επουράνιον βασιλείαν αυτού· εις τον οποίον έστω η δόξα εις τους αιώνας των αιώνων· αμήν.» (2Τιμ.4:18).

Μερικοί από εκείνους που έχουν αυτήν την άποψη, τη βασίζουν σε εδάφια της Γραφής και στην εμπειρία: «Διά τούτο ηθελήσαμεν να έλθωμεν προς εσάς, εγώ μάλιστα ο Παύλος, και άπαξ και δις, και ημποδισεν ημάς ο Σατανάς.» (1Θεσ.2:18). Ο Σατανάς μπορεί να παρακινήσει την ανθρώπινη ψυχή (1Χρον.21:1), μπορεί να έλθει και να αφαιρέσει τον λόγον τον εσπαρμένον εν τη καρδιά (Μάρ.4:15), μπορεί να δέσει το ανθρώπινο σώμα (Λουκ.13:16), μπορεί να εισέλθει στην ανθρώπινη καρδιά (Λουκ.22:3 και Ιωάν.13:27), θέλει να κοσκινίσει τον άνθρωπον όπως το σάρι (Λουκ.22:31), μπορεί να γεμίσει την ανθρώπινη καρδιά για να ψευσθεί (Πράξ.5:3), μπορεί να βάλει τον άνθρωπο σε πειρασμό (1Κορ.7:5), μπορεί να μετασηματισθεί σε άγγελο φωτός (2Κορ.11:14) και μπορεί να κάνει ακόμη και μέχρι ορισμένου σημείου «θαύματα». Ναι, ο Σατανάς μπορεί να δημιουργήσει διωγμούς, να εμποδίσει την ελευθέρα διανομή της Βίβλου, μπορεί να εμποδίσει την ελευθέρα ίδρυση εκκλησιών κ.λπ. Εάν εξετάσουμε βαθύτερα όλες αυτές τις περιπτώσεις θα διαπιστώσουμε ότι ο Σατανάς δεν μπορεί να κάνει τίποτα χωρίς τη συνεργασία της ανθρωπίνης καρδιάς ή χωρίς άδεια του Θεού. Ο Θεός έχει τους λόγους Του και τους κυρίαρχους σκοπούς Του. Όλη η δύναμή του Σατανά βρίσκεται στα ψέματα και τα ψεύτικα ή λανθασμένα δόγματα.

Η νίκη κατά του Πονηρού δεν αναφέρεται στον λόγον του Θεού με αμφίβολον τρόπον αλλά διακηρύσσεται ανοιχτά από Γενέσεως έως Αποκαλύψεως. Το Άγιον Πνεύμα προσπαθεί να μας πείσει ότι ο διάβολος είναι ήδη ένας ηττημένος εχθρός... Διά της πίστεως έχουμε ενδυθεί την πανοπλίαν του Θεού, διά να δυνηθούμε να σταθούμε εναντίον εις τας μεθοδείας του διαβόλου (Εφεσ.6:10-18). Ο πιστός πρέπει να έχει πάντα στο πνεύμα του ότι δεν πρέπει να ανθίσταται στον Σατανά με τις δικές του δυνάμεις, τρίζοντας τα δόντια του ή/και δείχνοντάς του τις γροθιές του ή χρησιμοποιώντας κάποιες κατάρες κατ'αυτού αλλά να στηρίζεται σε ορισμένες υποσχέσεις, σε ορισμένες δηλώσεις του λόγου του Θεού που είναι άξιος πάσης αποδοχής... Εάν θέλουμε να ιδούμε τον ΚΥΡΙΟΝ να συντρίβει τον Σατανάν υπό τους πόδας μας πρέπει να είμαστε σοφοί στο αγαθό και απλοί στο κακό (Ρωμ.16:19-20). Δεν είναι γραμμένο, «συντρίψτε τον Σατανά με τις κατάρες σας ή τις βριστές σας.». Αυτό επίσης υποστηρίζεται κατά παρόμοιον τρόπον και υπό του Πέτρου στην επιστολή του: «εις

τον οποίον αντιστάθητε μένοντες στερεοί εις την πίστιν, εξεύροντες ότι τα αυτά παθήματα γίνονται εις τους αδελφούς σας τους εν τω κόσμω. ...» (1Πέτ.5:9).

Επομένως, εάν πιστεύουμε, ότι ο Χριστός έχει υπερνικήσει τον Σατανάν, θα ιδούμε ότι είμαστε ικανοί εν τω ονόματι του Ιησού και με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος να του αντισταθούμε αποτελεσματικά. Η δύναμή του έγκειται στα ψέματά του και στις πεπλανημένες διδασκαλίες. Δεν πρέπει ποτέ να ξεχάσουμε εκείνο που είναι γραμμένο στο βιβλίο της Αποκαλύψεως: **«Και αυτοί ενίκησαν αυτόν διά το αίμα του Αρνίου και διά τον λόγον της μαρτυρίας αυτών, και δεν ηγάπησαν την ψυχήν αυτών μέχρι θανάτου.»** (12:11). Πρέπει να ενθυμούμεθα ότι είναι ηττημένος: **«Διότι παν ό,τι εγεννήθη εκ του Θεού νικά τον κόσμον· και αύτη είναι η νίκη η νικήσασα τον κόσμον, η πίστις ημών. Τις είναι ο νικών τον κόσμον ειμή ο πιστεύων ότι ο Ιησούς είναι ο Υιός του Θεού;»** (1Ιωάν.5:4-5). Ο νικών είναι ο πιστεύων... Ο σταυρός του Χριστού, που είναι επίσης και σταυρός μας, είναι το πίο ουσιαστικό στοιχείο της δικαιοσεώς μας διά της πίστεως, της νίκης μας κατά της αμαρτίας, των παθών μας, των κακών συνηθειών μας και των αδυναμιών μας ως επίσης και της νίκης μας κατά του Σατανά. Όταν η πίστη μας στη λυτρωτική θυσία του Κυρίου μας Ιησού Χριστού στον σταυρόν είναι άθικτη και υγιής, θα ιδούμε τη νίκη με τα ίδια μας τα μάτια... **«Λέγει προς αυτήν ο Ιησούς· Δεν σοι είπον ότι εάν πιστεύσης, θέλεις ιδεί την δόξαν του Θεού;»** (Ιωάν.11:40). Αμήν! **«Ουαί εάν δεν επίστευον να ιδω τα αγαθά του Κυρίου εν γη ζώντων»** λέγει ο Ψαλμωδός (27:13).

- **«Διά το οποίον κακοπαθώ μέχρι δεσμών ως κακούργος· αλλ' ο λόγος του Θεού δεν δεσμεύεται.»** (2Τιμ.2:9)
- **«...θέλω οικοδομήσει την εκκλησίαν μου, και πύλαι άδου δεν θέλουσιν ισχύσει κατ' αυτής.»** (Ματ.16:18)
- **«Ουδέν όπλον κατασκευασθέν εναντίον σου θέλει ευδοωθή· και πάσαν γλώσσαν, ήτις ήθελε κινηθή κατά σου, θέλεις νικήσει εν τη κρίσει. Αύτη είναι η κληρονομία των δούλων του Κυρίου· και η δικαιοσύνη αυτών είναι εξ εμού, λέγει ο Κύριος.»** (Ησα.54:17)

2. Η εσφαλμένη διδασκαλία ή γνώμη σχετικά με «τον σκόλωπα εις την σάρκα»

Αυτή η άποψη βασίζεται στο εδάφιο: **«Και διά να μη υπεραίρωμαι διά την υπερβολήν των αποκαλύψεων, μοι εδόθη σκόλωψ εις την σάρκα, άγγελος Σαταν διά να με ραπίξη, διά να μη υπεραίρωμαι.»** (2Κορ.12:7). Ο Πατέρας Θεός, με αυτό που επέτρεψε στη ζωή του Παύλου, θέλησε να τον κρατήσει ταπεινόν, να τον προφυλάξει απο κάθε υπεροψία και να τονίσει την κατά πάντα επαρκή χάρη του Θεού.

Ο Παύλος με την έκφραση του, **«σκόλωψ εις την σάρκα»** ανεφέρετο σε κάποια αδυναμία ή ίσως χρονία σωματική ασθένεια που επανείρχετο κατά διαστήματα. Ίσως υπήρχε κάποια ανωμαλία των ματιών ή και της οράσεως απο την οποία είχε προσβληθεί. Έχομε μια σχετική μνεία στο εδάφιο Γαλάτες 6:11: **«Ίδετε πηλίκους ύμιν γράμμασιν έγραψα τή έμῃ χειρί.»** (μεγάλα γράμματα). Τίποτα δεν καθορίζεται περι της φύσεως αυτής της ασθενείας. Επιπλέον, πρέπει να ληφθεί σοβαρώς υπόψη αυτό που είναι γραμμένο στην προς Γαλάτας 4:13-15: **«εξεύρετε δε ότι πρότερον σας εκήρυξα το ευαγγέλιον εν ασθενεία της σαρκός, και δεν εξουθενήσατε ουδ' απερρίψατε τον πειρασμόν μου τον εν τη σαρκί μου, αλλά με εδέχθητε ως άγγελον Θεού, ως Χριστόν Ιησούν. Τις λοιπόν ήτο ο μακαρισμός σας; επειδή μαρτυρώ προς εσάς ότι ει δυνατόν τους οφθαλμούς σας ηθέλετε εκβάλει και δώσει εις εμέ.»** Τούτο δεν αποτελεί απόδειξη αλλά μια σοβαρή ένδειξη... Ακόμη μία σοβαρή ένδειξη αποτελεί το γεγονός, ότι όταν εδικάζετο υπό του Συνεδρίου, δεν διέκρινε ότι ο άνθρωπος που διέταξε εκείνους που ήσαν πλησίον του να τον κτυπήσουν στο στόμα ήταν ο Αρχιερέας Ανανίας... (Πράξ.23:2, 5).

Πολύ πιθανώς αυτή ήταν η αιτία που είχε τη συνήθεια ή την ανάγκη να υπαγορεύει τις επιστολές του. Στην περίπτωση της επιστολής των Γαλατών, ο Παύλος υποχρεώθηκε – ίσως εξαιτίας ελλείψεως γραμματέως ή για λόγους ασφαλείας, δηλαδή, ώστε το γράμμα του να μη θεωρηθεί πλαστογραφημένο από κακόβουλα πρόσωπα – να γράψει αυτήν την μακράν επιστολήν με τα ίδια του τα χέρια. Μερικοί υποθέτουν ότι τα μάτια του ήταν φοβερά ερεθισμένα... εξαιτίας μιάς χρόνιας φλογώσεως, που εμφανιζόταν περιοδικώς ή ήταν μάλιστα και πρησμένα... και συνεπώς **αποκρουστικά!** Ποιός ξεύρει;

Παρόμοια ή παράλληλη περίπτωση έχουμε στη δοκιμασία του Ιώβ: Ο λόγος του Θεού μας λέγει ότι ο Ιώβ ήτο «**άνθρωποςάμεμπτος και ευθύς και φοβούμενος τον Θεόν και απεχόμενος από κακού**» και «**ότι δεν υπάρχει (υπήρχε) όμοιος αυτού εν τη γη, άνθρωπος άμεμπτος και ευθύς, φοβούμενος τον Θεόν και απεχόμενος από κακού**» (Ιώβ 1:1, 8). Στην περίπτωση του Παύλου υπήρχε το ενδεχόμενο να υπερηφανευθεί λόγω της υπερβολής της αγιότητας της ζωής του, του εξαιρετού έργου που είχε επιτελέσει και δη των αποκαλύψεων που του είχαν δοθεί. Στην περίπτωση του Ιώβ, υπήρχε έντονη τάση αυτοδικαιώσεως (Ιώβ 33:9) λόγω της τελειότητας του χαρακτήρος του και των ευλογιών με τις οποίες ο Θεός τον είχε περιβάλει. Εκινδύνευαν αμφότεροι να παγιδευθούν σε ένα πνεύμα υπεροψίας και να πέσουν υπό κρίσιν. Ο Θεός, από αγάπη και πνεύμα προστασίας επέτρεψε στον Σατανά να τους ραπίζει, να τους επιβάλει κάποιον βασανισμόν στο σώμα τους που να τους κρατάει ταπεινούς και να τους εμποδίζει από του να πέσουν στη φοβερή αμαρτία της υπερηφανείας. Ας προσέξουμε ότι και στις δύο περιπτώσεις, πηγή της θλίψεως ήταν ο Σατανάς του οποίου σκοπός είναι να ραπίζει, να βασανίζει και να καταστρέφει. Καλόν είναι να ενθυμούμεθα τον λόγον εκείνον που είναι γραμμένος στο βιβλίον του Ιώβ: «**διά να αποστρέψη τον άνθρωπον από των πράξεων αυτού και να εκβάλη την υπερηφανίαν εκ του ανθρώπου.**» (Ιώβ 33:17). Ας αναφέρουμε, επίσης, τον λόγον εκείνον τον οποίον ο Δαβίδ, δια Πνεύματος Αγίου, διετύπωσε: «**Και έτι προφύλαξον τον δούλον σου από υπερηφανιών· ας μη με κυριεύσωσι· τότε θέλω είσθαι τέλειος, και θέλω καθαρισθή από μεγάλης παρανομίας.**» (Ψαλ.19:13). Την εχθρότητα ή την περιφρόνηση των φίλων ή των εχθρών τους την αντιμετώπιζαν αμφότεροι, ο Ιώβ και ο Παύλος, με θάρρος, παρρησία και εξουσία. Ο μεν Ιώβ δεν είχε καταλάβει την αιτία της ταπεινωτικής του δοκιμασίας αλλά ο Παύλος την κατάλαβε με το φως που είχε πάρει άνωθεν και μάλιστα με την άρνηση του Θεού να τον απαλλάξει από τον σκόλοπα στην σάρκα του. Έτσι ο Παύλος εδέχθη μετά χαράς να μετατρέψει την αδυναμία του σε πρόκληση για περαιτέρω ευλογίες και δόξα του Θεού. Στο σημείο αυτό έφθασε και ο Ιώβ όταν ο Θεός τον ήλεγξε και τον έβαλε στη θέση του. Ο γογγυσμός και η διαμαρτυρία του μετετράπησαν σε ταπείνωση του Ιώβ και σε δόξα του Θεού. Και οι δύο προστατεύθηκαν και ευλογήθηκαν και έγιναν πολύτιμα παραδείγματα προς μίμησιν.

Ενθυμούμαι την περίπτωση (εν μικρογραφία) ενός αγαπητού αδελφού, πόσον συχνά αισθανότανε ταπεινωμένος όταν δεν μπορούσε να συμμετάσχει στις συζητήσεις εξαιτίας της μερικής κωφώσεώς του. Ενθυμούμαι μια φράση που είχε χρησιμοποιήσει: «*Δεν κατορθώνω να παρακολουθήσω αυτά που λένε και αισθάνομαι σαν ηλίθιος*». Ήταν σαν ο Σατανάς να τον ερράπιζε και να τον ταπείωνε ... Η ασθένεια ή μάλλον οι ασθένειες δεν προέρχονται από τον Θεόν. Έρχονται δηλαδή από τον Σατανάν (η Βίβλος το πιστοποιεί) ή ως αποτέλεσμα των δικών μας αμαρτιών (παραδείγματος χάρη: αφροδίσια νοσήματα) ή εξαιτίας κληρονομικών ελαττωμάτων...

Δεν πρέπει να ξεχνούμε ότι εξαιτίας της αμαρτίας του ανθρώπου η γη είναι κατηραμμένη. Ναι η γη είναι άρρωστη! «**Επειδή εξεύρομεν ότι πάσα η κτίσις συστενάζει και συναγωνιά έως του νυν· και ουχί μόνον αυτή, αλλά και αυτοί οίτινες έχομεν την**

απαρχήν του Πνεύματος, και ημείς αυτοί στενάζομεν εν εαυτοίς περιμένοντες την υιοθεσίαν, την απολύτρωσιν του σώματος ημών.» (Ρωμ.8:22-23).

Πολλοί πιστοί έχουν υιοθετήσει τη λανθασμένη πεποίθηση ότι είναι άνωφελο να κράζεις στον Θεόν, διότι πιστεύουν ότι ο Θεός δεν θέλει να ελευθερώσει τη ζωή τους από την ασθένειά τους ή από άλλα προβλήματα. Λένε ότι όλα έρχονται από τον Θεόν· έτσι δέχονται όλα παθητικά, αποκαλούντες τα προβλήματά τους, τις ασθένειές τους ή τις θλίψεις τους ως «σκόλοπα εις την σάρκα», ταυτίζοντας ή συγγέοντας, σε πολλές περιπτώσεις, το πρόβλημα του Παύλου με το δικό τους. Ας διευκρινήσουμε μερικά πράγματα:

- Ο λόγος του Θεού μας λέγει ότι ο Χριστός δεν ήλθε μόνον για να συγχωρήσει τις αμαρτίες μας αλλά επίσης για να θεραπεύσει τις ασθένειές μας και να μας παρηγορεί μέσα στις θλίψεις μας... Ο Ησαΐας λέγει, «...Αυτός τρώντι τας ασθενείας ημών εβάστασε και τας θλίψεις ημών επεφορτίσθη· ημείς δε ενομίσαμεν αυτόν τετραυματισμένον, πεπληρωμένον υπό Θεού και τεταλαιπωρημένον. Αλλ' αυτός ετραυματίσθη διά τας παραβάσεις ημών, εταλαιπωρήθη διά τας ανομίας ημών· η τιμωρία, ήτις έφερε την ειρήνην ημών, ήτο επ' αυτόν· και διά των πληγών αυτού ημείς ιάθημεν.» (Ησα.53:1-5). Εφαρμογή αυτής της αρχής βλέπομε στα εδάφια Ματ.8:13-17 στην περίπτωση του εκατοντάρχου, της πενθεράς του Πέτρου που ήταν άρρωστη με πυρετό και κλινήρης, στην απελευθέρωση ενός ανθρώπου που κατείχετο από δαιμόνια και σε άλλους πολλούς που ήταν ασθενείς: «...Αυτός τας ασθενείας ημών έλαβε και τας νόσους εβάστασεν.» (Ματ.8:17)
- Προτρεπόμεθα να επικαλούμεθα τον Θεόν κατά την ημέρα της θλίψεως και εμείς, εν συνεχεία, να δίνουμε τη δόξα στον Θεόν με λόγια και έργα, επειδή η δόξα ανήκει σ'Αυτόν, σ'Αυτόν μόνον. Εάν τα πράγματα είναι έτσι, τότε δεν μπορεί να υπάρξει καμία δικαιολογία όταν μας επισκεφθούν η ασθένεια ή οι ταραχές ή οι θλίψεις ή οι λύπες, δεν θα πρέπει να δεχόμεθα παθητικά ή χωρίς οποιονδήποτε είδος αντίστασης. **Το πρώτο πράγμα** που πρέπει να κάνουμε είναι να ζητούμε από τον Θεόν **με σεβασμό** το γιατί επέτρεψε την «επίσκεψη» μιας τέτοιας κρίσεως στη ζωή μας.
- Πολλοί είναι εκείνοι που έχουν 'καταπιεί' αυτές τις ανακριβείς διδασκαλίες που πιστεύουν πως η ασθένειά τους ή το πρόβλημα είναι ένας «σκόλοψ εις την σάρκα» που τους έχει δοθεί, ακριβώς όπως εκείνος του αποστόλου Παύλου (2Κορ.12:7). «Ο σκόλοψ» του Παύλου έφερε δόξα στον Θεόν επειδή η δύναμη του Χριστού μπορούσε να αναπαύεται επ'αυτόν. Και ενώ στην περίπτωση του Παύλου «ο σκόλοψ εις την σάρκα» ήταν για να τον προστατεύει από την υπερηφάνεια ή την αλαζονεία που οφείλετο στις υπερβολικά μεγάλες αποκαλύψεις, αντιθέτως, σε μεγάλο αριθμό Χριστιανών, ο υποτιθέμενος «σκόλοψ εις την σάρκα» οφείλεται σε αφθονία σκότους, αμαρτιών, αδυναμιών, ανυπακοής και γλιαρού πνεύματος που έχουμε μέσα στη ζωή μας! Ο Θεός υποχρεώνεται να σηκώσει τη ράβδο της παιδείας Του και να λάβει μέτρα διορθώσεως! Μερικοί Χριστιανοί δεν καταλαβαίνουν τον λόγον του Θεού! Και μερικοί από αυτούς δεν διαβάζουν τον λόγον του Θεού ή εάν τον διαβάζουν, το κάνουν σποραδικά! Εάν διεκρίνομεν εαυτούς, ο Θεός θα σταματούσε να μας παιδεύει αυστηρά: **«Διά τούτο υπάρχουνσι μεταξύ σας πολλοί ασθενείς και άρρωστοι, και αποθνήσκουσιν ικανοί. Διότι εάν διεκρίνομεν εαυτούς, δεν ηθέλομεν κρίνεσθαι· αλλ' όταν κρινόμεθα, παιδευόμεθα υπό του Κυρίου, διά να μη κατακριθώμεν μετά του κόσμου.»** (1Κορ.11:30-32). Εάν γίνουμε ζηλωτές και μετανοήσουμε, ο Θεός, μέσα στο έλεός του, θα αφαιρέσει τη θλίψη μας. Θα μας δώσει τον Μεγάλο Διερμηνέα, το Άγιον Πνεύμα και το χρίσμα, το οποίο προβλέπεται για κάθε παιδί του Θεού και θα μας βοηθήσει να απαλλαγούμε από έντονες αμαρτωλές επιθυμίες, από αμαρτίες μας ή αδυναμίες μας και να ζήσουμε μια αγία, ευσεβή ζωήν, αξίαν της προσκλήσεώς Του. Δεν μπορούμε, φυσικά, να αποκλείσουμε την περίπτωση ευσεβών Χριστιανών που, παρά τις δοκιμασίες τους, τις

θλίψεις, τις ασθένειες και το μίσος του Σατανά, φέρνουν δόξα στον Θεόν εξαιτίας της υπομονής τους, της αντοχής, της εμμονής και της πίστεώς τους, με μια λέξη, λόγω της προσηλώσεώς τους στον Θεόν.

- Ας πιστεύσουμε, αδελφοί και αδελφές, ότι πολλές είναι οι θλίψεις του δικαίου αλλά ας μη μείνουμε μόνον σ' αυτό. Ας πιστεύσουμε και στη συνέχεια του εδαφίου, το οποίον μας διαβεβαιώνει ότι ο Θεός θα μας ελευθερώσει από όλες τις θλίψεις μας ... (Ψαλ.50:15). Ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός, ο άνθρωπος των θλίψεων, έχει έλθει να μας δώσει ζωή και αυτήν σε αφθονία (Ιωάν.10:10). Έχει έλθει να αφαιρέσει τις θλίψεις μας, να ανανεώσει τη δύναμή μας, να μας αγαθοποιήσει και να μας ελευθερώσει από τα δεσμά της αμαρτίας, από τη δουλεία του Σατανά! Ο στόχος του Σατανά είναι να καταθλίψει τα παιδιά του Θεού στη ψυχή και στο σώμα τους. Στόχος του Σατανά είναι να δέσει το σώμα και την ψυχή. Αντίθετα, στόχος του Θεού είναι να λύσει το σώμα μας και την ψυχή μας, ώστε να μπορούμε να εκτιμούμε τις ευλογίες Του και την καταπληκτική χάρη Του. Δεν θα πρέπει ποτέ να πιστεύσουμε ότι η παιδεία του Θεού έχει μόνιμο χαρακτήρα στη ζωή των παιδιών Του. Εάν είναι έτσι – και θα μπορούσε να είναι έτσι – ας αφήσουμε τον Θεόν να μας το ειπεί, όπως έκανε στον Παύλο με τον σκόλοπα εις την σάρκα. Ας μη βιαστούμε εμείς να το ειπούμε. Όσον για μάς, ας προσέχουμε να μην αφήνουμε αμαρτίες ή αδυναμίες ή κακές συνήθειες που θα υπογρέωναν τον Θεόν να ασκήσει την παιδεία Του επάνω μας. Ας μη λησμονούμε ποτέ ότι ο Ουράνιος Πατέρας μας κατά πάσας τας θλίψεις μας θλίβεται, και εν τη αγάπη αυτού και εν τη ευσπλαγγνία αυτού μας λυτρώνει και μας σηκώνει και μας βαστάζει πάσας τας ημέρας (Ησα.63:9). Θλίβεται μαζί μας και το Πνεύμα Του νάχνει τα βάθη της ψυχής μας, ώστε να μας βοηθήσει να έλθουμε σε μετάνοια, έτσι ώστε μπορεί να μας ευλογήσει. **Μας 'καταδιώκει' για να μας ευλογήσει.** Ας μάθουμε το μάθημά μας και θα ιδούμε πώς τα πράγματα της ζωής μας θα αλλάξουν! Ας βάλουμε τη ζωή μας και τη συμπεριφορά μας σε τάξη και θα ιδούμε ότι ο Θεός θα μας δείξει και θα μας φέρει στο πλήρες της σωτηρίας μας και της απελευθερώσεώς μας (Ψαλ.50:23; 91:14-16).

3. Η λανθασμένη διδασκαλία σχετικά με την απόκτηση των «χριστιανικών αρετών»

Η πίστη δέχεται και η πίστη αποκτά! Η πίστη δέχεται τις μεγάλες και πολύτιμες υποσχέσεις του Θεού με τις οποίες ο πιστός γίνεται μέτοχος θείας φύσεως. Επιπλέον, η πίστη προσθέτει αρετές, τη μία μετά την άλλη. Από τη στιγμή που ο άνθρωπος γίνεται παιδί Θεού, γίνεται επίσης κληρονόμος του Θεού και συγκληρονόμος του Ιησού Χριστού! Τότε όλες οι υποσχέσεις του Θεού κατατίθενται στον πνευματικόν «τραπεζικόν» λογαριασμόν του πιστού. Και μερικές από τις υποσχέσεις του Θεού μπορούν να ληφθούν εν ριπή οφθαλμού αλλά άλλες υποσχέσεις χρειάζεται να τις περιμένουμε υπομονετικά. Οι υποσχέσεις του Θεού κληρονομούνται διά πίστεως και μακροθυμίας (Εβρ.6:12). Όσον αφορά τη συγχώρηση των αμαρτιών μας, αυτή μας δίδεται ευθύς ως μετανοήσουμε ειλικρινά και απορρίψουμε τις αμαρτίες μας (1Ιωάν.1:9). Στην περίπτωση ορισμένων αρετών, τα πράγματα είναι λίγο διαφορετικά. Με την πίστη, προσθέτουμε αρετές, όπως είναι γραμμένο: «...προσθέσατε εις την πίστιν σας την αρετήν, εις δε την αρετήν την γνώσιν, εις δε την γνώσιν την εγκράτειαν, εις δε την εγκράτειαν την υπομονήν, εις δε την υπομονήν την ευσέβειαν, εις δε την ευσέβειαν την φιλαδελφίαν, εις δε την φιλαδελφίαν την αγάπην.» (2Πέτ.1:5-7). Κάθε μία εξ αυτών των πνευματικών αρετών προστίθεται ΜΟΝΟΝ εάν αναγνωρίσουμε την έλλειψή της ή την ανυπαρξία της και τη ζητήσουμε με όλη την καρδιά με πίστη από τον Πατέρα, εν ονόματι του Ιησού Χριστού. Ο Θεός προσθέτει την κάθε αρετή σε μία στιγμή, εν ριπή οφθαλμού, αλλά η αύξησή της γίνεται βαθμιαία καθώς ασκούμε την υπακοή μας σ'αυτές και αντιμετωπίζουμε τις περιστάσεις της ζωής με πίστη... Έτσι, ο λόγος του Θεού εκπληρώνεται ότι, «Διότι δι' αυτού αποκαλύπτεται η δικαιοσύνη του Θεού εκ πίστεως εις πίστιν, καθώς είναι γεγραμμένον· Ο δε δίκαιος

Θέλει ζήσει εκ πίστεως.» (Ρωμ.1:17). Αυτή η μεγάλη αλήθεια επιβεβαιώνεται και ενισχύεται από το εδάφιο Μάρκ.11:24: **«Διά τούτο σας λέγω, Πάντα όσα προσευχόμενοι ζητείτε, πιστεύετε ότι λαμβάνετε, και θέλει γείνει εις εσάς.»**

Μερικές από αυτές τις αρετές είναι προϊόν άλλων αρετών: Η πραότης, παραδείγματος χάριν, είναι προϊόν της σοφίας όπως είναι γραμμένο στην επιστολή του Ιακώβου 3:13. Ας πάρουμε, ως παράδειγμα την περίπτωση του Μωυσή που ήταν πολύ πρᾶος, περισσότερο από όλους – όσοι ήσαν επί προσώπου της γης – λόγω της σοφίας του (Αριθ.12:3).

Το πρόβλημα πάλιν, μάλιστα για σημαντικόν αριθμόν χριστιανών, είναι η **επιμονή του ανθρώπου να ιδεί για να πιστεύσει!** Μερικοί θέλουν να ιδούν ή να αισθανθούν τις χριστιανικές αρετές στη ζωή τους, ώστε να τις πιστεύσουν. Αυτή η συμπεριφορά, εντούτοις, είναι συμπεριφορά που δεν συμβιβάζεται με την πίστη αλλά με την όψη (με την όραση)... Ο Θεός, εντούτοις, έχει βάλει άλλη τάξη. Ιδού: **«...Λέγει προς αυτήν ο Ιησούς: Δεν σοι είπον ότι εάν πιστεύσης, θέλεις ιδεί την δόξαν του Θεού;»** (Ιωάν.11:40). Έτσι, ο άνθρωπος δεν μπορεί να ιδεί, να αισθανθεί και να εκτιμήσει τη σωτηρία του Θεού ως και τις αρετές και τις υποσχέσεις του Θεού πραγματοποιούμενες στη ζωή του παρά μόνον αν πιστεύσει πρώτον τα λόγια του Θεού και αν τιμήσει τον Θεόν για την αγάπη Του και την πιστότητά Του. Ο Θεός δεν θα προσαρμοστεί στον τρόπο της σκέψεώς μας και της νοοτροπίας μας. Φυσικά, υπάρχουν περιπτώσεις μέσα στη Βίβλο που ο Θεός, για να ενθαρρύνει ταπεινούς και καλής θελήσεως ανθρώπους να πιστεύσουν, συγκαταβαίνει να τους δώσει μερικά σημεία όπως στην περίπτωση του Γεδεών (Κριτές κεφ.6) και στον Αβραάμ (Γέν.15:8). Παρόλα αυτά, ο Ιησούς ηρνείτο πάντοτε να δώσει σημεία σε υπεροπτικούς και αλαζονικούς ανθρώπους που απαιτούσαν σημεία λόγω περιεργείας ή λόγω προκλητικού πνεύματος...

Επιτρέψτε μου να επιμείνω σ' αυτό το σημείο: Ο πιστός επιζητεί αισθήματα για να πιστεύσει ότι έχει λάβει ήδη την αρετή που του έλειπε και την οποία είχε ζητήσει από τον Θεόν. Τούτο είναι σοβαρό λάθος οφειλόμενο στην αδυναμία της σαρκός, η οποία θέλει να ιδεί και να αισθανθεί για να πιστεύσει. Θρησκευόμενα άτομα μπορεί να αιχμαλωτισθούν εύκολα μέσα στην πλάνη και να βάλουν την όψη και το συναίσθημα πριν από την πίστη: **«διότι περιπατούμεν διά πίστεως, ουχί διά της όψεως.»** (2Κορ.5:7). Πολύ πιθανώς ο ίδιος πιστός να είχε το ίδιο πρόβλημα όταν αντιμετώπισε το θέμα της σωτηρίας του... Θέλησε να αισθανθεί κάτι πριν πιστεύσει. Παραδείγματος χάρι: Προσεύχεται στον Θεόν για εγκράτεια και περιμένει να αισθανθεί κάτι για να πιστεύσει ότι ο Θεός έχει δώσει το αίτημά του. Αλλά τα πράγματα δεν είναι έτσι.

Υποθέστε ότι λαμβάνετε ένα επίσημο έγγραφο της κυβερνήσεώς σας που σας αναγγέλλει ότι έχει γίνει ένα λάθος σχετικά με το μισθό σας κατά τη διάρκεια ενός αριθμού ετών και ότι η κυβέρνηση σας σας οφείλει ένα σημαντικό ποσόν χρημάτων! Πότε θα χαρείτε; Μόνον όταν έχετε βάλει το χρήμα στην τσέπη σας ή από τη στιγμή που ελάβατε το επίσημο έγγραφο; Φυσικά, από τη στιγμή που ελάβατε το επίσημο έγγραφο! Η βεβαιότητα και η χαρά που αισθάνεσθε σας ωθούν να αρχίσετε να κάνετε σχέδια για το πώς θα ξοδέψετε ή θα επενδύσετε αυτό το χρήμα! **Η Βίβλος είναι το επίσημο γράμμα του Θεού, το επίσημο έγγραφο! Εννοεί αυτό που είναι γραμμένο! Η βεβαιότητα και τα συναισθήματα που σας δημιουργούνται θέτουν τη θέλησή σας και τα συναισθήματά σας σε ενέργεια!**

Εάν ανοίξετε την «πεπαλαιωμένη και πολυχρησιμοποιημένη» ελληνική Βίβλο μου, θα ιδείτε κάποιες ημερομηνίες στα περιθώρια. Παραδείγματος χάρι, 10/6/1959, 3/8/1988 κ.λπ. Αυτές τις ημέρες ikέτευσα τον Θεόν να αφαιρέσει, παραδείγματος χάρι, το πνεύμα της ανυπομονησίας και να μου δώσει το πνεύμα της υπομονής. Επίστευσα ότι ο Θεός με άκουσε. Δεν αισθάνθηκα τίποτε εκείνη τη στιγμή. Μετά από καιρό, και χωρίς να έχω ιδεί κανένα θαύμα, ανεκάλυψα ότι η ανυπομονησία από την οποίαν υπέφερα και προσπαθούσα να

απαλλαγώ δεν υπήρχε πλέον. Είχε αντικατασταθεί από την υπομονή και η καρδιά μου άρχισε να ευλογεί τον Θεόν!

Η Βίβλος λέγει:

- «**Διά τούτο σας λέγω, Πάντα όσα προσευχόμενοι ζητείτε, πιστεύετε ότι λαμβάνετε, και θέλει γείνει εις εσάς.**» (Μάρκ.11:24)
- «**Και αύτη είναι η παρησία, την οποίαν έχομεν προς αυτόν, ότι εάν ζητώμέν τι κατά το θέλημα αυτού, ακούει ημάς. Και εάν εξεύρωμεν ότι ακούει ημάς ό,τι αν ζητήσωμεν, εξεύρωμεν ότι λαμβάνομεν τα ζητήματα, τα οποία εξητήσαμεν παρ' αυτού.**» (1Ιωάν.5:14-15). Είθε ο Θεός να μας ευλογήσει πλουσίως!

Ο σκοπός αυτής της σειράς των μελετών είναι η πνευματική εμβάθυνση όλων μας!

Στο σημείο αυτό πρέπει να λεχθεί ότι οι υποσχέσεις κληρονομούνται «δια πίστεως και μακροθυμίας» και όχι σιγά σιγά.

Επαναλαμβάνω: Υπάρχουν περιπτώσεις που ο άνθρωπος καλείται να αναμείνει υπομονετικά μέχρι να απολαύσει την εκπλήρωση μιας υποσχέσεως του Θεού. Τότε πρέπει, **να θεωρήσει την υπόσχεση ως ήδη πραγματοποιηθείσα** και αυτός να αναμείνει υπομονετικά, ώστε να την ιδεί πραγματοποιημένη. Ίσως αυτή η υπόσχεση πάρει έναν κάποιο χρόνο για να γίνει φανερή. Τότε είναι που πρέπει να αντισταθεί στους γύπες της αμφιβολίας όπως Αβραάμ κυνήγησε τους γύπες που είχαν κατεβεί στα σφάγια που θα εθυσίαζε (Γέν.15:11). Ο άνθρωπος πρέπει να τους διώξει με τη δύναμη του λόγου και του Πνεύματος του Αγίου. Οι ψυχές μας δεν είναι πάντα σε εγρήγορση ή άγρυπνες ή υπομονετικές μέχρι την εκπλήρωσή τους. Οι υποσχέσεις του Θεού κληρονομούνται **διά πίστεως και μακροθυμίας** (Εβρ.6:12). Ο Αβραάμ είστευσε την υπόσχεση του Θεού αλλά περίμενε 25 έτη για να ιδεί την υπόσχεση του Θεού να εκπληρωθεί και να έχει ένα γιό! Σε πολλές περιπτώσεις, δεν τις περιμένουμε επειδή δεν ενδιαφερόμαστε πραγματικά γι'αυτές. Τις επιθυμούμε αλλά, στην πραγματικότητα, δεν τις περιμένουμε ή ακόμη χειρότερο δεν τις θέλουμε.

Επιτρέψτε μου να αναφέρω ένα προσωπικό παράδειγμα. Όταν κόντευα να τελειώσω το σχολείο, ένας φίλος μου και εγώ αποφασίσαμε να μάθουμε Αγγλικά από μόνοι μας χρησιμοποιώντας μια μέθοδο άνευ διδασκάλου. Αρχίσαμε να μελετούμε μαζί. Εγώ έμαθα Αγγλικά, αλλά εκείνος όχι. Γιατί; Διότι **απλώς επιθυμούσε να μάθει Αγγλικά, αλλά εγώ επιθυμούσα και ήθελα να μάθω.** Υπάρχει τεράστια διαφορά μεταξύ του να εύχεσαι ή να επιθυμείς και άλλο να το θέλεις. Υπάρχει μεγάλη διαφορά μεταξύ του να εύχεσαι ή να επιθυμείς το θέλημα του Θεού και άλλο να αποφασίζεις **πάση θυσία να ιδείς το θέλημα του Θεού να πραγματοποιείται στη ζωή σου...**

Διά πίστεως στον Θεόν λαμβάνουμε όλα όσα έχουμε ανάγκη από τον Θεόν για την πνευματική προκοπή μας στην εκστρατεία της ζωής μας (Ιώβ 7:1). Η πίστη μας στον Θεόν Του δίνει τη δυνατότητα να μας καταστήσει ενεργούς, ώστε να μπορεί Εκείνος να ενεργεί δι'ημών. **Και όταν ο Θεός ενεργεί μέσω ημών, τότε, όλα είναι δυνατά...** Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίον όλα είναι δυνατά σ'εκείνον που πιστεύει. «**Μόνον πίστευε!**» Και αλλού είναι γραμμένο: «**Εάν εξεύρητε ταύτα, μακάριοι είσθε εάν κάμνητε αυτά.**» (Ιωάν.13:17), μας είπε ο Κύριος!

Όταν η πίστις λειτουργεί καλά...

Εισαγωγή

Κατά τη διάρκεια μιάς από τις πρόσφατες πνευματικές συνομιλίες μου με τη σύζυγό μου, εξέφρασε με σεβασμό και ευγνωμοσύνη προς τον Θεόν τη φρασούλα: «**Όλα εξαρτώνται από τον Θεόν!**» Έσπευσα να ειπώ, «**Αμήν!**» Μετά από ολίγων δευτερολέπτων σκέψη της απήντησα: «**Και ναι και όχι!**» Με κοίταξε ερευνητικά και με ρώτησε: «**Τί εννοείς;**» Της απήντησα: «**Στην πραγματικότητα, όλα εξαρτώνται από εμάς και όχι από τον Θεόν! Η αγάπη του Θεού έκανε τα πάντα για μάς. Εθυσίασε τον Χριστόν για μάς και κατάθεσε στον πνευματικόν λογαριασμόν μας όλες Του τις παντός είδους ευλογίες Του. Από εμάς εξαρτάται να τις αξιοποιήσουμε στη ζωή μας. Ο Θεός είναι πρόθυμος να τις πραγματοποιήσει στη ζωή μας αρκεί εμείς να τις ζητήσουμε με όλη την καρδιά μας και να είμαστε κατά πάντα και πάντοτε ειλικρινείς μαζί Του! Εάν δεν μετανοήσουμε και δεν μετανοούμε ειλικρινώς για τις αμαρτίες μας, δεν πιστεύουμε στα λόγια Του και δεν Του εμπιστευθούμε τη ζωή μας, πώς είναι ποτέ δυνατόν να μας ευλογήσει; **Εάν η συνείδησή μας μάς κατακρίνει για γνωστή αμαρτία και αμαρτωλούς συμβιβασμούς στη ζωή μας, Τον εμποδίζουμε να εισακούσει τις προσευχές μας και να μας ενεργητήσει! Συνεπώς, όλα εξαρτώνται από τη δική μας συμπεριφορά απέναντί Του αλλά και έναντι των συνανθρώπων μας! Μεταξύ άλλων επιβάλλεται επίσης η αποτελεσματική λειτουργία της πίστεώς μας!****

Σκοπός της παρούσης σειράς «**Η πίστις και η Λειτουργία της**» ήταν και είναι να φέρει στο φως τη σημασία της πίστεως και της λειτουργίας της ως κλειδί για κάθε πνευματική πρόοδο ως επίσης και τη μόνη προϋπόθεση «*sine qua non*», προκειμένου να είναι ο πιστός ευάρεστος στον Πατέρα μας τον Ουράνιον. Έχω κάνει ότι καλύτερο μπορούσα για να συμπεριλάβω τα σημαντικότερα σημεία στα προηγούμενα κεφάλαια, αλλά υπάρχουν πολλά άλλα πράγματα που θα μπορούσαν να λεχθούν. Αυτή η σειρά δεν είναι, επομένως, εξαντλητική!

Σκοπός μου, στα πλαίσια αυτής της σειράς, ήταν και είναι:

- **Να υπογραμμίσω τη βασική και μοναδική σημασία της μετανοίας και της απολύτου ανάγκης μιάς απταιστού συνειδήσεως ενώπιον του Θεού, η οποία, σύμφωνα με τις αρχές και εντολές του Θεού, δεν μας κατηγορεί για γνωστή αμαρτία στην καθημερινή ζωή μας.**
- **Να τονίσω την αδήριτη ανάγκη ασκήσεως πλήρους πίστεως στον λόγον του Θεού και στον χαρακτήρα του Θεού.**

ΟΤΑΝ Η ΜΕΤΑΝΟΙΑ ΚΑΙ Η ΠΙΣΤΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΥΝ ΚΑΛΑ:

1. Ο άνθρωπος συγχωρείται, δικαιώνεται, σώζεται, υιοθετείται και του δίνεται αιώνια ζωή:

- «**Εις τούτον πάντες οι προφῆται μαρτυροῦσιν, ὅτι διὰ τοῦ ονόματος αὐτοῦ θέλει λάβει ἄφεσιν αμαρτιῶν πας ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν.» (Πράξ.10:43)**
- «**Μετανοήσατε λοιπόν και επιστρέψατε, διὰ να εξαλειφθῶσιν αι αμαρτίαι σας, διὰ να ἔλθωσι καιροί αναφυχῆς ἀπὸ τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου,» (Πράξ.3:19)**
- «**Ὅσοι δε ἐδέχθησαν αὐτόν, εἰς αὐτούς ἔδωκεν ἐξουσίαν να γείνωσι τέκνα Θεοῦ, εἰς τοὺς πιστεύοντας εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ.» (Ιωάν.1:12)**
- «**Διότι πάντες εἰσθε υιοί Θεοῦ διὰ τῆς πίστεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.» (Γαλ.3:26· Ιωάν.1:12)**

- «Αληθώς αληθώς, σας λέγω, **Ο πιστεύων εις εμέ έχει ζωήν αιώνιον.**» (Ιωάν.6:47)
- «Όστις πιστεύει εις τον Υιόν έχει ζωήν αιώνιον· όστις όμως απειθεί εις τον Υιόν δεν θέλει ιδεί ζωήν, αλλ' η οργή του Θεού μένει επάνω αυτού.» (Ιωάν.3:36)
- «Διότι κατά χάριν είσθε σεσωσμένοι διά της πίστεως· και τούτο δεν είναι από σας, Θεού το δώρον.» (Εφεσ.2:8)
- «Μετά του Χριστού συνεσταυρώθην· ζω δε ουχί πλέον εγώ, αλλ' ο Χριστός ζη εν εμοί· καθ' ο δε τώρα ζω εν σαρκί, ζω εν τη πίστει του Υιού του Θεού, όστις με ηγάπησε και παρέδωκεν εαυτόν υπέρ εμού. Δεν αθετώ την χάριν του Θεού· διότι αν η δικαιοσύνη γίνηται διά του νόμου, άρα ο Χριστός εις μάτην απέθανε.» (Γαλ.2:20-21)

Η σώζουσα πίστις είναι πάντοτε ενωμένη με τη μετάνοια· η ειλικρινής πίστις σώζει και παρηγορεί· η αδύνατη αλλά ειλικρινής πίστις λαμβάνει έναν παντοδύναμον Χριστόν. **Ο Ιησούς ποτέ δεν απέρριψε την αδύνατη πίστη αλλά μόνο την πλαστή πίστη. Όσοι εμπιστεύθηκαν τη ζωή τους στον Χριστόν θα απολαύσουν αφθαρσία και αθανασία** (1Κορ.15:42-54) **αλλά και ένα ένδοξο μέλλον κατά το οποίον όχι μόνον θα γίνουν όμοιοι με τον Ιησούν Χριστόν** (1Ιωάν.3:2) **αλλά και θα συμβασιλεύσουν μετ' Αυτού** (2Τιμ.2:12). **Θα εξαλείψει κάθε δάκρυ από τα μάτια τους.....** (Αποκ.21:4).

ΕΑΝ ΟΧΙ, τί θα συμβεί όμως στον μη πιστεύοντα στον Κύριον Ιησούν Χριστόν;

Ιδού η απάντηση: « αλλ' η οργή του Θεού μένει επάνω αυτού.» (Ιωάν.3:36)

2. **Όταν ο άνθρωπος πιστέψει ειλικρινά λαμβάνει την επαγγελίαν του Αγίου Πνεύματος** (Γαλ.3:14) **και σφραγίζεται δι' Αυτού** (Εφεσ.1:13). **Οι νόμοι Του είναι γραμμένοι στη διάνοια και την καρδιά του πιστού** (Εβρ.8:10). **Η αληθινή πίστις στέφεται από τον καρπόν του Πνεύματος και είναι ενεργός και παραγωγική: Νεκρώνει την ανθρώπινη καρδιά για τα πράγματα αυτού του κόσμου.**
 - «Ο δε καρπός του Πνεύματος είναι αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, αγαθωσύνη, πίστις, πραότης, εγκράτεια· κατά των τοιούτων δεν υπάρχει νόμος. Όσοι δε είναι του Χριστού εσταύρωσαν την σάρκα ομού με τα πάθη και τας επιθυμίας.» (Γαλ.5:22-24).
 - «αλλ' εν τω νόμω του Κυρίου είναι το θέλημα αυτού, και εν τω νόμω αυτού μελετά ημέραν και νύκτα. Και θέλει είσθαι ως δένδρον πεφυτευμένον παρά τους ρύακας των υδάτων, το οποίον δίδει τον καρπόν αυτού εν τω καιρώ αυτού, και το φύλλον αυτού δεν μαραίνεται· και πάντα, όσα αν πράττη, θέλουσιν ευοδωθή. (Ψαλ.1:2-3 – Κολ.3:2)
 - «Εγώ είμαι η άμπελος, σεις τα κλήματα. Ο μένων εν εμοί και εγώ εν αυτώ, ούτος φέρει καρπόν πολύν, διότι χωρίς εμού δεν δύνασθε να κάμητε ουδέν.» (Ιωάν.15:5)
 - «Ούτω και η πίστις, εάν δεν έγη έργα, νεκρά είναι καθ' εαυτήν.» (Ιάκ.2:17)
 - «να αγαθοεργώσι, να πλουτώσιν εις έργα καλά, να ήναι ευμετάδοτοι, κοινωνικοί,» (1Τιμ.6:18).

Ο καλύτερος τρόπος για να μάθει, αφομοιώσει και μεταδώσει τη Γραφή ο πιστός είναι να προσπαθεί να την εφαρμόσει!

Η πραγματική πίστις παράγει εκουσία υπακοή και μεταβάλλει ριζικά τον τρόπον της ζωής· δεν μπορεί να είναι αργή· οδηγεί τον άνθρωπον σε παραχώρηση χωρίς επιφυλάξεις. Δεν παραμένει σιωπηλή. Ο πιστός ομιλεί για τον λόγον του Θεού και δίδει τη μαρτυρία του για τα θαυμάσια πράγματα που ο Θεός έχει κάμει στη ζωή του. (Ψαλ.116).

ΕΑΝ ΟΧΙ, τότε τί θα συμβεί στον μη πιστεύοντα;

3. **Η αληθινή πίστις είναι νικηφορόρος· οι αληθινοί πιστοί δεν ηττώνται ποτέ**

- **«Διότι παν ό,τι εγεννήθη εκ του Θεού νικά τον κόσμον· και αύτη είναι η νίκη η νικήσασα τον κόσμον, η πίστις ημών.»** (1Ιωάν.5:4)
- **«Ουδέν όπλον κατασκευασθέν εναντίον σου θέλει ευδοωθή· και πάσαν γλώσσαν, ήτις ήθελε κινηθή κατά σου, θέλεις νικήσει εν τη κρίσει. Αύτη είναι η κληρονομία των δούλων του Κυρίου· και η δικαιοσύνη αυτών είναι εξ εμού, λέγει ο Κύριος.»** (Ησα.54:17).
- **Αλλ' εις πάντα ταύτα υπερνικώμεν διά του αγαπήσαντος ημάς.** (Ρωμ.8:37)
- **«(Η πίστις) σβύνει πάντα τα βέλη του πονηρού τα πετυρωμένα.»** (Εφεσ.6:16).

Αποκλείει την αμφιβολία, την αποθάρρυνση και τα 'αδύνατα'. **Οι πραγματικοί πιστοί αντιστέκονται ακόμη και μέχρις αίματος αγωνιζόμενοι κατά της αμαρτίας** (Εβρ.12:4). **Η πίστις δεν δέχεται την ήττα... διότι ο λόγος του Θεού δεν δένεται οι δε σκοποί του Χριστού ποτέ δεν ματαιούνται!** Οι εκκλησίες αποφασίζουν και λειτουργούν επί τη βάσει της πλειοψηφίας αλλά η αληθινή και σωστή πίστις ακόμη και ενός πιστού στον Θεόν αποτελεί την πλειοψηφία, πλειοψηφία η οποία αργά ή γρήγορα επικρατεί. Ο λόγος του Θεού δεν επιστρέφει κενός αλλά εκτελεί άπαν το θελημά Του και ευδοώνεται σε ό,τι τον αποστέλλει!

Κάποιος είπε: **Ο παραχωρημένος χριστανός δεν χρειάζεται την επιδοκιμασία των άλλων καθώς ένα λιοντάρι την επιδοκιμασία των προβάτων:** «Διότι τώρα ανθρώπους πείθω ή τον Θεόν; ή ζητώ να αρέσκω εις ανθρώπους; **διότι εάν ακόμη ήρεσκον εις ανθρώπους, δεν ήθελον είσθαι δούλος Χριστού.»** (Γαλ.1:10).

ΕΑΝ ΌΧΙ, τότε τί θα συμβεί στον μη πιστεύοντα και στον ανθρωπάρεσκον;

4. **Η αληθινή πίστις είναι το κλειδί για την ειρήνη, τη χαρά, τη σταθερότητα, κ.λπ.**

- **«Ας μη ταράττηται η καρδιά σας· πιστεύετε εις τον Θεόν, και εις εμέ πιστεύετε.»** (Ιωάν.14:1)
- **«Και όταν αυτός δίδη ησυχίαν, τις θέλει διαταράξει αυτήν; και όταν κρύπτη το πρόσωπον αυτού, τις δύναται να ίδη αυτόν; είτε επί έθνος είτε επί άνθρωπον ομού.»** (Ιώβ 34:29)
- **«Διότι αυτός είναι η ειρήνη ημών,...** (Εφεσ.2:14)
- **«Αυτός δε ο Κύριος της ειρήνης είθε να σας δώση την ειρήνην διαπαντός εν παντί τρόπω. Ο Κύριος είη μετά πάντων υμών.»** (2Θεσ.3:16)
- **«Θέλεις φυλάξει εν τελεία ειρήνη το πνεύμα το επί σε επιστηριζόμενον, διότι επί σε θαρρεί.»** (Ησα.26:3)!
- **«Κύριε, ειρήνην θέλεις δώσει εις ημάς· διότι συ έκαμες και πάντα ημών τα έργα διά ημάς.»** (Ησα.26:12).
- **«Ειρήνην πολλήν έχουσιν οι αγαπώντες τον νόμον σου· και εις αυτούς δεν υπάρχει πρόσκομμα.»** (Ψαλ.119:165)

Προμηθεύει την ειρήνη της καρδιάς και του νοός! **Η πραγματική πίστις εκβάλλει τον φόβον...** (1Ιωάν.4:18), **διότι ο Θεός αγαπά με τελεία αγάπη, βασιλεύει και μας φροντίζει.** Έτσι επαληθεύεται και ο λόγος:

«...ΕΑΝ ΔΕΝ ΠΙΣΤΕΥΗΤΕ, δεν θέλετε βεβαίως στερεωθή.» (Ησα.7:9)

5. **Η αληθινή πίστις κάνει τους πιστούς «δεσμίους της ελπίδος»:**

- **«Επιστρέψατε εις το ογύρωμα, δεσμοί της ελπίδος· ...»** (Ζαχ.9:12).
- **Οι έχοντες ανυπόκριτον πίστιν μπορούν να ελπίζουν ακόμη και όταν δεν φαίνεται να υπάρχει ελπίδα. Πραγματική πίστις δεν ανέχεται ήττα: «όστις καίτοι μη έχων ελπίδα**

επίστευσεν επ'ελπίδι, ότι έμελλε να γείνη πατήρ πολλών εθνών κατά το λαληθέν· Ούτω θέλει είσθαι το σπέρμα σου.» (Ρωμ.4:18).

- «Διότι λέγει η γραφή· Πας ο πιστεύων επ' αυτόν δεν θέλει καταισχυνοθή.»(Ρωμ.10:11)
- «η δε ελπίς δεν καταισχύνει, διότι αγάπη του Θεού είναι εκκεχυμένη εν ταις καρδίαις ημών διά Πνεύματος Αγίου του δοθέντος εις ημάς.» (Ρωμ.5:5)

Η πραγματική πίστις ποτέ δεν απελπίζεται. Η πίστις, επαναλαμβάνω: Δεν ανέχεται την ήττα... Η πίστις δημιουργεί ελπίδα· χωρίς πίστη, καμία ελπίδα αλλά απλώς ασαφείς επιθυμίες, δυνατότητες ή πιθανότητες.

«Η ελπίδα δεν είναι ποτέ άρρωστη όταν η πίστις είναι υγιής».

(John Bunyan)

6. Η αληθινή πίστις παρέχει στον άνθρωπον μια έκτη αίσθηση

- Η πίστις μπορεί να «βλέπει» ακόμη και τα αόρατα πράγματα και να τα περιμένει υπομονετικά «...διότι ως βλέπων τον αόρατον ενεκαρτέρησε.» (Εβρ.11:27). Η πίστις μπορεί να βλέπει και να αισθάνεται πράγματα που η κοινή ανθρώπινη ψυχή και το μάτι δεν μπορούν να διακρίνουν: καθιστά τα αόρατα πράγματα ορατά και μπορεί να «βλέπει» ακόμη και στις σκοτεινές στιγμές της ζωής και να εμπιστεύεται τον Πιστόν Οδηγόν Του: «Διά πίστεως υπήκουσεν ο Αβραάμ, ότε εκαλείτο να εξέλθι εις τον τόπον τον οποίον έμελλε να λάβη εις κληρονομίαν, και εξήλθε μη εξεύρων που υπάγει.» (Εβρ.11:8)
- Η πίστις προηγείται της οράσεως και της κατανοήσεως· ξεπερνά τη διάνοιά μας· η πίστις είναι η έκτη ανθρώπινη αίσθηση... «Λέγει προς αυτήν ο Ιησούς· Δεν σοι είπον ότι εάν πιστεύσης, θέλεις ιδεί την δόξαν του Θεού;» (Ιωάν.11:40)

Η πίστις δεν χρειάζεται διπλώματα θεολογίας, προκειμένου να μιλήσει, να κηρύξει, να δώσει τη μαρτυρία της και να ενεργήσει. Μπορεί να προφητεύει ανάλογα με το μέτρο που ο Θεός έχει παραχωρήσει «Έχοντες δε χαρίσματα διάφορα κατά την δοθείσαν εις ημάς χάριν, είτε προφητείαν, ας προφητεύωμεν κατά την αναλογίαν της πίστεως,» (Ρωμ.12:6).

Τί θα συμβεί σ'εκείνους που δεν πιστεύουν; Ιδού η απάντηση:

«των οποίων ΑΠΙΣΤΩΝ ΟΝΤΩΝ ο θεός του κόσμου τούτου ετύφλωσε τον νουν, διά να μη επιλάμψη εις αυτούς ο φωτισμός του ευαγγελίου της δόξης του Χριστού, όστις είναι εικών του Θεού.» (2Κορ.4:4)

7. Η πίστις είναι το μόνο πράγμα που ευαρεστεί την καρδιά του Θεού:

- Η αληθινή πίστις χαροποιεί την καρδιά του Θεού επειδή ο άνθρωπος τιμά την αξιοπιστία και την αγάπη Του: «χωρίς δε πίστεως αδύνατον είναι να ευαρεστήση τις εις αυτόν· διότι ο προσερχόμενος εις τον Θεόν πρέπει να πιστεύη ότι είναι και γίνεται μισθαποδότης εις τους εκζητούντας αυτόν.» (Εβρ.11:6). Ο Θεός, επομένως, δεν ντρέπεται να αποκαλείται Πατέρας τους (Εβρ.11:16)
- Η απλή αλλά αληθινή πίστις δίνει καλή μαρτυρία: Όλοι εκείνοι που είχαν ή έχουν πίστιν λαμβάνουν καλή μαρτυρία (Εβρ.11:2), αν και μερικοί απ' αυτούς δεν έλαβαν όλες τις υποσχέσεις του Θεού εν ζωή (Εβρ.11:39-40).

Κατά συνέπειαν:

«...Εάν δεν πιστεύητε, δεν θέλετε βεβαίως στερεωθή.» (Ησα.7:9) **ούτε ποτέ θα ευαρεστήσετε την καρδιά του Θεού.**

8. Η αληθινή πίστις εμπιστεύεται την αγάπη, τα καλά Του σχέδια και την οδηγία του Θεού. Δεν βιάζεται.

- Οι πιστοί δεν ξέρουν τον δρόμο αλλά ξέρουν Ποιός τους οδηγεί και τους συνοδεύει: «Τις είναι μεταξύ σας ο φοβούμενος τον Κύριον, ο υπακούων εις την φωνήν του δούλου

αυτού; ούτος, και αν περιπατή εν σκότει και δεν έχη φως, ας θαρρή επί το όνομα του Κυρίου και ας επιστηρίζεται επί τον Θεόν αυτού.» (Ησα.50:10)

- Εμπιστεύεται τον Θεόν γι' αυτό που ο Θεός είναι γι' αυτόν· ο πιστός δεν δίνει σημασία σ' αυτά που συμβαίνουν γύρω του ή και στα συναισθήματά του... Είναι «τυφλός» και «κωφός» για τα πράγματα αυτού του κόσμου προσέχει δε και έχει ανοιχτά τα μάτια του στα πράγματα του Θεού. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίον ο Θεός τον καλεί 'τέλειον' (Ησα.42:19): «Τις τυφλός, παρά ο δούλος μου; ή κωφός, παρά ο μηνυτής μου, τον οποίον απέστειλα; τις τυφλός, παρά ο τέλειος; και τις τυφλός, παρά ο δούλος του Κυρίου;»
- **Η αληθινή πίστις δεν μπαίνει ποτέ σε βιασύνη και σε άγχος:** «...δεν θέλετε εξέλθει εν βία, ουδέ μετά φυγής θέλετε οδοιπορήσει· διότι ο Κύριος θέλει υπάγει εμπροσθέν σας και ο Θεός του Ισραήλ θέλει είσθαι η οπισθοφυλακή σας.» (Ησα.52:12)
- «διά τούτο ούτω λέγει Κύριος ο Θεός· Ιδού, θέτω εν τη Σιών θεμέλιον, λίθον, λίθον εκλεκτόν, έντιμον ακρογωνιαίον, θεμέλιον ασφαλές· **ο πιστεύων επ' αυτόν δεν θέλει καταισχυνθή** (ενεργήσει εν βία)» (Ησα.28:16).
- Ο Παύλος λέγει στην Ρωμαίους 9:33: «καθώς είναι γεγραμμένον· Ιδού, θέτω εν Σιών λίθον προσκόμματος και πέτραν σκανδάλου, και πας **ο πιστεύων επ' αυτόν δεν θέλει καταισχυνθή**. Ο αληθής πιστός δεν ενεργεί με βιασύνη και άγχος μη τύχει και καταισχυνθεί.

Συνεπώς:

Πας ο μη πιστεύων επ' Αυτόν θέλει καταισχυνθή. Είναι αναπόφευκτον!

9. Η αληθινή πίστις κάνει πάντοτε καλές επιλογές:

- «**προκρίνας** μάλλον να κακουχῆται με τον λαόν του Θεού παρά να έχη πρόσκαιρον απόλαυσιν αμαρτίας,» (Εβρ.11:25). Η πραγματική πίστη δεν δίνει προσοχή στη διακωμώδηση του πιστού υπό των απίστων.
- «τόρα όμως επιθυμούσι **καλητέραν**, τουτέστιν επουράνιον. Διά τούτο ο Θεός δεν επαισχύνεται αυτούς να λέγηται Θεός αυτών, διότι ητοίμασε δι' αυτούς πόλιν.» (Εβρ.11:16). Ο παρών κόσμος δεν είναι άξιος στα μάτια του πιστού... **Τά άνω φρονεί ουχί τα επί της γής...** (Κολ.3:2).
- Η πραγματική πίστις επιλέγει να μη φοβάται κακές ειδήσεις. **Ο πιστός ζεί σε μια κατάσταση αληθούς και σταθερής αισιοδοξίας:** «Κύριε, ειρήνην θέλεις δώσει εις ημάς· διότι συ έκαμες και πάντα ημών τα έργα διά ημάς.» (Ησα.26:12)

Συνεπώς:

«Μετά πάσης φυλάξεως φύλαττε την καρδίαν σου· διότι εκ ταύτης προέρχονται αι εκβάσεις της ζωής.» (Prov.4:23), και

«Επειδή ηγάπησε κατάραν, ας έλθη επ' αυτόν· επειδή δεν ηθέλησεν ευλογίαν, ας απομακρυνθή απ' αυτού.» (Ψαλ.109:17)

10. Η αληθινή πίστις προσθέτει τη μιά αρετή μετά από την άλλη:

- «Και δι' αυτό δε τούτο καταβαλόντες πάσαν σπουδήν, **προσθέσατε εις την πίστιν σας την αρετήν**, εις δε την αρετήν την **γνώσιν**, εις δε την γνώσιν την **εγκράτειαν**, εις δε την εγκράτειαν την **υπομονήν**, εις δε την υπομονήν την **ευσέβειαν**, εις δε την ευσεβειαν την **φιλαδελφίαν**, εις δε την φιλαδελφίαν την **αγάπην**.» (2Πέτ.1:5-7). Κανείς δεν μπορεί να προσθέσει κάποια αρετή στη ζωή του παρά μόνον εάν παραδεχθεί ταπεινά ότι του λείπει και εάν δεν τη ζητήσει με όλη την καρδιά του και με ειλικρινή πίστη.
- «Εάν δε τις από σας ήναι ελλιπής σοφίας, ας ζητή παρά του Θεού του δίδοντος εις πάντας πλουσίως και μη ονειδίζοντος, και θέλει δοθή εις αυτόν. **Ας ζητή όμως μετά πίστεως**, χωρίς να διστάζη παντελώς· διότι ο διστάζων ομοιάζει με κύμα θαλάσσης κινούμενον υπό ανέμων και συνταραττόμενον.» (Ιάκ.1:5-6)

- «Καθώς λοιπόν παρελάβετε τον Χριστόν Ιησούν τον Κύριον, εν αυτώ περιπατείτε, ερριζωμένοι και εποικοδομούμενοι εν αυτώ και στερεούμενοι εν τη πίστει καθώς εδιδάχθητε, περισσεύοντες εν αυτή μετά ευχαριστίας.» (Κολ.2:6-7).

Μόνον η αληθινή πίστις λαμβάνει τις υποσχέσεις του Θεού· **η αληθινή πίστις δεν έχει καμία πίστιν στην πίστιν αλλά στον παντοδύναμον Ιησούν Χριστόν. Η πίστις δεν κοιτάζει τον εαυτόν της και δεν αυτοθαυμάζεται. Θαυμάζει τον Ιησούν Χριστόν!**

«επειδή εις όντινα δεν υπάρχουν ταύτα (αρετές), ΤΥΦΛΟΣ είναι, μωπάζει και ΕΛΗΣΜΟΝΗΣΕ ΤΟΝ ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΝ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΑΥΤΟΥ ΑΜΑΡΤΙΩΝ.»

(2Πέτ.1:9)

Οποία προειδοποίηση!

11. Η ένθερμη προσευχή πίστεως του δικαίου είναι αποτελεσματική:

- «Εξομολογείσθε εις αλλήλους τα πταισμάτά σας και εύχεσθε υπέρ αλλήλων, διά να ιατρευθήτε: πολύ ισχύει η δέησις του δικαίου ενθέρμως γενομένη.» (Ιάκ.5:16)
- «Διά τούτο σας λέγω, Πάντα όσα προσευχόμενοι ζητείτε, πιστεύετε ότι λαμβάνετε, και θέλει γείνει εις εσάς.» (Μάρκ.11:24)
- «Αγαπητοί, εάν η καρδιά ημών δεν μας κατακρίνη, έχομεν παρρησίαν προς τον Θεόν, και ό,τι αν ζητώμεν λαμβάνομεν παρ' αυτού, διότι φυλάττομεν τας εντολάς αυτού και πράττομεν τα αρεστά ενώπιον αυτού.» (1Ιωάν.3:21-22)

Η προσευχή είναι το κλειδί που ανοίγει τις πύλες του ουρανού. Χωρίς εξομολόγηση, καθαρή καρδιά και συνείδηση που δεν μας κατακρίνει, η προσευχή δεν εισακούεται. Γι' αυτό είναι γραμμένο:

«Εάν εθεώρουν αδικίαν εν τη καρδιά μου, ο Κύριος δεν ήθελεν ακούσει.» (Ψαλ.66:18)

12. Η αληθινή πίστις μετατρέπει την κοιλάδα Αχώρ (της ταραχής) σε θύρα ελπίδος

- «Και εκείθεν θέλω δώσει εις αυτήν τους αμπελώνας αυτής και την κοιλάδα του Αχώρ (Ταραχής) διά θύραν ελπίδος· και θέλει ψάλλει εκεί ως εν ταις ημέραις της νεότητος αυτής και ως εν τη ημέρα της αναβάσεως αυτής από γης Αιγύπτου.» (Ωσηέ 2:15)
- «Εν τω πλήθει των αμηχανιών της καρδιάς μου, αι παρηγορίαι σου εύφραναν την ψυχήν μου.» (Ps.94:19)
- «οίτινες διαβαίνοντες διά της κοιλάδος του κλαυθμώνος καθιστώσιν αυτήν πηγήν υδάτων· και η βροχή έτι γεμίζει τους λάκκους. Προβαίνουσιν από δυνάμεως εις δύναμιν· έκαστος αυτών φαίνεται ενώπιον του Θεού εν Σιών.» (Ψαλ.84:6-7)
- «Καλόν έγεινεν εις εμέ ότι εταλαιπωρήθην, διά να μάθω τα διατάγματά σου... Γνωρίζω, Κύριε, ότι αι κρίσεις σου είναι δικαιοσύνη, και ότι πιστώς με εταλαιπόρησας. Ας με παρηγορήση, δέομαι, το έλεός σου, κατά τον λόγον σου τον προς τον δούλον σου. Ας έλθωσιν επ' εμέ οι οικτιρμοί σου, διά να ζω· διότι ο νόμος σου είναι η τρυφή μου.» (Ψαλ.119:71, 75-77)
- «Και ουχί μόνον τούτο, αλλά και καυχώμεθα εις τας θλίψεις, γινώσκοντες ότι θλίψις εργαζεται υπομονήν, η δε υπομονή δοκιμήν, η δε δοκιμή ελπίδα, η δε ελπίς δεν καταισχύνει, διότι αγάπη του Θεού είναι εκκεχυμένη εν ταις καρδίαις ημών διά Πνεύματος Αγίου του δοθέντος εις ημάς.» (Ρωμ.5:3-5)

Η υγιής και ειλικρινή πίστις προσδοκά πάντοτε την εκπλήρωση των υποσχέσεων του Θεού. Ο άνθρωπος του Θεού τρέφεται, εφησυχάζει και παρηγορείται με τις υποσχέσεις του Θεού! Τουναντίον:

«Ειρήνη δεν είναι εις τους ασεβείς, λέγει ο Θεός μου.» (Ησα.57:21)

13. Η αληθινή πίστις καθιστά τον άνθρωπον υπάκουον και πιστόν

- «**Η πιστότης στα μικρά πράγματα είναι μεγάλο πράγμα**» είπε ο Ιωάν. Χρυσόστομος.
- Χωρίς συνέπεια και συνέχεια δεν υπάρχει ηθική δύναμη.
- «**Το δε επίλοιπον ζητείται μεταξύ των οικονόμων, να ευρεθή έκαστος πιστός.**» (1Κορ.4:2).
- **Ο ευσεβής φόβος του Θεού είναι το κλειδί για την πιστότητα σε οποιαδήποτε κατάσταση.**
- «**Είθε να ήτο εις αυτούς τοιαύτη καρδιά, ώστε να με φοβώνται και να φυλάττωσι πάντοτε πάντα τα προστάγματά μου, διά να ευημερώσιν αιωνίως, αυτοί και τα τέκνα αυτών.**» (Δευτ.5:29)
- «**Απεκρίθη ο Ιησούς και είπε προς αυτόν· Εάν τις με αγαπά, τον λόγον μου θέλει φυλάξει, και ο Πατήρ μου θέλει αγαπήσει αυτόν, και προς αυτόν θέλομεν ελθεί και εν αυτώ θέλομεν κατοικήσει.»!!! (Ιωάν.14:23). Απίστευτον αλλά αληθινόν!**
- «**Όστις όμως εγκύψη εις τον τέλειον νόμον της ελευθερίας και επιμείνη εις αυτόν, ούτος γενόμενος ουχί ακροατής επιλήσμων, αλλ' εκτελεστής έργου, ούτος θέλει είσθαι μακάριος εις την εκτέλεσιν αυτού.» (Ιάκ.1:25)**
- «**Διότι δεν είναι δίκαιοι παρά τω Θεώ οι ακροαταί του νόμου, αλλ' οι εκτελεσταί του νόμου θέλουσι δικαιωθή.**» (Ρωμ.2:13)
- «**Δεν θέλει εισέλθει εις την βασιλείαν των ουρανών πας ο λέγων προς εμέ, Κύριε, Κύριε, αλλ' ο πράττων το θέλημα του Πατρός μου του εν τοις ουρανοίς.**» (Ματ.7:21)

Συμπέρασμα

«**Εξεύρομεν δε ότι πάντα συνεργούσι προς το αγαθόν εις τους αγαπώντας τον Θεόν, εις τους κεκλημένους κατά τον προορισμόν αυτού.» (Ρωμ.8:28)**

Και αντιθέτως

Εξεύρομεν δε ότι πάντα συνεργούσι προς το κακόν εις τους μη αγαπώντας τον Θεόν.....

Ἡ

«Επικατάρατος ο ποιὼν το ἔργον του Κυρίου αμελῶς:.....»

(Ιερ.48:10)

«Εἰς τον ὅστις λοιπὸν ἐξεύρει να κάμνη το καλόν και δεν κάμνει, εις αυτόν είναι αμαρτία. » (Ιάκ.4:17)

Όλες αυτές οι σκέψεις με κάνουν να προσεύχομαι καθημερινά ο Θεός Πατέρας μας να γεμίζει τους δικούς Του με πνεύμα πίστεως, με υπακοή πίστεως, με συνείδηση αγαθή και με την παρουσία του Αγίου Πνεύματος. Να νουθετεί τους ατάκτους, να παρηγορεί τους ολιγοψύχους, να γεμίζει με ζήλο τους χλιαρούς και πάνω απ'όλα να πληροί όλους μας με πνεύμα πίστεως και καθαρότητα καρδιάς. Επίσης, να καταστρέφει όλα τα έργα του Σατανά.

Κεφάλαιον 11^ο (053 – GR)

«Εαυτούς εξετάζετε αν ήσθε εν τη πίστει, εαυτούς δοκιμάζετε. Η δεν γνωρίζετε εαυτούς ότι ο Ιησούς Χριστός είναι εν υμίν; εκτός εάν ήσθε αδόκιμοι κατά τι.» (2Κορ.13:5).

Εαυτούς εξετάζετε αν ήσθε εν τη πίστει, εαυτούς δοκιμάζετε...

Εισαγωγή

Κλείνουμε τη σειρά αυτή των πνευματικών μηνυμάτων με την εξέταση του εδαφίου: **«Εαυτούς εξετάζετε αν ήσθε εν τη πίστει, εαυτούς δοκιμάζετε. Η δεν γνωρίζετε εαυτούς ότι ο Ιησούς Χριστός είναι εν υμίν; εκτός εάν ήσθε αδόκιμοι κατά τι.»** (2Κορ.13:5). Η δευτέρα επιστολή ως και η πρώτη προς την εκκλησίαν της Κορίνθου εγράφησαν εξαιτίας σαρκικών διαιρέσεων. Στους διχασμούς τους είχαν προστεθεί και χονδροειδείς αμαρτίες. Η πνευματική τους κατάσταση είχε προκαλέσει αισθήματα αγανακτήσεως και πόνου στην ψυχήν του αποστόλου Παύλου, τα οποία τον ώθησαν να γράψει τις τόσον διδακτικές αυτές επιστολές προς τους αδελφούς του στην Κόρινθο!

Ο Παύλος τους καλούσε (αφού αμέσως προηγουμένως τους είχε ελέγξει για χονδροειδείς αμαρτίες, για τις οποίες εφοβείτο μήπως **πενθήσει** πολλούς εκ των προαμαρτησάντων και **μη μετανοησάντων**), να παύσουν να αμφισβητούν την αποστολικότητά του, να εξετάσουν τους εαυτούς τους εάν ζουν **«εν τη πίστει»** και αν έχουν καλήν εν Χριστώ διαγωγήν. Ένας από τους λόγους που ο Παύλος τους προτρέπει να εξετάσουν εαυτούς ήταν διότι ικανός αριθμός μεταξύ των ευρίσκοντο σε πλάνη. Εφοβείτο ότι οι άνθρωποι αυτοί είχαν χάσει, όχι μόνον την ορθή διδασκαλία του Ευαγγελίου αλλά και τον έλεγχο του εαυτού τους και ότι **εκινδύνευαν να απολεσθούν**.

Ο φόβος αυτός τον είχε κάμει να αναλάβει εκστρατεία επανορθώσεώς τους διά των επιστολών του. Γι' αυτό και τους προέτρεπε να εξετάσουν και να δοκιμάσουν τους εαυτούς τους. Τί θα έπρεπε να κάμουν; Οπωσδήποτε, **πρώτον** να εξετάσουν το **τί πιστεύουν** και **δεύτερον** να διαπιστώσουν αν η **συμπεριφορά** τους ήταν αξία του Ευαγγελίου του Χριστού!

Αυτή η προτροπή ισχύει και για κάθε χριστιανόν. Ας εξετάσουμε κι' εμείς αυτήν την προτροπή για την ωφέλειά μας, διότι η αυτεξέτασή μας είναι ένα από τα συνεχή καθήκοντά μας εν Χριστώ. Χωρίς συνεχή αυτεξέταση και συμμόρφωσή μας προς τις αλήθειες του Ευαγγελίου δεν είναι δυνατόν να υπάρξει πραγματική πνευματική πρόοδος. Θα ήθελα, λοιπόν, να αναφέρω μερικά σχετικά εδάφια:

- **«Αλλ'έκαστος ας εξετάζη το εαυτού έργον καί τότε εις εαυτόν μόνον θέλει έχει το καύχημα και ουχί εις τον άλλον.»** (Γαλ.6:4)
- **«Διατί ήθελε γογγύση άνθρωπος ζων, άνθρωπος, διά την ποινήν της αμαρτίας αυτού; Ας ερευνήσωμεν τας οδούς ημών και ας εξετάσωμεν και ας επιστρέψωμεν εις τον Κύριον. Ας υψώσωμεν τας καρδίας ημών και τας χείρας ημών προς τον Θεόν τον εν τοις ουρανοίς, λέγοντες, Ημαρτήσαμεν και απεστατήσαμεν...»** (Θρ.3:39-42)
- **«Ώστε όστις τρώγει τον άρτον τούτον ή πίνη το ποτήριον του Κυρίου αναξίως, ένοχος θέλει είσθαι του σώματος και του αίματος του Κυρίου. Ας δοκιμάζη δε εαυτόν ο άνθρωπος και ούτω ας τρώγη εκ του άρτου και ας πίνη εκ του ποτηρίου.»** (1Κορ.11:27-28)
- **«Τώρα λοιπόν ούτω λέγει ο Κύριος των δυνάμεων, Συλλογίσθητε τας οδούς σας...»** (Αγγαίος 1.5-7)

Προκειμένου να κατανοήσουμε πλήρως το περιεχόμενο του υπό μελέτην εδαφίου, θα εξετάσουμε τα εξής σημεία:

A) ΕΑΥΤΟΥΣ ΕΞΕΤΑΖΕΤΕ ΑΝ ΗΣΘΕ ΕΝ ΤΗ ΠΙΣΤΕΙ, ΕΑΥΤΟΥΣ ΔΟΚΙΜΑΖΕΤΕ

Η ζωή του ανθρώπου είναι όπως ο πλους του πλοίου. Πριν το πλοίο ριφθεί για πρώτη φορά στη θάλασσα εξετάζεται επανειλημμένως από πάσης πλευράς αλλά δεν τίθεται σε κανονικούς πλόας πριν δοκιμασθεί σε δοκιμαστικά ταξίδια, ώστε να αποδειχθεί η κατάστασή του και η καλή λειτουργία του. Κατά τη δοκιμή του διαπιστώνονται ενδεχόμενες βλάβες λειτουργίας του. Επίσης, κάθε πλοίο ή αεροπλάνο κλπ., ελέγχεται κάθε φορά που πρόκειται να ταξιδεύσει. Έτσι πρέπει να κάνει και ο κάθε χριστιανός! Η πορεία του προς τον ουρανό είναι πολύ δύσκολη λόγω των εσωτερικών και εξωτερικών εχθρών του αλλά και ο προορισμός του είναι σπουδαιότατος. Η συνεχής αυτεξέτασή του, λοιπόν, αποτελεί εντολήν και είναι απαραίτητος:

- **«Ας ερευνήσωμεν τας οδοὺς ἡμῶν καὶ ας ἐξετάσωμεν καὶ ας ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸν Κύριον.»** (Θρην.3:40)
- **«παρατηροῦντες μήπως υστερήται τις ἀπὸ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, μήπως ρίζα τις πικρίας ἀναφύουσα φέρῃ ἐνόχλησιν καὶ διὰ ταύτης μὴ μανθῶσι πολλοί,»** (Εβρ.12:15)
- **«Ἐνθυμῶ λοιπὸν πόθεν ἐξέπεσες καὶ μετανόησον καὶ κάμε τὰ πρῶτα ἔργα· εἰ δὲ μὴ, ἔρχομαι πρὸς σε ταχέως καὶ θέλω κινήσει τὴν λυχνίαν σου ἐκ τοῦ τόπου αὐτῆς, εἴν δὲ μετανόησιν.»** (Αποκ.2:5)

Δεδομένου ότι ο Παῦλος απευθυνόταν σε πιστούς, η έκφραση «εν τη πίστει» αποτελεί προτροπή να περιπατούν διά της πίστεως και όχι διά της ὄψεως. Αναφέρεται στον τρόπον αντιμετώπισης των σκέψεων, επιθυμιῶν και ενεργειῶν τους με πεποίθηση και εμπιστοσύνη προς τον Θεόν ὅσον αφορά τη σωτηρία τους και την εξάρτησή τους ἐξ Αὐτοῦ. Επίσης, σημαίνει, γενικῶς, ὅτι πρέπει να ενεργούν με πεποίθηση και να μη κατακρίνουν τον εαυτὸν τους σε ὅ,τι ἀποδέχονται: **«Σὺ πίστιν ἔχεις; ἔχε αὐτὴν ἐντὸς σου ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ· μακάριος ὅστις δὲν κατακρίνει εαυτὸν εἰς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀποδέχεται.»** (Ρωμ.14:22). Δηλαδή: Εἶμαι βέβαιος ὅτι εἶναι σωστό και πρέπον αὐτό που ἀποφάσισα: Αὐτό που κάνω, που γράφω, που λέγω κλπ. Εἶναι γραμμένο, ἐν συνεχείᾳ, στον λόγον του Θεοῦ: **«Ὅστις ὁμῶς ἀμφιβάλλει, κατακρίνεται, εἴν φάγη, διότι δὲν τρώγει ἐκ πίστεως· καὶ παν ὅ,τι δὲν γίνεται ἐκ πίστεως, εἶναι ἁμαρτία.»** (Ρωμ.14:23).

1. Ο Παῦλος συνιστά να εξετάζουν τους εαυτούς τους και όχι τους άλλους

Ο Λόγος του Θεοῦ προτρέπει ὅλους μας διότι – ἄλλος λίγο και ἄλλος πολύ – την ἴδια ὑποκριτική στάση κρατούμε. Λέγω ‘υποκριτική’, διότι ἔτσι την χαρακτηρίζει ο Κύριος: **«Υποκριτά, ἔκβαλε πρῶτον τὴν δοκὸν ἐκ τοῦ οφθαλμοῦ σου καὶ τότε θέλεις ἰδεῖ καθαρώς διὰ να ἐκβάλῃς τὸ ξυλάριον τὸ ἐκ τοῦ οφθαλμοῦ τοῦ ἀδελφοῦ σου.»** (Ματ.7:5). Naί, ὑποκριταὶ λέγονται οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ...

Τους εαυτούς μας, λοιπόν, πρέπει να εξετάζουμε και όχι τους άλλους, διότι ἕκαστος περὶ εαυτοῦ θέλει δώσει λόγον στον Θεόν και όχι για τον ἄλλον. **«Δεν θα μπορέσουμε να δικαιολογήσουμε τις ἁμαρτίες τῆς ζωῆς μας ἐξ αἰτίας τῶν ἁμαρτιῶν τῶν ἄλλων.** Τούτο, βεβαίως, δὲν σημαίνει ὅτι θα πρέπει να κλείσουμε τα μάτια μας και να μη βλέπουμε τι συμβαίνει στη ζωή του ἀδελφοῦ μας, διότι τότε πού η ἀλληλοπροτροπή, η νουθεσία και ο ἔλεγχος; Το εἰλικρινές και ἀπὸ ἀγάπη ἐνδιαφέρον μας για τη ζωή του ἄλλου ὄχι μόνον μᾶς επιτρέπεται ἀλλὰ και μᾶς ἐπιβάλλεται... διὰ τὸ ἀγαθὸν τῶν ἀδελφῶν μας και τοῦ ἀγαθοῦ τῆς ἐκκλησίας.

Μία σημαντικὴ παρένθεση: Χρησιμοποίησι ενός σταθεροῦ και ἀξιοπίστου μέτρου...

Προκειμένου να εξετάσουμε τους εαυτούς μας ἢ τους άλλους εἶναι ἀνάγκη να

χρησιμοποιούμε ένα σταθερό και αξιόπιστο μέτρο συγκρίσεως. Τα διάφορα μέτρα είναι απαράδεκτα, προκειμένου δε περί πνευματικών πραγμάτων είναι βδελυκτά. **«Ζύγια διάφορα, μέτρα διάφορα, είναι αμφότερα βδέλυγμα εις τον Κύριον.»** (Παρ.20:10). Η συνείδησή μας είναι μέτρον ελαστικόν και επισφαλές. Η συνείδησή μας δεν μπορεί να μας δώσει τελεία κρίση (1Κορ.4:4; Ψαλ.143:2). Ο Θεός όμως έχει ορίσει τον κανόνα αυτεξετάσεως και κρίσεως! Ο κανόνας αυτός είναι ο Λόγος του Θεού!

Ας μη ξεχνούμε ότι οι άνθρωποι έχουν αμαρτία μέσα τους που περιορίζει το φως τους και υπάρχει **«...αφροσύνη είναι εν τη καρδία αυτών ενόσω ζώσι...»** (Εκκλ.9:3). Βεβαίως, το παρήγορον είναι ότι ο Θεός συγκαταβαίνει να εισακούει τα αιτήματά μας **όταν η εν Χριστώ συνείδηση μας δεν μας κατακρίνει**. Τότε έχουμε παρηρσία προς τον Θεόν και εισακούει τα αιτήματά μας. Αλλά ας μη ξεχνούμε τον λόγον του Παύλου, ο οποίος είτε **«...η συνείδησίς μου δεν με ελέγχει εις ουδέν· πλην με τούτο δεν είμαι δεδικαιωμένος· αλλ' ο ανακρίνων με είναι ο Κύριος»** (1Κορ.4:4). Ο έχων πραγματικώς το δικαίωμα να ανακρίνει είναι ο Κύριος. Είναι ο μόνος που γνωρίζει τις καρδιές των ανθρώπων (1Βασ.8:39· Ψαλ.139:1-5· 1Ιωάν.3:20· Αποκ.2:13). **«διότι εάν μας κατακρίνη η καρδιά, βεβαίως ο Θεός είναι μεγαλύτερος της καρδιάς ημών και γνωρίζει τα πάντα.»** (1Ιωάν.3:20). **Τουναντίον ο Χριστός, αντί να μας κατακρίνει, μεσιτεύει υπέρ ημών.**

Σ'εμάς όμως τώρα έδωκε τον Λόγον Του, ώστε βάσει αυτού ν'ανακρίνουμε τους εαυτούς μας και να προετοιμαζόμαστε για την ώρα της κρίσεως. Στο έργο τούτο, ενεργό μέρος λαμβάνει το Άγιον Πνεύμα, το οποίον διερευνά τα βάθη μας και φέρνει στην επιφάνεια τα κρυπτά του σκότους και τους διαλογισμούς των καρδιών. Όσον για μάς, **κατά το μέτρον που παραδίδομε τους εαυτούς μας, τα υλικά και πνευματικά αγαθά στα χέρια του Θεού, γινόμαστε πνευματικοί**. Εάν δεχόμεθα το ανακριτικόν έργον του Αγίου Πνεύματος θα γινόμαστε πολύ καλύτεροι, πολλοί δε περισσότεροι θα προσέχουν τα λόγια μας. Βέβαια όχι όλοι, διότι ούτε τον Θεόν δεν αφήνουν να τους ελέγξει, πόσον μάλλον εμάς. Κι αν, κατά τη διάρκεια ολόκληρης της ζωής τους δεν εδέχθησαν την ανάκριση του Θεού και δεν θέλησαν να ταπεινωθούν, μήπως στους δικούς μας ελέγχους θα υπακούσουν; **Ας αγαπούμε τους ελέγχους του Θεού** και ας μετανοούμε, διότι τότε και μόνον τότε θα εκχέει το Πνεύμα του εφ'ημάς και θα μας κάνει να εννοούμε τους λόγους Του (Παρ.1:23). **Ας δεχόμεθα, επίσης, τους ελέγχους των ανθρώπων του Θεού** που εμπνέονται από καλοσύνη και δικαιοσύνη, έστω και αν δεν είναι απολύτως δίκαιοι και ακριβείς. **«Ας με κτυπά ο δίκαιος· τούτο θέλει είσθαι μύρον εξαίρετον· δεν θέλει βλάψει την κεφαλήν μου· διότι μάλιστα και θέλω προσεύχεσθαι υπέρ αυτών εν ταις συμφοραίς αυτών.»** (Ψαλ.141:5). **Ο Θεός όταν κρίνει έχει έλεος στη κρίση Του.**

2. Ο τρόπος αυτεξετάσεώς μας πρέπει να είναι τίμιος και λεπτομερής.

Την επιείκεια και τον οίκτον ας τα κρατούμε όχι μόνον για τους εαυτούς μας αλλά και για τους άλλους. Ας αρκούμεθα στην επιείκεια που έδειξε ο Κύριος για εμάς. Ας προσευχόμεθα στον Κύριον και ας Του λέμε:

- **«Εξέτασόν με, Κύριε, και δοκίμασόν με· δοκίμασον τους νεφρούς μου και την καρδίαν μου.»** (Ψαλ.26:2)
- **«Δοκίμασόν με, Θεέ, και γνώρισον την καρδίαν μου· εξέτασόν με και μάθε τους στοχασμούς μου· και ιδέ, αν υπάρχη εν εμοί οδός ανομίας· και οδήγησόν με εις την οδόν την αιώνιον.»** (Ψαλ.139:23-24)

Έτσι λοιπόν, η αυτεξετάση πρέπει να γίνεται με επιμέλεια και με φόβο Θεού. Πρέπει να επεκτείνεται στα λόγια μας, στις σκέψεις μας, στα αισθήματά μας και ιδιαίτερα στον χαρακτήρα μας και στη χριστιανική συμπεριφορά μας στα πλαίσια της οικογενείας μας, της εργασίας μας και της εκκλησίας μας.

3. Ο αυτοέλεγχος πρέπει να είναι συνεχής και αδιάλειπτος

Το υπό μελέτην εδάφιον είναι σε χρόνο ενεστώτα προστακτικής, πράγμα που σημαίνει ότι η αυτεξέταση πρέπει να γίνεται αδιάλειπτως. Διά του συνεχούς αυτοελέγχου, ο άνθρωπος φέρνει στην επιφάνεια τα σκοτεινά βάθη του εαυτού του, τα οποία διαλύονται ευθύς ως τα ιδεί το φως του λόγου του Θεού, διότι **«τα δε πάντα ελεγχόμενα υπό του φωτός γίνονται φανερά· επειδή παν το φανερούμενον φως είναι.»** (Εφεσ.5:13). Σ' αυτόν τον αυτοέλεγχο συμβάλλει τα μέγιστα η μελέτη της Αγίας Γραφής. Ο έλεγχος αυτός είναι πολύ περισσότερο αναγκαίος όταν ο πιστός διέρχεται διωγμούς ή θλίψεις. **Ο αυτοέλεγχος είναι επιβεβλημένος αλλά δεν πρέπει να γίνεται αγωνιωδώς. Και αυτόν ακόμη πρέπει να τον αναθέσουμε στον Θεόν, ώστε το Άγιον Πνεύμα να μπορεί, ανεμπόδιστα, να ερευνά τα κίνητρά μας και τις πράξεις μας!**

4. Εκείνα που πρέπει να εξετάζουμε είναι:

- Τις πεποιθήσεις μας, δηλαδή εάν το **πιστεύω** μας είναι κατά τον Λόγον του Θεού, μήπως υπάρχει πλάνη, μικρή ή μεγάλη, διότι και η μικρή πλάνη, η ολίγη ζύμη μπορεί να καταστήσει όλον το φύραμα ένζυμον (Γαλ.5:9). Πρέπει πάντοτε, ως καλοί γραμματείς μαθητευθέντες στα της βασιλείας των ουρανών, να εκβάλωμεν εκ του θησαυρού μας νέα και παλαιά, έχοντες πάντοτε υπ' όψιν ότι ό,τι και αν ξεύρουμε δεν το ξεύρουμε καθώς θα έπρεπε να το γνωρίζουμε (1Κορ.8:2)... Με άλλα λόγια, **Εάν πιστεύουμε Ο,ΤΙ λέγει ο Θεός... και όχι απλώς ό,τι μπορούμε να αντέξουμε από τον λόγον του Θεού!**
- Ιδιαίτερος, πρέπει να εξετάζουμε **τις εκλογές της καρδιάς** μας εκ των οποίων προέρχονται αι εκβάσεις της ζωής (Παρ.4:23), διότι η καρδιά μας είναι απατηλή υπέρ πάντα και σφόδρα διεφθαρμένη (Ιερ.17:9). Χωρίς αυστηρή αυτεξέταση καμία βελτίωση ή πρόοδος είναι δυνατόν να υπάρξει. Σφάλματα, ελλείψεις και αμαρτίες είναι αδύνατον να φύγουν από τη ζωή μας χωρίς αυτεξέταση και την απόρριψή τους. Η αυτεξέταση είναι πολύ δύσκολη για την ψυχή, διότι απαιτεί ταπείνωση και εξομολόγηση που προκαλούν οδύνη στην ψυχή. Είναι δύσκολη διότι η **υπερηφάνεια** της ψυχής αλλοιώνει την κρίση. Ο ισχυρισμός μας περί της ευσεβείας μας θα δοκιμασθεί στην ώρα του κινδύνου και του συμφέροντος... Επαναλαμβάνω: Από **τις εκλογές της καρδιάς μας** προέρχονται οι εκβάσεις της ζωής. **Ανάλογα με τις εκλογές της καρδιάς μας είναι και τα γεγονότα που θ' ακολουθήσουν στη ζωή μας.** Από τη στιγμή της εκλογής μας τα γεγονότα θα πάρουν τον δρόμον τους χωρίς να μπορούμε πλέον να τα ρυθμίσουμε. Από τη στιγμή που πατήσαμε τη σκανδάλη της εκλογής μας είναι αδύνατον να αλλάξουμε την πορείαν των γεγονότων που θα ακολουθήσουν στη ζωή μας. Ο Λόγος του Θεού λέγει:
 - **«Μετά πάσης φυλάξεως φύλαττε την καρδίαν σου· διότι εκ ταύτης προέρχονται αι εκβάσεις της ζωής.»** (Παρ.4:23)
 - **«Κύριε, γνωρίζω ότι η οδός του ανθρώπου δεν εξαρτάται απ' αυτού· του περιπατούντος ανθρώπου δεν είναι το να κατευθύνη τα διαβήματα αυτού.»** (Ιερ.10:23)
 - **«Η καρδιά του ανθρώπου βουλεύεται την οδόν αυτού· αλλ' ο Κύριος διευθύνει τα βήματα αυτού.»** (Παρ.16:9)Με άλλα λόγια, **απο τη στιγμή που ο άνθρωπος κάνει την εκλογή του, η πορεία της ζωής του αποφασίζεται και ρυθμίζεται από τον Θεόν.** Ενδέχεται τα έργα μας να φαίνονται καλά αλλά να μη γίνονται εν καρδιά τελεία. Πρέπει να εξετάζουμε ποίοι είναι οι πόθοι μας και οι επιδιώξεις μας, πού και ποίος είναι ο θησαυρός μας, πού και πως είναι απορροφημένη η σκέψη μας όλη την ημέρα και όλη την νύκτα...

5. Ο πιστός πρέπει να εξετάζει την πνευματική του κατάσταση και τη διαγωγή του

Πρέπει να εξετάζει τον εαυτόν του εάν φέρει την **πανοπλία** του Θεού στη ζωή του (Εφ.6:10-18):

- εάν δηλαδή αγαπά και μεταχειρίζεται πάντοτε την αλήθεια, **τόσον σε μικρές όσον και σε μεγάλες υποθέσεις**·
- εάν κάμνει δικαιοσύνη προς τον Θεόν και τους ανθρώπους, (εάν δηλ. **μετανοεί**) αναγνωρίζων αφ' ενός τα δίκαια του Θεού και αφ' ετέρου τα σφάλματά του·
- εάν είναι έτοιμος να δίνει την ομολογίαν του, υπό ευνοϊκές αλλά και δυσμενείς για τον εαυτόν του συνθήκες, υπέρ Εκείνου που τον έσωσε και τον αγαπά·
- εάν έχει μάθει να ανθίσταται στους πειρασμούς του διαβόλου και της σαρκός του διά της πίστεως, υπακούοντας στον Λόγον του Θεού·
- εάν πιστεύει στην προστασίαν του Θεού, εάν έχει τη βεβαιότητα της σωτηρίας του και νοιώθει ότι κανείς δεν μπορεί να τον αρπάξει από τα χέρια Του·
- εάν είναι καλά οπλισμένος με τον λόγον του Θεού, ώστε να μπορεί να τον χρησιμοποιεί καταλλήλως τόσον για να αμύνεται όσον και να επιτίθεται με τα κατάλληλα «γέγραπται»·
- εάν έχει κάμει αναπνοήν του την αδιάλειπτη προσευγή και προσεύχεται υψώνοντας χέρια καθαρά προς τον Θεόν·
- εάν ζητεί να γίνεται πάντοτε το θέλημα του Θεού στη ζωή του και στη ζωή φίλων και εχθρών του·
- **εάν πιστεύει** ότι παν αίτημά του το οποίον είναι κατά το θέλημα του Θεού είναι αδύνατον να μείνη αναπάντητον, και τέλος,
- **εάν φροντίζει να διατηρεί πάντοτε καθαρήν τη στολή της δικαιοσύνης που ο Θεός του έδωσε. Τότε, ο Θεός Πατέρας θα του δίδει συνεχώς το Άγιον Πνεύμα και τον καρπόν Του και τα χαρίσματά Του!**

ΕΑΝ ΟΧΙ, θα γίνει πνευματικώς τυφλός, άκαρπος, και θα λησμονήσει τον καθαρισμόν των παλαιών του αμαρτιών! (2Πέτ.1:9)

Ο Θεός μας φέρνει με τους δικούς Του τρόπους σε καταστάσεις ή τόπους, ώστε να δοκιμαστούμε και να φανεί το περιεχόμενό μας, για να μάθει ποιές ήταν οι προθέσεις της καρδιάς μας και εάν φυλάττουμε τις εντολές Του (Δευτ.8:2). Μας φέρνει στην « έρημον » των θλίψεων για να πειραστούμε υπό του Διαβόλου· μας φέρνει στην έρημο για να μιλήσει στην καρδιά μας και να μας δώσει την κοιλάδα του Αχώρ (Ταραχής) διά θύραν ελπίδος (Ωσηέ 2:15), ώστε να μετατρέψει την κρίση σε ευκαιρία πνευματικής ωριμάνσεως... Εάν δεν «λιθοβολήσουμε» την αμαρτίαν που μας εφάνέρωσε ο Θεός, δεν υπάρχει ελπίδα βελτιώσεως και πνευματικής προόδου. Συμπέρασμα:

Δεν υπάρχει μετάνοια; Δεν υπάρχει διόρθωσις! Δεν υπάρχει μετάνοια; Δεν υπάρχει βελτίωση και πνευματική πρόοδος! Δεν υπάρχει μετάνοια; Δεν υπάρχει Χριστός! Δεν υπάρχει μετάνοια; Δεν υπάρχει αιώνιος ζωή αλλά αιώνιος θάνατος!

Μακαρία, πάντως, η ψυχή η οποία μπόρεσε να διακρίνει την κατάστασή της διά του Λόγου του Θεού και δεν χρειάσθηκε να περάσει από σοβαρή κρίση... Τη μεγαλύτερη ευλογία της ψυχής μου την απήλαυσα ευρισκόμενος σε μιά τέτοια δοκιμασία. Συνέκρινα τα 'υπέρ και τα κατά' της εκλογής που έπρεπε να κάνω διότι υπήρχε ένα σοβαρό πρόβλημα στη ζωή μου. Υπήρχε η εύκολη λύση: Να το αγνοήσω και να το ξεχάσω. Υπήρχε και η δύσκολη και οδυνηρή λύση η οποία θα μπορούσε να έχει καταστροφικά αποτελέσματα. Ήξευρα όμως ότι η εύκολη λύση θα ζημίωνε την πνευματική μου ζωή ενώ η δύσκολη θα γινόταν πηγή ευλογίας. Προτίμησα τη δύσκολη και οδυνηρή, η οποία όμως θα μου εξασφάλιζε ειρήνη ψυχής και πρωτίστως αγαθή συνείδηση. Επί πλέον, θα είχα καλές σχέσεις με τον Ουράνιο Πατέρα μου! Ο Θεός, εν τω ελέει Του, δεν επέτρεψε να την υποστώ και ευλογημένο το όνομά Του! Από εκείνη την ημέρα της δεινής ψυχικής και πνευματικής κρίσεως μιά νέα περίοδος πνευματικής ζωής άρχισε, φωτός και δυνάμεως!

B) Η ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΕΑΥΤΟΥΣ ΟΤΙ Ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΝ ΥΜΙΝ;

Ας αρχίσω το δεύτερο μέρος του μηνύματός μου αναφέροντας ορισμένα εδάφια:

- «Απεκρίθη ο Ιησούς και είπε προς αυτόν· Εάν τις με αγαπά, τον λόγον μου θέλει φυλάξει, και ο Πατήρ μου θέλει αγαπήσει αυτόν, και προς αυτόν θέλομεν ελθεί και εν αυτώ θέλομεν κατοικήσει.» (Ιωάν.14:23)
- «Εάν δε ο Χριστός ήναι εν υμίν, το μεν σώμα είναι νεκρόν διά την αμαρτίαν, το δε πνεύμα ζωή διά την δικαιοσύνην.» (Ρωμ.8:10)
- «Μετά του Χριστού συνεσταυρώθη· ζω δε ουχί πλέον εγώ, αλλ' ο Χριστός ζη εν εμοί· καθ' ο δε τώρα ζω εν σαρκί, ζω εν τη πίστει του Υιού του Θεού, όστις με ηγάπησε και παρέδωκεν εαυτόν υπέρ εμού.» (Γαλ.2:20)
- «Δεν εξεύρετε ότι είσθε ναός Θεού και το Πνεύμα του Θεού κατοικεί εν υμίν;» (1Κορ.3:16)

Εάν «ο Χριστός είναι εν ημίν» – εάν δηλ. είμαστε πραγματικοί χριστιανοί – η αλήθεια αυτή μάς επιβάλλει την μετά φόβου και τρόμου αντιμετώπιση του εαυτού μας σε λόγο, έργο και διάνοια... Εάν πράγματι έχουμε τον Χριστόν μέσα μας, τότε είμεθα υπεύθυνοι για τον ευαγγελισμόν πολυτίμων ψυχών υπέρ των οποίων ο Χριστός απέθανε.

ΕΚΤΟΣ ΕΑΝ ΗΣΘΕ ΑΔΟΚΙΜΟΙ ...

1. Ο Χριστός και η αμαρτία δεν μπορούν να συγκατοικούν, δεν συμβιβάζονται. Άλλως είμεθα αδόκιμοι (μη δοκιμασθέντες, μη επιδοκιμασθέντες, απορριφθέντες, ακατάλληλοι να ανθέξουμε τη δοκιμασία), ή χριστιανοί εν πλαστογραφία. Ας εξετάσουμε ορισμένα σπουδαία εδάφια που ξεκαθαρίζουν την έννοια της λέξεως «αδόκιμοι» και το μήνυμα αυτού του εδαφίου:

- «Ομολογούσιν ότι γνωρίζουσι τον Θεόν, με τα έργα όμως αρνούνται, βδελυκτοί όντες και απειθείς και εις παν έργον αγαθόν αδόκιμοι.» (Τίτ.1:16)
- «αλλά δαμάζω το σώμα μου και δουλαγωγώ, μήπως εις άλλους κηρύξας εγώ γείνω αδόκιμος.» (1Κορ.9:27)
- «όταν όμως εκφύη ακάνθας και τριβόλους, είναι αδόκιμος και πλησίον κατάρας, της οποίας το τέλος είναι να καυθή.» (Εβρ.6:8)
- «εάν επιμένητε εις την πίστιν, τεθεμελιωμένοι και στερεοί και μη μετακινούμενοι από της ελπίδος του ευαγγελίου, το οποίον ηκούσατε,...» (Κολ.1.23)

Καταλήγουμε, συνεπώς, στο συμπέρασμα ότι ο Χριστός είναι σε όλους τους πραγματικούς πιστούς! Αυτή είναι η έννοια της φράσεως «Η δεν γνωρίζετε εαυτούς ότι ο Ιησούς Χριστός είναι εν υμίν;». Ο Χριστός, επομένως, δεν είναι μέσα σ'εκείνον που είναι αδόκιμος (αποδοκιμασμένος, απορριφθείς, και ναυαγός...) σε κάτι... αν και δηλώνει φανερά ότι γνωρίζει τον Θεόν (Τίτ.1:16). Τί είναι εκείνο που κάνει κάποιον αδόκιμον; Είναι η αμαρτία! Και για να είμαστε ακριβέστεροι και σαφείς, η αμαρτία για την οποία ο άνθρωπος δεν έχει μετανοήσει! Έτσι, γίνεται κάποιος δόκιμος από τη στιγμή που έχει μετανοήσει για γνωστή αμαρτία του! «Αρα από των καρπών αυτών θέλετε γνωρίσει αυτούς.» (Ματ.7:20). Είναι λοιπόν ο άνθρωπος δόκιμος, εάν καθαρίζει τον εαυτόν του από παντός μολυσμού σαρκός και πνεύματος, εκπληρών αγιωσύνην εν φόβω Θεού (2Κορ.7:1). Επί πλέον, εάν διατηρεί τον εαυτόν του καθαρόν, θα γίνει σκευός τιμής, ηγιασμένον και εύχρηστον εις τον Δεσπότην, ητοιμασμένον εις παν έργον αγαθόν (2Τίμ.2:21). Τέτοιος άνθρωπος δεν μπορεί να κάνει ουδέν κατά της αληθείας αλλά μόνον υπέρ της αληθείας (2Κορ.13:8). Τί είδους άνθρωπος είναι εκείνος που εξ αιτίας των παραδόσεών του ακυρώνει τον λόγον του Θεού; Μόνον «... όσοι διοικούνται υπό του Πνεύματος του Θεού, ούτοι είναι υιοί του Θεού.» (Ρωμ.8:14).

Εάν είμαστε αδόκιμοι, τί θα μας συμβεί εάν δεν μετανοήσουμε; (Εβρ.6:8)

2. Άνθρωπος που δεν διακατέχεται, από τη σφοδρά επιθυμία να απαλλαγεί από κάθε

αμαρτία και δεν φλέγεται η καρδιά του να μεταδώσει το Ευαγγέλιον, καλά θα κάνει να βάλει ένα μεγάλο ερωτηματικό για τη γνησιότητά του...

Εάν είμαστε χλιαροί, τί θα μας συμβεί εάν δεν μετανοήσουμε; (Αποκ.3:16)

3. Υπάρχουν πιστοί που νομίζουν ότι είναι καθαροί αλλά δεν είναι, στην ουσία, πλυμένοι από την αμαρτία τους, ως λέγει ο Λόγος του Θεού (Παρ.32:12). Τούτο, όσον κι'άν φαίνεται απίθανον, όμως αποτελεί συχνά μιά θλιβερή πραγματικότητα, ευρύτατα διαδεδομένη μεταξύ των θρησκευομένων. Υπάρχουν πιστοί που αυταπατώνται και πλανώνται. Δεν είναι γραμμένοι εις μάτην οι λόγοι:

- «Γίνεσθε δε εκτελεσταί του λόγου και μη μόνον ακροαταί, απατώντες εαυτούς.» (Ιάκ.1:22)
- «Μη πλανάσθε, ο Θεός δεν εμπαίζεται· επειδή ό,τι αν σπείρη ο άνθρωπος, τούτο και θέλει θερίσει.» (Γαλ.6:7)
- «Εάν τις μεταξύ σας νομίζει ότι είναι θρήσκος, και δεν χαλινώνει την γλώσσαν αυτού αλλ' απατά την καρδίαν αυτού, τούτου η θρησκεία είναι ματαία.» (Ιάκ.1:26)
- «Διότι λέγεις ότι πλούσιος είμαι και επλούτησα και δεν έχω χρείαν ουδενός, και δεν εξεύρεις ότι συ είσαι ο ταλαίπωρος και ελεεινός και πτωχός και τυφλός και γυμνός.» (Αποκ.3:17)
- «Διότι εάν τις νομίζει ότι είναι τι ενώ είναι μηδέν, εαυτόν εξαπατά.» (Γαλ.6:3).
- «Μη πλανάσθε· Φθείρουσι τα καλά ήθη αι κακαί συναναστροφαι.» (1Κορ.15:33).

Τί θα μας συμβεί εάν έχουμε πλανηθεί και δεν επιστρέψουμε στην αλήθεια;

4. Διά να μη λαμβάνουμε 'εις εαυτούς κατάκρισιν' όταν μετέχουμε της Τραπέζης του Κυρίου. Οι συνέπειες διά τους αναξίως κοινωνούντας του σώματος και του αίματος του Κυρίου είναι πολύ σοβαρές, μπορεί δε να φθάσουν μέχρι θανάτου... Η Τράπεζα του Κυρίου είναι σοβαρή πράξη και θα υπάρξουν φοβερές συνέπειες εάν εορτάζεται με ανάρμοστο τρόπο. Πρέπει να βρούμε και να αφαιρέσουμε όλα τα πράγματα που είναι δυσάρεστα στον Θεόν. Η αυτεξέταση πρέπει να γίνεται πάντοτε αλλά ειδικά πριν από την Τράπεζα του Κυρίου (2Κορ.11:28). Η συμμετοχή μας αποτελεί σοβαρή ομολογία προσκολλησεώς μας στον Θεόν και πράξη αφιερώσεως. Ο άνθρωπος πρέπει να ξεύρει εάν είναι αναγεννημένος, εάν διακρίνει το σώμα του Κυρίου, εάν έχει πράγματι μετανοήσει για τις αμαρτίες του και αν έχει ειλικρινή επιθυμία να ζήσει τη ζωή ενός Χριστιανού. Επίσης, εάν έχει τακτοποιήσει τη σχέση του με εκείνους με τους οποίους έχει πνευματικά προβλήματα και εάν έχει συμφιλιωθεί. Συνεπώς, η συμμετοχή μας στην Τράπεζα του Κυρίου πρέπει πάντοτε να προηγείται μιάς τιμίας και ευσεβούς αυτεξετάσεως.

Τί θα μας συμβεί εάν δεν διακρίνουμε τους εαυτούς μας και δεν μετανοούμε; (1Κορ.11:30-32 και Λουκ.13:3, 5)

5. Για να προσέχουμε περισσότερο σε όσα ακούσαμεν, προκειμένου **να μη εκπέσωμεν ποτέ** (Εβρ.2:1)· ή **να μη χάσουμε εκείνα τα οποία ειργάσθημεν** αλλά να απολαύσωμε πλήρη τον μισθόν (2Ιωάν.8)· ή να μη μας συμβεί να τυφλωθούμε ή να μωπάσουμε και **λησμονήσωμε τον καθαρισμόν των παλαιών μας αμαρτιών** αλλά **και** να κάνουμε **βεβαία την κλήση και την εκλογήν μας** (2Πέτ.1:9-10)

Τι θα πρέπει να κάνουμε για να μη χάσουμε ό,τι ο Κύριος μας έδωσε εν τη χάριτί Του;

6. Διά να προετοιμαζόμαστε για την ημέραν της μεγάλης εξετάσεως έμπροσθεν του βήματος του Χριστού... «Διότι πρέπει πάντες να εμφανισθώμεν έμπροσθεν του βήματος του Χριστού, διά να ανταμειφθή έκαστος κατά τα πεπραγμένα διά του σώματος καθ' α έπραξεν, είτε αγαθόν είτε κακόν.» (2Κορ.5:10). Εκείνη τη μεγάλη ημέρα κάθε ανθρώπινο έργο θα γίνει φανερό. Τα μυστικά όλων των καρδιών θα αποκαλυφθούν: Εάν ο πιστός είχε προσκολληθεί στην αλήθεια ή στην πλάνη· εάν είχε τις σωστές ή

λανθασμένες απόψεις περί ευσέβειας· εάν έχει κάνει κάτι που δεν έπρεπε να έχει κάνει. Όλα θα αποκαλυφθούν διά του πυρός, ακόμη και ο ενθουσιώδης αλλά άχρηστος ακτιβισμός μας!

Ποιά άραγε θα είναι η απολογία μας όταν εμφανισθούμε έμπροσθεν του βήματος του Χριστού;

Σκεφθήκαμε τί θα μας συμβεί εάν δεν αγαπήσαμε τον Χριστόν με όλη μας την καρδιά και εάν αποφύγαμε ή δεν θελήσαμε να σηκώσουμε τον σταυρόν μας;

7. Η αυτεξέταση είναι χρήσιμη και γι'αυτήν την παρηγορίαν μας και την αναζωπύρωσή μας διότι συχνά ο εχθρός της ψυχής μας είτε διά σκέψεων είτε διά συναισθημάτων μας φέρνει απογοήτευση, εκμεταλλευόμενος τα λάθη και τις παραλήψεις μας. Η αυτεξέταση αυτή φέρνει στην επιφάνειαν το πραγματικόν μας θέλω και όχι τα ψευδή συναισθήματα τα οποία δημιουργεί ο εχθρός μέσα στην ψυχήν μας. Διά των ψευδών και ασυστάτων κατηγοριών του μάς κατακρίνει και μάς φέρνει σε απόγνωση. Η αυτεξέτασή μας μάς υπενθυμίζει το αναλλοίωτο έλεος του μεγάλου Θεού και Σωτήρος μας. **«Επειδή εσυλλογίσθη και επέστρεψεν από πασών των ανομιών αυτού, τας οποίας έπραξε, θέλει εξάπαντος ζήσει, δεν θέλει αποθάνει.»** (Ιεζ.18:28). **(Παρακαλώ διαβάστε Ψαλ.77:1-10).**

Η χρησιμότης, όθεν, αυτής της αυτοεξετάσεως είναι μεγάλη:

- «Διότι εάν διεκρίνομεν εαυτούς, δεν ηθέλομεν κρίνεσθαι.» (1Κορ.11:31)
- «Αλλ' έκαστος ας εξετάζη το εαυτού έργον, και τότε εις εαυτόν μόνον θέλει έχει το καύχημα και ουχί εις τον άλλον.» (Γαλ.6:4)
- «Διότι εάν μας κατακρίνη η καρδιά, βεβαίως ο Θεός είναι μεγαλύτερος της καρδιάς ημών και γνωρίζει τα πάντα. Αγαπητοί, εάν η καρδιά ημών δεν μας κατακρίνη, έχομεν παρρησίαν προς τον Θεόν, και ό,τι αν ζητώμεν λαμβάνομεν παρ' αυτού, διότι φυλάττομεν τας εντολάς αυτού και πράττομεν τα αρεστά ενώπιον αυτού.» (1Ιωάν.3:20-22).

ΠΑΡΑΙΝΗΣΙΣ

Κρίνω αναγκαίον, κλείνοντας αυτή τη σειρά να αναφερθώ σε ορισμένους λόγους του αποστόλου Παύλου υψίστης σημασίας :

- **«Πιστός ο λόγος· διότι εάν συναπεθάνομεν, θέλομεν και συζηήσει· εάν υπομένωμεν, θέλομεν και συμβασιλεύσει· εάν αρνώμεθα αυτόν, και εκείνος θέλει αρνηθή ημάς· εάν απιστώμεν, εκείνος μένει πιστός· να αρνηθή εαυτόν δεν δύναται.»** (2Τιμ.2:11-13)
- « Σας φανερόνω δε, αδελφοί, το ευαγγέλιον, το οποίον εκήρυξα προς εσάς, το οποίον και παρελάβετε, εις το οποίον και ίστασθε, διά του οποίου και σώζεσθε, τίνι τρόπω σας εκήρυξα αυτό, αν φυλάττητε αυτό, εκτός εάν επιστεύσατε ματαίως.» (1Κορ.15:1-2)

Είθε κανείς μας να μην ακούσει από το στόμα του Κυρίου, «...φεύγετε απ' εμού οι εργαζόμενοι την ανομίαν.» (Ματ.7:23). Ας κάνουμε συνθήκη με τον Θεόν βάσει του εδαφίου: **«Δοκίμασόν με, Θεέ, και γνώρισον την καρδίαν μου· εξέτασόν με και μάθε τους στοχασμούς μου· και ιδέ αν υπάρχη εν εμοί οδός ανομίας· και οδήγησόν με εις την οδόν την αιώνιον.»** (Ψαλ.139:23-24).

«Εις δε τον δυνάμενον να σας φυλάξη απταιστούς, και να σας στήση κατενώπιον της δόξης αυτού αμώμους εν αγαλλιάσει, εις τον μόνον σοφόν Θεόν τον σωτήρα ημών, είη δόξα και μεγαλωσύνη, κράτος και εξουσία, και νυν και εις πάντας τους αιώνας. Αμήν.»

(Ιούδας 1:24-25)

Ιωάννης ΜΠΑΛΤΑΤΖΗΣ

baltatzis@skynet.be

Τέλος της σειράς επί του θέματος:
«Η ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ και Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ»